

Sủng Vật Hay Món Đồ Chơi?

Contents

Sủng Vật Hay Món Đồ Chơi?	2
1. Chương 1: Dương Hạ Vũ	2
2. Chương 2: Sủng Vật	4
3. Chương 3: Không Thể Hòa Nhập	7
4. Chương 4: Hận	9
5. Chương 5: Phan Tuấn Kiệt	12
6. Chương 6: Người Giống Người	14
7. Chương 7: Thay Đổi	16
8. Chương 8: Hãy Thử Yêu Em	19
9. Chương 9: Cô Là Ai?	21
10. Chương 10: Mang Thai	23
11. Chương 11: Thời Thế Đã Thay Đổi	26
12. Chương 12: Diamond	28
13. Chương 13: Simon Trần	30
14. Chương 14: Liễu Bảo Trân	33
15. Chương 15: Đứng Động Vào Tôi	36
16. Chương 16: Nào Phẳng	38
17. Chương 17: Hung Thủ	40
18. Chương 18: Kế Hoạch Của Hấn	43
19. Chương 19: Bắt Cóc	45
20. Chương 20: Mặc Nghiêm	48
21. Chương 21: Mỗi Người Một Kế Hoạch	50
22. Chương 22: Ăn Không Được Thì Phá Nát	52
23. Chương 23: Chứng Tỏ Một Tay Sát Gái	54
24. Chương 24: Diễn Trò	56
25. Chương 25: Chưa Mở Đầu Đã Hạ Màn	59
26. Chương 26: Anh Không Phải Con Người	62
27. Chương 27: Lăn Đầu Hạ Người	65
28. Chương 28: Hợp Tác	68
29. Chương 29: Dương Thiên Hải	70
30. Chương 30: Anh Chưa Bao Giờ Hiểu	73
31. Chương 31: Cảm Ơn Anh	76
32. Chương 32: Thịt Ngon Lắm	78
33. Chương 33: Chỉ Là Giác Mơ	81
34. Chương 34: Tôi Muốn Cậu Chỉ Một Lần	83
35. Chương 35: Chỉ Có Hấn Bỏ Rơi Cô	86
36. Chương 36: Em Có Đồng Ý Lấy Anh Không?	88
37. Chương 37: Lễ Cưới (1)	91
38. Chương 38: Lễ Cưới (2)	93
39. Chương 39: Hiểu Lắm (1)	95
40. Chương 40: Hiểu Lắm (2)	98
41. Chương 41: Em Là Vợ Tôi?	100

42. Chương 42: Đứng Làm Loạn	103
43. Chương 43: Bệnh	105
44. Chương 44: Thoát Chết	108
45. Chương 45: Làm Sao Để Có Thể?	110
46. Chương 46: Hạ Lan	113
47. Chương 47: Bến Cảng	115
48. Chương 48: Đại Kết Thúc	118
49. Chương 49: Ngoại Truyện	121

Sủng Vật Hay Món Đồ Chơi?

Giới thiệu

Tên: Sủng vật hay món đồ chơi? Tác giả: Kim Tuyền (Kun) Thể loại: Tình cảm, cường thủ hào d

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sung-vat-hay-mon-do-choi>

1. Chương 1: Dương Hạ Vũ

Bóng dáng nhỏ bé xiu quẹo trong màn đêm, cô cố gắng lết thân mình một cách nặng nhọc, đau đớn tê tâm, khoé mi lạnh lẽ, đôi môi tái nhợt khê run rẩy, mắt vô hồn bị màn sương mỏng bao trùm lấy. Quần áo trên người rách tơi tả làm lộ những vùng da nhạy cảm đầy dấu xanh tím, có vài chỗ còn trầy xước đến rớm máu.

“Tại sao vậy Dương Hạ Vũ, tôi đã làm gì nên tội?”

Hỏi thâm tâm mình, cô khê cong khoé môi cười khinh tất cả, bi hài thay cái kẻ cô yêu thương bao năm qua chẳng khác nào một tên cầm thú, hắn không chấp nhận tình yêu của cô thì thôi tại sao lại làm như thế, trong đầu hắn nghĩ gì? Làm như thế hắn vui sao?.

“Chắc rồi, hắn đã cười trên nỗi đau của tôi cơ mà”.

Gục ngã, cô vùi mặt vào giữa đùi trên vỉa hè lạnh giá mặc cho người qua đường nhìn cô bằng con mắt soi mói, khinh thường. Tâm đã chết thì tự trọng có còn chăng?.

o o

- Dương Hạ Vũ xin anh dừng lại đi.

Cô lùi dần vào góc tối, ánh mắt sợ hãi đến cực độ, cay cay khoé mi lệ trực chờ mà lăn xuống, đôi môi mấp máy từ có từ không, lấy tay vịn chặt cổ áo bây giờ cô dường như chìm vào sự tuyệt vọng. Hôm nay cô vui vẻ chuẩn bị tất cả để tỏ tình với hắn, cái tên lúc nào cũng như du côn lại làm cô say đắm như điều đỏ. Đã hơn một năm yêu thầm và tiếp cận thành công, bây giờ cô chính là bạn của hắn cùng hai tên Đỗ Phương, Lưu Ngọc Thái, thích thú hơn khi mọi người luôn khâm phục cô đây tài giỏi dễ dàng khiến ba cậu ấm cá biệt chịu làm bạn.

- Hoa Thiên Tuyết không phải em yêu tôi sao? Làm tôi vui đi, tôi hứa sẽ làm em thỏa mãn.

Hạ Vũ nhếch mép tạo nên hình ảnh đều cán, mày khê nhướng, lộ rõ sự dâm tà của hắn, bước đến gần hơn hắn chậm rãi thưởng thức vẻ sợ hãi cầu xin của cô, một con mèo ngọc ngà. Yêu? Xứng sao?.

Thiên Tuyết lắc đầu như cái máy, nước mắt từ khi nào đã thấm đẫm cổ áo cô rồi, đối diện với ba nụ cười dâm dăng, ô ư ề mà tim cô thất lại từng cơn, vươn đôi vai gầy đang nhấp nhô trong lớp áo thun bị xé đôi chỗ cô cố giữ cho chính mình không ngã gục ra sau.

- Đứng mà... hức... hức...

Cô la toán lên, tay chân vung loạn xạ, Hạ Vũ không chế hai tay cô, Phương - Thái đặt cô lên giường.

- DỪNG

Cho dù cô có la, có hét, có vùng vẫy, phản kháng thì làm được gì đây? Súc một nữ tử sao có thể sánh bằng ba tên nam nhân mạnh bạo. Hắn lấy một chiếc khăn bịt miệng cô lại thôi không cần lưỡi, Đỗ Phương ghi chặt tay, Ngọc Thái nắm chặt hai chân, Thiên Tuyết giật người mạnh nhưng không thể thoát khỏi, tuyệt vọng hai hàng lệ tuôn dài nơi khoé mi.

“Làm ơn dừng”.

Tê tâm liệt phế, tim như bị cà nát đến đau đớn nhưng hơn tất cả là nỗi sợ hãi những việc sắp xảy ra với cô.

Dương Hạ Vũ nắm lấy mớ tóc cô giật ra sau, không đạo đầu không ân ái thủy mị, hắn thúc nhanh cậu bé vào trong cô, nơi chật hẹp của cô gái xử nữ mười lăm tuổi thì làm sao chịu nổi, Tuyết trừng mắt, la ú ớ cổ nói lên phía dưới đau, hình như da thịt bị rách toét xuyên thủng, bàn tay cô bầu chặt vào cánh tay Đỗ Phương, cào cào đến chảy máu, lắc đầu cùng dòng lệ tuôn không ngừng cô không muốn, thật sự đau quá!.

Trái ngược với nỗi đau đến liệt tâm của cô là sự khoái chí, thỏa mãn nơi hắn, nhắm mắt hưởng thụ nơi chật hẹp co thắt phía dưới, hắn thở mạnh một hơi, đôi mắt bị che mờ bởi dục vọng, đam mê cháy bỏng, luồng điện nóng hối tề rần luôn lách bụng dưới hắn. Nhếch môi, nụ cười khinh rẻ nhưng đầy mê hoặc, hắn bắt đầu thúc mạnh hơn, nhanh hơn và cao hơn. Nhịp đẩy cứ dồn dập một cách mạnh bạo, cô chẳng thể làm gì ngoài khóc, gương mặt nhìn hắn đầy oán hận, cô không thể cảm nhận được gì ngoài chữ “đau”. Vũ đưa tay bóp chặt hai bầu ngực cô, xoa nắn như muốn kéo nó dài hay đúng hơn cho nó lìa khỏi thân Tuyết.

Phương cùng Thái cười tinh quái bọn chúng liếm môi, nuốt nước miếng ừng ực, đôi mắt long lanh thêm thường.

Cô ưỡn ngực, nhói, vật vã trở thành món đồ chơi cho hắn đùa bỡn, thứ nam tính cứ ra rồi vào không ngừng nghỉ, chưa quen với điều này cô chỉ biết rằng nơi đó rất rất, rất khó chịu, bụng dưới còn cào cào chất dịch chua chất chúng trào lên rồi bị cô nuốt xuống trộn lẫn cả nước mắt của mình mặn quá, lại đắng nữa. Tội lỗi.

Khi hắn lên đỉnh điểm nhấc hông lên cao, hai tay bầu chặt lấy đôi mông tròn của cô, nhịp đẩy lại gấp rút hơn, lực mạnh hơn, hai tay bầu chặt vai cô như ghim sâu vào, hắn vươn mình lấp đầy trong đó.

Dương Hạ Vũ thoát khỏi Hoa Thiên Tuyết, hắn mỹ mãn nhìn thân thiên hạ bị bàn tay hắn nhào nát quần quai ôm bụng khóc không lên tiếng, mọi âm thanh đều ứ đọng lại nơi yết hầu, vết máu đỏ như hoa huyết điểm lệ đầy kiêu hãnh.

“Xử nữ”.

Hắn nói thầm, viên môi lại nâng cao hơn lòng tràn đầy sự thích thú, một món đồ chơi mới, nhất định hắn phải thưởng thức cô từ từ. Nhìn hai thằng bạn chí cốt có vẻ thêm khát, hắn vung tay:

- Tới chúng bây đây.

Vũ bước vào phòng tắm gội sạch thân thể, bỏ ngoài tai tiếng la tuyệt vọng của cô.

Đau đớn, nhục nhã cô hướng mắt về phía căn phòng hắn vừa bước vào, một lần nữa tim cô buốt đi, đôi mắt sưng vù vì khóc, mờ ảo, cô mặc kệ thân mình đang đung đưa trên thân hai tên kia, lúc này không gian xung quanh đều tan vỡ sắc màu thứ còn tồn tại là thứ bóng tối đen huyền đáng sợ. Thân thể này thật dơ bẩn và rẻ tiền.

“Dương Hạ Vũ”.

Cô gọi tên hắn trong tâm, cuối mắt, ánh mắt sa sầm, cánh môi khẽ nhếch cao. Đây là cười sao? Không đây là sự xem thường mà cô dành cho hắn. Cầm thú không bằng, đúng vậy, một con cẩu còn hơn hắn đấy.

o o

Thứ xa xỉ được mang tên “tình yêu” Thiên Tuyết không giờ dám mơ mộng tới, đã một lần cô sống dở chết dở bây giờ tất cả đối với cô đều là hư vô mờ nhạt, lẽ sống? Không có, hoàn toàn không.

Từ ngày đó Hoa Thiên Tuyết bị hắn giam cầm, cô dường như chỉ làm bạn với bốn bức tường trong căn phòng hắn, không nói cũng chẳng buồn ăn, lúc nuốt cơm thì được một tý lại lăn ra ngủ. Hắn thích thì đến giải quyết xong rồi đi mặc cho cô cả người bị sự mạnh bạo của hắn mà tơi tả, cà sát da thịt trong bồn tắm, gột rửa tất cả mọi thứ, nước mắt tràn mi. Dơ bẩn.

Một ngày tội lỗi nữa lại đến, Thiên Tuyết gục ngã trên sàn vùi mình trong vũng máu tươi, bụng dưới không ngừng xuất huyết, cô lịm đi nhưng vẫn biết mình bị gì.

“Dương Hạ Vũ anh giết con tôi”

Bóng tối ôm lấy Tuyết, cô không còn đau lòng nữa bởi lẽ tâm đã liệt, thương cũng tan biến theo những việc hắn làm rồi. Thôi thì mãi mãi không có tình yêu đi, chỉ có hận và chán ghét thôi.

Thế nhưng tại sao lòng cô vẫn cứ yêu hắn, mỗi ngày một nhiều, mỗi lúc càng muốn hắn yêu thương. Tại sao?.

Cười nhạt với chính mình, cuối cùng đây là sao? Chấp niệm ư? Không chỉ quá si mê thôi.

2. Chương 2: Sủng Vật

Hoa Thiên Tuyết càng lớn càng xinh đẹp, cô như nữ tử băng thanh ngọc khiết, khuôn mặt lạnh đạm ít khi cười cả người gầy nhom nhưng không hề sơ xác. Vẫn là cô ngày ấy nhưng linh hồn thì không phải nữa, đã ba năm Tuyết phải sống trong đau tâm đến liệt, hận tình đến tàn thương, sống nhưng mặc hắn sắp đặt. Dương Hạ Vũ để cô trong lòng, hắn cầm chiếc lược chải mở tóc rối cho cô, con mèo nhỏ của hắn.

Đôi mắt thanh thuần, long lanh tinh nghịch của cô chợt đảo ra phía cổng cao kia, ngày mai thôi cô sẽ được trở về trường, bắt đầu hoà nhập. Hạ Vũ nói cho cô đi học cùng với hắn, điều đó rất buồn cười nhưng được ra ngoài là vui rồi cô liền đồng ý.

Trong một thoáng khoé mắt cô khẽ nâng, viền môi nhếch nhẹ tạo nên những cơn sóng gợi tình. Đôi tay Vũ dừng lại kéo Tuyết ngã ra sau, hắn ngẫu nhiên đôi môi mọng đỏ của cô đến đâu, rời khỏi trong quyền luyến, hỏi:

- Cười gì?

Thiên Tuyết đưa tay chỉ ra ngoài cổng:

- Bạch Nhu tới rồi.

Dương Hạ Vũ nhướng người nhìn ra ngoài làm lòng cô chùng xuống, một giây ngắn ngủi tim dường như rơi vào tuyệt vọng, hắn mỉm cười vui vẻ bỏ ra ngoài mặc cho ánh mắt đau thương cô độc nhìn bóng lưng hắn.

Bạch Nhu xinh đẹp, tài giỏi, một cô gái hoàn hảo khiến người khác phải ganh tỵ lẫn yêu mến. Chị ta lớn hơn hắn và cô hai tuổi, hiện tại là diễn viên điện ảnh kiêm người yêu cậu ấm tập đoàn Dương - Dương Hạ Vũ, thật sự khiến cô tủi thân mà, cười nhạt chính mình.

“Thiên Tuyết mày cả đời cũng không bằng một góc của người ta đâu”.

Bước chân nhẹ nhàng cô rời khỏi phòng đi ra ngoài sân để hít thở một chút không khí trong lành, nhưng chẳng may cô nghe được một tin khá thú vị. Núp sau bóng cây to Tuyết ngóng tai nghe tình hình:

- Em muốn chia tay tôi vì tên đó?.

Tiếng nói tức giận của hấn vang to hơn cả còi xe lửa, dù không nhìn rõ khuôn mặt hấn lúc này nhưng cô đủ biết nó tồi tệ thế nào rồi.

- Cứ cho là vậy đi.

Bạch Nhu nói xong cũng quay đầu rời đi làm cho hấn giật tay chị lại, y như phim tình cảm cô giật phăng ra rồi tiếp tục bỏ đi. Thiên Tuyết cận nhãn hai độ với những chi tiết quá nhỏ thì không thấy nổi, neho mắt cô bỗng rùng mình khi chạm thẳng vào đáy đồng tử của hấn.

Tay chân không thể cử động cô cứ đứng mãi giương mắt mà nhìn, sau một phút thấp thoáng hấn đã đứng trước mặt cô nở nụ cười tà mị:

- Tuyết Tuyết à, chắc em đang rất vui?.

Thiên Tuyết lắc đầu chối chết, thật ra có vui đấy nhưng không tới nỗi bị phát hiện chứ, đáp lại sự chẳng mấy thành thật của cô là nụ cười nham hiểm nơi khóe môi hấn. Đôi mắt hấu hấu nhìn vào cổ áo Thiên Tuyết, Hạ Vũ như thêm thường đến không chịu nổi, Bạch Nhu chia tay thì sao? Ít ra hấn vẫn còn con búp bê quyến rũ đây nha.

Nắm lấy cổ tay cô, hấn lôi vào phòng một cách nhanh gọn trong khi đó cặp mắt của Tuyết có thể lọt ra ngoài rồi. Cô đang trong thời kì đèn đỏ, không thể được nhưng cô không có quyền được từ chối. Hấn ghì hai tay cô để qua đầu, ép chặt thân cô xuống giường đôi môi ma quái chơi đùa trên từng tất da của cô. Dục vọng đã ngập tràn trong đôi mắt hấn, vươn người dậy hấn thoát nhanh quần áo cả hai nhưng chợt khựng lại khi tay vô tình chạm tới chiếc quần lót hồng cộm cộm. Ngược đôi mắt đục ngầu, giọng khàn khàn hấn hỏi:

- Đang có sao?.

Thiên Tuyết gật đầu, trong lòng hả dạ cười vang chính là lúc này đây làm hấn cụt hứng thật tốt, cái cảm giác khó chịu ở bụng dưới như ngọn lửa thêu đốt làm hấn bực tức mà muốn tuôn trào, lướt mâu quang hướng lên thiên hạ nhỏ trên giường bắt gặp đôi mắt chờ đợi, hấn đứng dậy khẽ thở dài bỏ ra ngoài. Hoa Thiên Tuyết cũng ngồi dậy mặc lại quần áo, cô co người úp khuôn mặt nhỏ nhắn vào giữa đùi, tâm đang vui bỗng nhiên đau nhói.

Dương Hạ Vũ đâu phải thiếu người chứ, hấn bỏ đi xuống nhà dưới có cả đám hầu gái đang làm việc một cách chăm chỉ, bọn họ mặc những bộ đồ hở hang hồng quyến rũ hấn, đúng như thể tất cả người hầu gái không kể nào chưa từng lên giường với hấn một hay hai lần. Vũ luôn tuyển những cô gái xinh đẹp, biết cách chiều chuộng và phải là “trinh nữ”, chỉ cần hấn muốn, tất nhiên cả bọn sẵn sàng leo lên giường để làm hấn thỏa mãn, kẻ đẹp trai lại lắm tiền như hấn biết bao người mong muốn nhưng chẳng ai thể được chỗ Hoa Thiên Tuyết, một cô gái bình thường được hấn chăm sóc như “sủng vật”. Đơn giản chỉ là vật nuôi không hơn không kém.

Dù người ta biết Bạch Nhu là người yêu Hạ Vũ nhưng chưa một lần hấn lên giường cùng chị, người ngoài thì bảo chị ta chỉ như con bù nhìn xinh đẹp để che giấu cô, nhưng ai biết hấn thích chị nên không muốn phá vỡ cái tình cảm được cho là đúng mực này. Cái gọi “thích” của hấn cũng dừng lại ở sự cảm mến thôi, hấn không quan tâm gì khi chị ta bỏ đi cùng người khác mà cũng có một chút xịu a, đúng hơn là chẳng cần vì Vũ chỉ yêu chính bản thân hấn thôi.

Giờ đây thứ hấn cần là thỏa mãn bản thân, gọi cả đám hầu gái lên phòng, Vũ lao vào cuộc vui thác loạn của mình, quên đi hình ảnh xinh đẹp ngoan hiền của cô trong đầu hấn, giờ đây tồn tại toàn là vườn trái cây và sào huyệt mật ngọt mụ mị chết người.

o o

Ngày hôm sau như lời hấn đã hứa, cô được đi học cùng, Thiên Tuyết vui vẻ, phần khích để hòa nhập vào môi trường ngày trước, đã lâu rồi ngoài tiếp xúc với hấn và bọn chanh chua trong nhà thì cô chẳng lấy đâu

ra người bạn thật sự cả.

- Mừng đến vậy sao?.

Ngồi trong chiếc limo ánh mắt cô cứ trao tráo ngóng ra cửa sổ thấy hình bóng ngôi trường mình sắp đến, hần đặt cô ngồi trong lòng chợt phì cười bởi cái vẻ ngây ngô này, vuốt nhẹ mái tóc được Hạ Vũ chải đi mấy lần Tuyết gật đầu như gà mổ thóc. Hần nghiêng đầu tựa vào ghế nhìn khuôn mặt thanh đậm của cô, dù khóe môi đích thị rất tươi tắn muốn vươn lên nhưng chẳng thấy đường cong đó đâu, hần tự hỏi tại sao cô lại không cười nếu trong lòng đang hân hoan như thế?.

Đúng, Thiên Tuyết rất vui, háo hức chờ mong nhìn thấy ngôi trường nổi tiếng None nhưng khóe môi lại chẳng thể nhếch lên mà nó được thể hiện qua đôi mắt lấp lánh màn sương mong nước, nhịp đập càng tăng nhanh cô đang chờ đợi những nụ cười sẽ đến trong tương lai nơi bạn bè nói cười vô tư, thảo luận, trêu chọc và...

Bỗng mâu quang cô chùng xuống nhìn xoáy vào đôi mắt hần:” Tình yêu “- cười nhạt với chính mình đã quá ”mơ mộng”, mãi mãi không có thứ xa xỉ đó đâu. Hạ Vũ nâng khóe môi, vươn tay ôm lấy cô đặt gương mặt ấy vào lòng ngực ấm áp nhưng lạnh tâm của hần, một con mèo đáng yêu. Niềm vui nơi đâu đã đi mất chỉ còn thoang thoảng trong sự buồn tủi, nhói buốt, lạnh tâm vô hồn, đến bao giờ nơi đây sẽ giành cho cô dù chỉ một chút thôi?.

Chiếc xe đen bóng dừng trước cổng trường, Dương Hạ Vũ vẫn ngồi như thế cho tới khi tài xế Lý mở cửa xe, hần bước xuống trước rồi nắm lấy tay Thiên Tuyết nâng đỡ nhẹ ra ngoài. Cô bước khỏi xe ánh mắt trừng to ngạc nhiên lẫn kinh hãi và đầy sự choáng ngợp, ngôi trường này to quá cứ như cung điện Versailles mang đậm phong ấn châu Âu, cô còn ngỡ ngàng hơn khi được nghe hần quảng cáo nơi đây rộng sáu mươi lăm ngàn mét vuông gồm trên hai ngàn phòng, một công viên nhỏ có diện tích bảy trăm héc ta. Trời ạ, thật là hoành tráng a, cô muốn òa lên khóc khi được đặt chân vào một nơi rất ư đồ sộ như thế. Đưa mắt dạo quanh hành lang dài thăm thẳm cùng họa tiết tinh vi uốn lượn được mạ vàng óng ánh, những thanh cột dài được điêu khắc mang vài nét của nghệ thuật Baroque, thật hoàn hảo.

Đôi mắt mơ màng trong sự sang trọng làm Hạ Vũ cũng phải ngẩn nhìn, mèo ngốc đúng thật là:

- Đến lớp thôi.

Hạ Vũ kéo Thiên Tuyết đi trong quảng trường tới lớp, ánh mắt mọi người đều đổ dồn nơi cô, những cái nhìn ấy như muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy. Tại sao? Ngược mâu quang cô ngẩng ngó từ phía sau hần, tại sao hần không phải là người bình thường, một kẻ không ai để ý tới chứ?. Lắc đầu trong tiềm thức cô tự chửi chính mình.

“Đồ ngốc, hần là thiếu gia Dương đấy”.

Cô liếc ả tiềm thức đang ngoáy móng trêu chọc, ừ cứ chửi đi, khinh ta đi kệ mi, cô ngoảnh mặt sang một nơi khác, bỗng đôi mắt dừng lại điểm cuối cầu thang bên phải nơi đó thấp thoáng có một bóng hình rất thân quen: “Phan Tuấn Kiệt”- Không, cô liền phủ định đi sự vô ý lướt qua khe mi, vì một năm trước cậu ấy đã chết rồi mà, lại đưa mắt nhìn hần, bấm chặt môi, lòng cô nổi lên vẻ bi thương oán hận.

“Dương Hạ Vũ”.

Cứ ngỡ đâu được thoát rồi, ai ngờ lại học chung lớp, ngồi cùng bàn với hần nữa vậy coi như việc kết bạn khá khó khăn đây, khi bước chân vào lớp thì cả thân người cô khựng lại ánh mắt đau khổ nhìn hai người trước mặt:

- Chào Thiên Tuyết xinh đẹp.

Tuyết gật đầu không thèm trả lời bọn chúng, hai tên dơ bẩn đáng nguyên rủa. Đỗ Phương nhếch mép giật mạnh tay Thiên Tuyết khiến thân hình cô lung lay ngã vào lòng hần, đưa tay lên hần xoa nắn mạnh bạo đôi ngực sữa vung cao kiêu hãnh. Mặt Tuyết biến sắc cô lấy tay xô hần ra nhưng lực không đủ cả người cứ quần quai trong lòng Đỗ Phương, Lưu Ngọc Thái ngồi một bên cười dâm tà liếm láp bờ môi kinh tởm của hần.

- Được rồi, bụng con mèo của tao ra.

Giật cô về phía hắt, Hạ Vũ chỉnh lại bộ đồ đã bị lệch nhẵn nhúm của cô, ánh mắt tiều hòi không mang theo sự tức giận nào cả. Điều đó làm cô thương tâm, hắt không thấy cô bị sỉ nhục sao?. Lại một lần nữa cô muốn tát mình cho tỉnh ra, cô là gì của hắt đây? Chỉ đơn giản như vật nuôi được hắt đặt trong lòng và hơn đó là con búp bê thỏa mãn dục vọng, nếu lấy Tuyết ra so sánh với bạn thân hắt thì chắc chắn cô chẳng là cái đinh gì rồi.

Buồn cho chính mình cô chỉ biết cúi mặt xuống thấp nhất để tránh những đôi mắt sầm soi xung quanh, nhìn gì mà nhìn chứ đúng như các người nghĩ thôi Hoa Thiên Tuyết chỉ là món đồ chơi của ba bạn hắt thôi. Như thế đủ chưa?.

Đặt mông ngồi xuống ghế cạnh cửa sổ bàn cuối, Thiên Tuyết úp mặt xuống bàn chôn vùi suy nghĩ sâu trong đáy tim. Không bận tâm nữa, nhưng cô bỗng mở choàng mắt khi bàn tay dè sòm của Ngọc Thái mằn mọ vào váy cô, mặt lập tức đỏ chót không phải ngượng ngùng mà là tức giận, bặm chặt đôi môi đến ứa máu, muốn òa lên khóc. Nhưng không thể, bởi cô không có quyền đó, Dương Hạ Vũ đã cấm đi quyền được phản kháng của cô chỉ còn một lựa chọn “phải tuân theo”.

Nâng mặt cô lên, Hạ Vũ đưa lưỡi lướt nhẹ khoe môi rớm máu của cô đồng thời đánh vào tay Thái làm hắt ta buông ra cười to. Mọi người đều nhìn cô bằng ánh mắt neho chặt, chỉ có điều chưa ai đứng dậy cầm dao đâm cô vì ganh tỵ thôi.

- Không được cắn môi nữa.

Giọng nói nhẹ nhàng nhưng đầy sự đe dọa, cô sợ sệt cúi mặt khép chặt hai chân, đôi tay buông thõng đặt giữa đùi, gật đầu theo bài bản.

“Sẽ không cắn môi nữa, vì nó rất đau mà người phải chịu là tôi không phải anh”.

3. Chương 3: Không Thể Hòa Nhập

Cái mộng ước của Hoa Thiên Tuyết đã tan thành mây khói, bạn bè ư? Nụ cười hay những bợn nhóc phá phách? Tất cả đều sụp đổ trước mắt cô, cả lớp trao cho cô cái ánh nhìn chán ghét, căm thù đến lạnh xương sống rồi. Dương Hạ Vũ đeo phone, cứ cúi xuống xem quyển sách Lý như học sinh ngoan hiền có biết đâu hắt đang cố gắng giảm bớt sự chán nản của bài học, chẳng có việc gì làm nên mới nghe nhạc chơi nhìn sách để che giấu đi cái tính lười của hắt, ý như múa rìu qua mắt thợ thôi. Thiên Tuyết buồn bã nằm sấp xuống bàn, áp má vào quyển sách Lý, đôi mắt ảm đạm nhìn một bên mặt hắt, sao lại luôn có vẻ mặt khinh người như thế chứ?.

Hạ Vũ nghiêng đầu đáp trả cái nhìn chăm chăm của cô mà nhếch mép, đôi mắt không gọn sóng ảy làm hắt tỏ mò, cuối cùng cô đang nghĩ cái quái gì trong đầu thế?.

Không đỏ mặt, không thẹn hay khó chịu bởi ánh mắt đá xoáy nơi hắt như muốn nhìn rõ tâm tư của cô, chẳng có gì trong đôi mắt cô ngoài sự phẳng lặng như chiếc gương trên giá soi rọi lại vật thật. Hạ Vũ vươn đôi tay vuốt ve khuôn mặt cô:

- Em là đang nghĩ gì thế?.

- Chẳng có gì cả.

Thiên Tuyết nhỏ giọng trả lời, khuôn mặt vẫn lạnh tanh như tiền, khoe môi mím thành đường ngang dài khiến hắt lấy tay tách chúng ra, đưa ngón tay cái lướt nhẹ trên cánh môi anh đào mềm mại. Hắt hau hau mà nhìn đến mụ mị, muốn đặt ngay nụ hôn lên đó mà ngẫu nhiên, ăn nuốt. Chà cái vị ngọt thanh nơi ấy làm hắt kiềm lòng không đậu mà vươn cánh môi bạc thần nhẹ nhàng đáp lên, mơn trớn hắt lướt chiếc lưỡi dính hương vào khuôn miệng cô ra sức tàn sát loạn xạ trong đó.

Khuôn mặt Tuyết ửng hồng, ánh mắt đảo điên nhìn mọi người trong lớp. Ôi trời, ai cũng hướng mắt nhìn Thiên Tuyết như muốn chìa súng vào thái dương cô mà bắn nát sọ, tại sao hắt lại làm bừa như thế chứ?

Không lẽ hần không sợ bị mắng sao, nhưng cô lại lần nữa cười khinh lối nghĩ của mình.

“Dương Hạ Vũ sao có thể bị mắng? Thật tầm phào”.

Nhắm chặt mi tiếp cô thôi không quan tâm đến mọi người đang nhìn mình nữa, hần muốn làm gì thì cứ việc, những chuyện này đã quá quen thuộc rồi. Cô không có quyền được phản kháng lại nếu không...

“Ba mẹ”.

Đúng vậy, mạng sống ba mẹ cô đều do cô quyết, chỉ cần Thiên Tuyết làm phật lòng hần thì chắc chắn xác ba mẹ cô sẽ chẳng có cơ hội nhìn thấy hướng chi còn sống. Hần đã giam cầm cô như một con vật mang quyền sở hữu, tất cả quyền tự do của cô đều do hần làm chủ, hần đã tước hết tất cả của cô. Kể cả Phan Tuấn Kiệt, người con trai đã yêu Thiên Tuyết đến nỗi hy sinh mạng sống của mình mong lấy lại được sự giải thoát cho cô. Nhưng chẳng có gì cả, cậu chết trong sự đau thương vô nghĩa còn cô vẫn mãi bị bắt giam, hần không giữ lời hứa, một kẻ xảo trá.

Lòng Hoa Thiên Tuyết khê se lạnh, trái tim co thắt đau đớn, ánh nhìn mờ ảo nặng trĩu đảo mắt theo bóng chàng trai vừa lướt qua cửa lớp. Đó là Phan Tuấn Kiệt, cô không thể nhìn lầm được, đôi mắt ngấn lệ bất giác khê kêu lên nhưng đều bị hần nuốt lấy. Dương Hạ Vũ thấy không ổn nên mở mắt nhìn vào khuôn mặt Thiên Tuyết, hần sa sầm, mâu quang trở nên âm trầm đáng sợ. Hoa Thiên Tuyết dám chống cự dù hành động đó rất nhỏ nhặt hần cũng có thể nhìn ra, nhếch mép hần cười đều đứng dậy bước ra ngoài. Biết mình đã kích động làm chuyện không phải, Tuyết nhanh chân rời khỏi ghế bước sau lưng hần ra khỏi phòng học, những ánh mắt tò mò, kỳ thị, soi mói cũng mãi dõi theo khiến da gà cô nổi khắp người.

- Đã có chuyện gì? - Hần không cọc cần hay tức giận chỉ dùng ngữ điệu đá động đến hù cô:

- Khô..ng..gg... có...ó...

Cô nắm chặt hai bàn tay, những ngón tay thon dài bầu chặt vấy áo, cuối đầu hoảng loạn, Hạ Vũ sẽ làm gì cô? Không, hần sẽ làm gì ba mẹ cô mới đúng?.

- Còn chối.

Quay phắt người lại đối mặt với vẻ sợ hãi run rẩy trong đôi mắt cô, ôi cả nói dối cũng chẳng biết mà bà đặt giấu diếm, vẻ mặt và cả giọng nói của cô đã tố cáo nên tất cả rồi. Dương Hạ Vũ thấp thoáng trong nụ cười gian tà, hần đưa tay vuốt nhẹ mái tóc mượt mà, điều gì đã khiến cô nói dối hần. Một con mèo vâng lời lại trở nên như thế, chà chắc rằng điều đó rất thú vị đây.

Ngược lại sự khinh khỉnh của hần là nỗi lo hần sâu tận đáy tim cô, tại sao phải nói dối? Nếu người đó thật sự là Phan Tuấn Kiệt, thì sao? Còn không phải? Thật sự lúc này cô rối lăm, đấu tranh tư tưởng khiến mày liễu khê chau. Bất giác giật bắn người khi hần đưa tay vuốt nhẹ đôi mày cô giãn ra, đôi mắt hoảng sợ cứ muốn trốn đi cái nhìn xoáy của hần.

- Chết tiệt, Hoa Thiên Tuyết em đang giấu tôi điều gì? Em nên biết cái kết của một kẻ nói dối không mấy tốt đẹp đâu.

Tay cô run lên, khuôn mặt trắng bệch cùng đôi môi nhợt nhạt chẳng kém, ngược đôi mắt quật cường mạnh mẽ:

- Vậy sao? Anh không phải là kẻ nói dối sao?.

Viền môi Hạ Vũ chột vể nên đường cong tuyệt mỹ đầy bác ái, ánh mắt đánh lại cùng cái liếc sắc bén, quay lưng hần bỏ đi không thêm nói gì nữa. Tốt lắm, hôm nay dám cãi cơ đây. Hít sâu một hơi, Thiên Tuyết cứ ngỡ không khí đã bị rút hết vậy, hôm nay ăn nhầm cái gì mà lại nói được như thế chứ? Ôi không, điều này thật tồi tệ, hần đã nổi cơn thịnh nộ rồi.

oOo

Chát Chát Chát

Những tiếng roi chua chát vang vọng cả căn phòng, Thiên Tuyết gồng mình chịu đựng, cắn chặt môi dưới để không phải phát ra từng tiếng rên, chỉ cần Tuyết mở miệng la lập tức ba cô phải chịu những gì tương tự. Không được la, không được khóc chỉ có thể chịu đựng. Từng đợt roi vung mạnh lên tấm lưng bé nhỏ của

cô, rát, đau, tê buốt loan toả trên từng mảnh hồn phách, muốn gục ngã nhưng không thể chỉ có quyền mở to mắt nhìn ra ngoài cánh cửa sổ để thấy được vẻ mặt hằn phả chiếu qua tấm gương kia. Nụ cười phơn phớt trên môi Hạ Vũ làm Thiên Tuyết điếng tâm, lạnh thấu cả đáy tim đến nỗi oán hận, viền mắt đã đỏ hoe lệ trực chờ được lặn vòng, cả thân thể tê liệt, máu tuôn không ngừng và cái mùi tanh ấy làm cô buồn nôn. Bao tử cồn cào chất dịch chua, các đầu ngón tay cấu chặt vào đùi đến chảy máu, huyết thương văng tung tóe dính dớp trên sợi dây roi da dài. Chỉ mười roi thôi, cô chịu được mà không sao cả.

Tấm lưng nhỏ gầy in hằn nhiều vết thương mới lẫn cũ, vết sẹo nào cũng dài ngoằn ngoèo như những con rắn nước uốn lượn cuốn người di chuyển, thịt da lồi lõm cùng máu tươi hóa thành một. Chỉ cần nhìn cũng đủ đau thay rồi huống chi người đang chịu hình phạt. Dương Hạ Vũ hả giận khi thấy máu tanh vậy bắn cả sàn nhà, hạ roi đôi mắt hằn hấu đối nhìn làn da trắng mịn được tô sắc bởi những bông hoa huyết quỳnh rũ, đây là hình phạt của cô phải chịu. Nói dối, ngoan cố, cứng đầu,...

Hoa Thiên Tuyết cố quên đi cái đau đến chết trên lưng, cô đứng dậy trên đôi chân bủn rủn như gãy rụng, các đốt xương tê cứng, lục phủ ngũ tạng nóng bừng, quay mặt nhìn thấu đôi người đen bóng của hắc, cô chột rùng mình:

- Em đã sai - Cuối gầm mặt, cô thỏ thẻ:

- Vậy nói xem em sai chỗ nào? - Áp sát khuôn mặt lại gần, hắc phả hơi nóng đầy đe dọa vào đôi má tái xanh của cô:

- Em đã nói dối lúc sáng em thấy một người trông quen nhưng không nhớ là ai - Vẫn nói dối nhưng ít ra Tuyết cũng che giấu đi cái tên Phan Tuấn Kiệt rồi:

- Ô, tốt đấy và là bài học dành cho em. Đã nhớ? - Hắc cũng tin đôi chút, tuy nhiên trong lòng đã có câu trả lời:

- Đã nhớ, em cảm ơn anh chỉ dạy.

Hoa Thiên Tuyết hôn nhẹ lên má Hạ Vũ, đợi đến khi hắc gạt đầu cô mới dấn bước vào phòng tắm gột rửa tất cả vết máu tanh khô, nâng những bước chân như kim đâm, Tuyết đóng cửa, nước mắt tuôn dài trên má. Đau quá!

Ngâm mình trong bồn tắm, ôi vết thương thật rát, thật buốt, nước từ trắng đã chuyển sang đỏ cả rồi, khe chớp mi tiếp cô lạnh cóng choàng tay ôm chặt thân thể, đưa mắt nhìn vào tấm gương khiến cô phát sợ chính mình. Người trong gương có đôi má hốc hác, quầng mắt nâu thâm, đôi mắt lõm và hút sâu dưới hàng mi cong vút, sau lưng những vết thương hở bung ra trông chẳng khác nào bị cắt đứt máu cứ ứa không ngừng. Đưa tay lau đi hai hàng lệ, mạnh mẽ lên cô không được mềm mỏng nếu không ba mẹ sẽ chết mất, lấy chiếc khăn trắng choàng toàn bộ người, Thiên Tuyết bước ra khỏi bồn tắm, tấm gương phản chiếu màu đỏ kinh dị đang lan dần tóm gọn hết tấm khăn trắng.

“Một ngày nào đó tôi phải khiến anh trả giá. Dương Hạ Vũ”.

4. Chương 4: Hận

Hai ngày trôi qua Thiên Tuyết chỉ có thể nằm sấp khi ngủ, tấm lưng ê ẩm, đau rát nhưng có lẽ đã quen rồi nên cô không còn quan tâm đến nữa. Dương Hạ Vũ vẫn vậy, hắc làm như chưa có chuyện gì xảy ra đặt cô trong lòng, hắc tựa người vào thành giường thiêm thiếp ngủ. Cả ngày nay phải đi theo lão cha của hắc khiến cả người mệt lử, chỉ có những lúc bên mèo nhỏ hắc mới thấy thanh thoi, thoải mái, cô nằm úp trên lòng ngực hắc, hơi thở nhịp nhàng ấm nóng, đôi mắt lạnh đậm như mặt hồ xuân không gợn sóng chăm chú về một điểm.

Những chiếc lá khẽ bay lên cao theo từng đợt sóng gió, chúng va chạm vào nhau tạo nên những âm thanh xào xạc vui tai, tia sáng ấm áp buổi sáng chiếu rọi qua khe lá xuyên thẳng vào đôi má cô, óng ánh vàng

nhật tồ đậm vẻ nhợt nhạt nơi khóe môi Tuyết, vươn bàn tay thon dài hươ nhẹ chặn lại cái tia sáng ấy, cô khẽ mỉm cười tinh nghịch đùa cùng nắng.

Bỗng giật thóp người, đôi mắt mở to nhìn vào lòng bàn tay nhỏ bé được bao bọc bởi bàn tay to lớn ấm áp của Hạ Vũ, Thiên Tuyết chớp nhẹ hàng mi cong vuốt, ngược khuôn mặt thiếu sức sống nhìn hấn.

Khóe môi hấn nâng nhẹ tạo nên đường cong tuyệt hảo trong như một vị thượng tiên cao cao tại thượng, nhưng trong lòng Hoa Thiên Tuyết biết rằng hấn không phải tiên mà là hiện thân của ác quỷ, một con quỷ dạ xoa mang khuôn mặt tuần lã, lạnh khắc.

- Muốn đi chơi không? - Dương Hạ Vũ cất giọng thanh thản:

Đáp lại hấn là sự nhạt nhòa trong giọng nói của Tuyết, vân đạm khinh phong hỏi lại:

- Tôi nói không muốn thì anh sẽ không đi?.

Hấn ngược mặt cười to, sóng mũi cao thanh thoát của hấn khẽ chạm nhẹ vào chóp mũi cô, vuốt từng gợn tóc mượt mà bị gió cuốn bay tán loạn nơi má, hấn nghiêng đầu dịu dàng nâng cô đứng dậy. Hoa Thiên Tuyết cũng biết điều thấy hấn có vẻ ngọt ngào như thế cũng chẳng muốn làm mất đi cái lòng tốt chó để hấn cất công tạo nên, nhu hòa thuận theo hấn vậy.

Sau khi mặc quần áo, chải tóc tươm tất, cô nắm lấy góc áo hấn nâng bước chân đi ra ngoài, những ánh mắt khinh khỉnh, ganh tỵ cứ dán theo bóng của cô đến ngọt ngào, cũng đúng thôi cả bọn hầu gái đó toàn là loại gái rẻ tiền, mục đích dâng hiến cũng chỉ muốn cuộc sống sau này được hấn để mắt tới để leo lên chức Dương phu nhân nha, nhưng mà bọn họ quá ngây thơ đối với sự xảo trá, đểu cáng của hấn rồi. Thôi thì trách ai ngoài bản thân đã ngu dốt làm gì.

Khỏi nói Thiên Tuyết cũng biết hấn mang cô đi đâu, lại là những buổi tụ tập đua xe, đánh nhau hay giết người của bọn Vũ - Phương - Thái. Cuối gầm mặt, hai tay bấu chặt vào góc áo hấn, cô sợ hãi khi bước vào căn phòng quen thuộc, nơi mà bọn hấn thường hành hạ người khác cũng chỉ để thỏa mãn thú tính của mình, tâm cô cứ như chong chóng quay tròn mãi đến khi chóng mặt mà ngã sà vào lòng hấn, thấp thỏm từng đoạn hơi thở nặng nhọc, giọng cô be bé như cầu xin:

- Em...emm... có...th...ế... v...ề...khô...n...ggg?.

- Ô, đây đâu phải lần đầu có gì mà sợ, vào thôi.

Khuôn mặt Hoa Thiên Tuyết tái mét, bị hấn nắm chặt bàn tay run rẩy, trắng toát, tê dại của cô lồi vào. Dương Hạ Vũ bước vào lập tức có hai đến ba cô ả ỏng ẹo, người uyển chuyển như chẳng có xương sống đu hai bên hấn, Đỗ Phương “Hey” một tiếng thì đôi mắt hau háu nhìn thẳng vào người Thiên Tuyết, khẽ liếm môi khiến cô mặt cắt không còn giọt máu, Lưu Ngọc Thái phá lên cười to đầy trào phúng, đưa tay ôm chặt lấy Tuyết trong lòng, cánh môi ma quái không ngừng làm loạn nơi chiếc cổ trắng ngần, thon dài của cô. Thiên Tuyết nhắm tịt hai mắt, bặm chặt đôi môi nhưng một chốc cô vội buông ra:

“Không được cần”.

Mặc Lưu Ngọc Thái làm nhục mình, cô chỉ biết cất giấu nỗi đau này vào lòng và tự nhủ chính mình một ngày đó cô sẽ trả hết, không phải, đúng hơn là khuyến mãi nhiều hơn cơ. Hạ Vũ chơi đùa cùng hai cô ả bên cạnh một chút mới quay người giật thân thể cô từ tay Thái, ôm chặt trong lòng không ngừng tạt lưỡi, lúc bấy giờ Thiên Tuyết mới dám mở đôi mắt hoảng hốt, choàng tay ôm chặt hông hấn như con mèo nhỏ bị thương, xoa tấm lưng non mịn như lụa của cô, Vũ lên tiếng đậm chất quỷ dữ:

- Lôi hấn vào đây.

Hoa Thiên Tuyết không dám xem, chẳng muốn xem và thật sự rất chán ghét nó, cô úp mặt vào lòng Dương Hạ Vũ, tự nhủ với lòng sẽ không nghe, không biết gì cả, thế nhưng...

- Không nhìn thử hấn sao, rất giống tên Kiệt ấy nhỉ? - Giọng hấn mang theo sự châm chọc lẫn hăm dọa:

Cô khẽ rùng mình, bất ngờ ngược mặt quay lại nhìn, ánh mắt cô dao động, thoảng thốt cùng hơi thở đau đớn, nước mắt trực chờ dâng khỏi khóe mi lăn vòng vào môi cô. Mặt đặng.

Lắc đầu lia lịa, đây không phải là thật, không đúng người dưới đó chắc chắn không phải Tuấn Kiệt vì cậu ấy đã chết rất lâu rồi mà, đưa đôi mắt long lanh mang theo màn sương dày đặc, hốc mắt đã đỏ hoe, sống mũi cay xè cùng những cảm xúc khó tả, cô đối mặt với cái nhìn hiểm độc của hắn. Và cô muốn hiểu hắn đang nghĩ gì, hắn định làm gì?.

- Chết tiệt, Thiên Tuyết em đang muốn tôi tức giận à?.

Hắn quát, tay bóp chặt chiếc cằm thon gọn của cô lôi lên cao ngang bằng với khuôn mặt của mình, Hạ Vũ hắn ghét nhất vật cứng của hắn dám khóc vì tên khác trước mặt hắn, chà một con vật không ngoan rồi. Đôi môi cô đang bặm chặt lại, rơm rớm máu tươi, mắt hắn hằn lên từng tia máu đỏ, hạ cánh môi bạc thần hắn ngầu ngẩn đôi môi nhợt nhạt của cô. Thiên Tuyết hoảng loạn, xô hắn ra bây giờ cô đã quên mất mình không có quyền chống cự chỉ còn thể chấp nhận, có lẽ người phía dưới lại quá giống với Tuấn Kiệt nên cô cảm thấy có lỗi.

Dương Hạ Vũ đưa tay quệt nhẹ khóe môi, hắn nâng cánh môi cười khinh Thiên Tuyết, mâu quang sa sầm, tâm tình như rơi vào vực sâu không đáy, xung quanh tỏa ra hàn khí lạnh buốt:

- Tốt lắm Thiên Tuyết, em dám chống cự tôi.

Hất mặt, Đỗ Phương, Ngọc Thái gật đầu cười khinh khỉnh, đôi mắt lộ rõ vẻ hăng máu tiến lại gần chàng trai kia.

Bốp Bốp Bốp

Thiên Tuyết đưa mắt nhìn theo, cô đứng hình, đôi môi mấp máy từng tiếng nhỏ như mèo kêu, nước mắt lăn chầm chầm hòa khắp khuôn mặt xanh xao, dù cậu ta có phải là Kiệt hay không thì vẫn là một người vô tội, một người có vẻ ngoài quá giống.

- Là...m...ơ...n d...ừng lại...

Lết thân mình đau nhức, hai tay ôm chặt lấy chân hắn, cô khẩn thiết cầu xin, đôi tai ù òa đi bởi tiếng la hét của cậu ta, không cần quay mặt lại cô cũng biết cậu đang sống dở chết dở rồi, ác ma đang nơi đây liệu cậu còn nguyên để thấy ánh sáng ban ngày nữa chẳng.

- Tôi không thích em van xin cho kẻ khác Thiên Tuyết à, nhưng nếu em làm tôi thỏa mãn thì có thể đấy.

Nhường mảy, hắn dậm tà lên tiếng cùng điệu cười bỉ ổi, kinh tởm đáng chết, tim cô chùng lại một nhịp rồi nó co thắt chặt trong cơn đau tê tâm lạnh huyết, không cần suy nghĩ quá lâu mạng người rất quan trọng.

Cô bật người dậy thoát sạch đồ mình ra, đưa bàn tay run rẩy tháo đi chiếc quần của hắn, mà cô cũng chẳng biết mình đã gỡ bỏ quần hắn ra sao chỉ biết lúc cậu nhỏ cương cứng của hắn chạm vào tay Tuyết thì cô mới bừng tỉnh, do dự một chút cô tự an ủi với chính mình:

“Mày còn gì để phải chần chừ, mạng người kia cần được cứu và việc này mày đã làm bao nhiêu lần rồi, đừng tự ình thuần khiết nữa”.

Ngậm chặt cậu bé trong miệng mà nước mắt cô chảy dài cùng những uất ức, lý trí lẫn lương tâm đều chết sạch, cô chỉ còn lại cái xác làm những việc này theo một cách máy móc nhất, leo lên người hắn, tự mình lấy cậu bé đưa vào trong. Thiên Tuyết đặt tay lên bả vai hắn không ngừng nhấp lên xuống, hắn vẫn như thể đôi mắt mở to đầy thích thú ngắm nhìn mèo nhỏ chiếm lấy hắn.

Dương Hạ Vũ sung sướng nắm chặt eo cô không ngừng dùng lực đưa lên đẩy xuống, lực một lúc càng mạnh càng tăng nhanh, đến đỉnh hắn gồng mình lấp đầy vào trong, ôm chặt lấy thân người mệt lử nhỏ nhắn vào lòng, hắn huyết gió lập tức Phương - Thái dừng tay lại. Thiên Tuyết không dám nhìn người phía dưới kia, cô không dám đối mặt dù biết người đó không là Kiệt, nước mắt khô lạnh bên má cũng như trái tim của cô bây giờ, hắn đã không ngừng lấy dao đâm vào rồi lại xát muối bằng những cử chỉ ngọt ngào bản thủ đầy toan tính..

Tầm lưng cô lạnh toát bởi điều hòa nơi đâu cùng những dòng huyết đỏ tươi nơi vết thương bị động mà trào ra, mùi tanh hôi xộc lên mũi Thiên Tuyết làm cô buồn nôn mà ôm chặt hắn hơn nữa, bụng dưới râm ran cảm giác đau nhói. Đôi tay cấu chặt vào vật áo hắn không ngừng nấc lên từng cơn.

Hắn lau đi những dòng lệ của cô, cười nhu hòa cùng hai tên bạn, hai người ấy liền hiểu mà thả chàng trai bên dưới nhưng cũng phải hăm dọa nếu một lời nói ra những việc hôm nay thì kết quả chỉ có chữ chết. Cậu ta gật đầu liền lịm đi, không quên trao cho bóng hình nhỏ đầy thương tích kia một tia bất đắc dĩ.

Việc sau đó khiến Thiên Tuyết cười nhạt trong lòng, mãi mãi, vĩnh viễn cô chỉ là món đồ chơi của ba bọn hắn, gọi hai cô gái lúc này vào, Dương Hạ Vũ lại tiếp tục vùi vào trong mật ngọt đầy khiêu gợi. Hoa Thiên Tuyết như món đồ chơi được chuyển tay hết Hạ Vũ lại bị Đỗ Phương mang ra trêu đùa, thỏa mãn, rồi lại đưa đến cho Lưu Ngọc Thái trút đi dục vọng của hắn.

Thân thể cô đang đưa hết trên thân người này lại qua kẻ khác, cười, một nụ cười lạnh thấu xương đầy oán hận. Tại sao cô lại yếu mềm như thế? Không, cô không yếu đuối chỉ là cô phải sống và chịu đựng vì ba mẹ của mình. Và...

“Dương Hạ Vũ tôi hận chính mình tại sao đến bây giờ vẫn cứ yêu anh, kẻ tồi tệ. Ngốc nghếch”.

5. Chương 5: Phan Tuấn Kiệt

Ôn phúc mà Dương Hạ Vũ trao cho Hoa Thiên Tuyết còn hơn cả loại độc được ăn nát lục phủ ngũ tạng, đau đớn gặm nhấm tàn thương linh hồn thuần khiết, từ một cô bé hay cười, hồn nhiên ấp ủ một tình yêu trong sáng nay lại trở thành người phụ nữ tâm lạnh như băng, tình tàn như cát bụi, tâm tư sâu thẳm đến khó đoán.

Sự lầm lì của cô trong mắt người khác thì trở thành kiêu kì, chảnh chọe nhưng đối với hắn lại là một con vật cứng ngoan ngoan đáng yêu, Hạ Vũ cho cô một đặc quyền được nói còn những thứ khác hắn đều cấm tuyệt, khóc ư? Hắn ghét nhìn thấy lệ nóng lăn vòng nơi khóe mắt cô. Cười à? Cũng được nhưng chỉ khi nào tâm tình của hắn được tốt, còn không nụ cười của cô chẳng khác nào đang chế giễu hắn. Bốn cột đùa giỡn? Đừng trở nên hư đốn như vậy, Thiên Tuyết chỉ biết thuận theo và răm rắp nghe lời, có lẽ những tổn thương Tuyết phải chịu đã tạo nên khí thái mạnh mẽ nơi tâm trí chưa mục rữa của cô, cố gắng không để mình gục ngã và nghĩ quẩn đi vào con đường chết chóc hay ngu dốt để làm những việc có thể phật lòng hắn.

- Hoa Thiên Tuyết, đoán thử xem tôi là ai?.

Giọng nói ngọt ngào khê vang sau tai cô cùng trò đùa bịp mắt đoán người, cô nâng khóe môi cười tươi rói, bàn tay nhỏ bẻ đặt lên đôi tay to lớn mềm mại, chu mỏ:

- Phan Tuấn Kiệt.

Tuấn Kiệt tháo tay ra về mặt hờn dỗi:

- Gian lận, lần nào cũng đoán đúng.

Thiên Tuyết cười rộ như hoa tường vi khoe sắc giữa nắng trời êm ả:

- Ai bảo lên tiếng làm gì?.

Tiếng nói ngọt ngào pha chút tinh ranh của Kiệt như in sâu vào tâm thức của cô mất rồi, chỉ cần cậu nói một chữ cô cũng biết, huống chi một câu dài như thế. Phan Tuấn Kiệt cóc yêu lên vầng trán bóng loáng của Thiên Tuyết, cậu cười ôn hòa nắm tay cô bước đi trên con đường được trải đầy lá vàng, từng cơn gió nhẹ thoảng bay lùa đi những khổ đau mà Tuyết phải chịu, trong đôi mắt cô chỉ còn niềm vui, hạnh phúc và sự yên bình.

Tháng tám mùa xuân năm mười sáu tuổi cô hồn nhiên quên đi cú sốc ngày đó và tất cả cũng nhờ vào Tuấn Kiệt, cậu như thiên sứ được thượng đế ban xuống chiếu cố cứu vớt tâm hồn cô. Hai người cùng nắm lấy tay nhau, người đi từ tốn kẻ nhảy nhót đáng yêu, tia sáng ấm áp in bóng hai người trên con đường vắng lặng, tiếng cười lẫn sự trách móc hòa quyện vào nhau tạo nên những giai điệu tươi vui, ngọt ngào.

- Thiên Tuyết dù mai này có xảy ra bất cứ chuyện gì cậu cũng phải tin mình, có được không? Vì tớ yêu cậu rất nhiều, yêu hơn những gì cậu tưởng đó.

Đôi má Thiên Tuyết phớt hồng sau câu nói ẩn ý nhưng đầy chân thật của Kiệt, cô khẽ gật đầu ôm chặt cậu trong lòng, hứa hẹn mãi mãi cũng chỉ đặt niềm tin nơi cậu thôi. Và rồi...

Ác quỷ xuất hiện trong giấc mơ tươi đẹp của cô, hắc trắn trọn cướp hết những gì mà thượng đế đã rủ lòng thương cho cô, đau đớn Thiên Tuyết chết tâm, đôi mắt đục ngầu vì chứng kiến cái chết thảm thương của Tuấn Kiệt. Cậu đã yêu cô đến như thế, sẵn sàng ký bằng giao ước với hắc trắn rằng Tuấn Kiệt dùng mạng mình đổi lấy sự tự do cho cô, nhưng cậu đã quá ngốc nghếch. Ai lại đi ký giao ước với một tên quỷ dữ chứ?.

Sự quàn quại đau đớn đến phút cuối của cậu cũng chẳng đổi lại được gì, Hạ Vũ xé nát tờ giấy ấy, một lần nữa độc quyền chiếm hữu cô còn nở giọng cười khinh thường sự ngu xuẩn của Tuấn Kiệt, cô đã vung vẩy như một chú mèo bị thương nặng nề, tìm đến cái chết là điều cô làm không biết bao nhiêu lần cho đến khi Dương Hạ Vũ chết tiết dùng tính mạng của ba mẹ cô ra để uy hiếp thì mọi nỗ lực đấu tranh muốn thoát khỏi bàn tay ác ma đã tiêu tan. Hoa Thiên Tuyết rũ bỏ tất cả để trở thành một sủng vật nghe lời, một món đồ chơi vô tri vô giác chấp nhận tất cả.

Bước lên một bậc cao của giấc mộng vinh hoa mà những cô gái luôn mong ước, Thiên Tuyết chỉ biết cười lạnh trong lòng đối với mộng ước tầm thường của bọn họ, cặn bầy được sự quyền quý hư vô che đậy quá tài tình.

Choàng lấy tay hắc trắn bước vào buổi tiệc sinh nhật sang trọng của nữ diễn viên xinh đẹp Bạch Nhu, Thiên Tuyết như tảng băng di động không hề cười cũng chẳng màn liếc mắt đến ai, thanh băng ngọc khiết khiến người người chao đảo mà đưa mắt ngắm nhìn, một cô gái tầm thường không được cho là nổi bật lại có thể đi bên cạnh cậu ám tập đoàn Dương lấy lòng. Hạ Vũ nở nụ cười một cách giao tiếp cứng đờ nhưng không kém phần quý phái, hòa nhã. Hắc trắn thật giỏi đóng kịch trước mắt mọi người.

Dương Hạ Vũ bị nhiều người bủa vây lấy hết chào đến hỏi còn cả việc giới thiệu tiền nhân hoặc con gái nữa, cô không thể cười nổi mà hắc trắn cũng có cho đâu, mắt lạnh đạm nhìn từng người trước mặt đến chán nản, nói nhỏ vào tai hắc trắn cô bước ra ngoài vào phòng vệ sinh. Không ngờ rằng lại gặp Bạch Nhu rửa tay, khuôn mặt chị có vẻ rất vui, hạnh phúc, đôi môi đã muốn đung thăng mang tai rồi.

Chị ngược mặt nhìn gương thoảng giắt mình, nở nụ cười hiền hòa chào hỏi:

- Thiên Tuyết đã lâu không gặp em rồi.

Hoa Thiên Tuyết chưa bao giờ có ác cảm với Bạch Nhu có lẽ vì chị ta không như lời đồn thổi chanh chua, chanh chọe, đanh đá, kiêu căng ngạo mạn, cô thoảng ý cười nơi khóe mắt gật đầu chào chị rồi bước đến vòi nước rửa tay.

Bạch Nhu lúc quen với Hạ Vũ đã biết đến sự tồn tại cũng như tính tình lạnh nhạt của Thiên Tuyết, chị quen rồi nên không lấy làm lạ chỉ vỗ nhẹ bả vai cô cùng nụ cười thương tiếc mà rời đi. Hoa Thiên Tuyết nhìn qua khe mắt nơi bóng dáng chị đang khuất dần sau cánh cửa nhà vệ sinh, cô rửa mặt, lấy thỏi son tô nhẹ lên đôi môi nhợt nhạt của mình, khuôn mặt mộc mạc không phấn kem trắng bệch như xác chết, quầng mắt mệt mỏi, mí mắt nặng trĩu khiến cả thân thể suy yếu. Đến bao giờ sức sống lại đến với cô đây?.

Bước khỏi cô ngoái đầu nhìn theo hướng Dương Hạ Vũ, nếu nhìn từ phía người lạ thì hắc trắn trông thật bảnh bao, ấm áp, dễ gần, thật tài giỏi và đầy màu sắc khiến người đối diện chói mắt - chàng trai kim cương nhưng với một người đã quá quen thuộc thì chỉ có bốn chữ để hình dung ra hắc trắn “độc ác - nham hiểm”. Cười lạnh trong tâm Thiên Tuyết uyển chuyển bước đến gần đứng cạnh hắc trắn làm ra vẻ như vị tiểu thư cao sang, Hạ Vũ đưa mắt nhìn xuống khuôn mặt của cô, hắc trắn đưa tay lau nhẹ giọt nước còn đọng lại bên thái dương Tuyết, cô chột rùng mình nhưng không biểu hiện ra ngoài, những ánh mắt xung quanh đều nhìn cô theo nghĩa khác nhau một số thì hâm mộ, còn lại là ghen ghét nổi lửa.

Bỗng nhiên căn phòng tối đi chỉ còn chiếc đèn nơi sân khấu, hàng trăm người đưa mắt nhìn lên dõi theo một bóng hình trắng toát như thiên thần giáng thế từ phía cầu thang được bố trí đẹp để bước xuống. Bạch Nhu cười tươi rói như cơn gió tinh khiết mùa xuân không nhiễm bụi trần, Thiên Tuyết mê mẩn hình ảnh đẹp đẽ như thế cô cũng muốn giương khóe môi để cười nhưng tại sao nơi đó đông cứng nhắc lên không nổi mà có đi chăng nữa cũng thật miễn cưỡng.

Tiếng vỗ tay vang vọng khắp phòng, những cậu ấm cô chiêu đến cả danh nhân bậc tiền bối đều phải ngưỡng mộ sắc đẹp và tài năng của chị. Bạch Nhu cầm lấy micro cất giọng thanh thoát nhẹ nhàng, ánh mắt trong suốt khê chớp:

- Cảm ơn tất cả mọi người đã đến dự sinh nhật lần thứ hai mươi của tôi, tối nay chúng ta cùng vui đùa, giao lưu vui vẻ nhé!

Phía dưới đồng loạt vỗ tay, chị ngừng lại rồi nói tiếp:

- Và hơn hết tôi phải cảm ơn người đã tổ chức cũng như tài trợ tất cả vào tối nay, thiếu gia Lý Mẫn Hạo.

Cái tên này hình như được nghe qua rồi, nhưng chẳng ai từng thấy được dáng vóc, khuôn mặt của chàng thiếu gia ấy cả, lời bóng gió bảo rằng đó là một ông già năm mươi tuổi hay cặp kè cùng người mẫu, diễn viên, nghe đâu đầy tài sản của Lý Mẫn Hạo rất nhiều chẳng thua kém tập đoàn Dương bao nhiêu đâu, mà tiếng tăm của tập đoàn Lý chuyên về đá quý mới nổi cách đây sáu bảy thôi, không ngờ con người đôi lúc lên như điều gặp gió vậy. Nhưng suy ra sao bằng gia thế của dòng họ Dương hơn trăm năm đứng đầu mọi lĩnh vực.

Mọi người đưa mắt tò mò nhìn lên cầu thang nơi mà Bạch Nhu vừa bước xuống, trông chờ, mơ mộng và cả đổ kỵ đều đang chờ đợi, một làn khói trắng mờ ảo được tỏa ra thao tóm cả sân khấu, bóng dáng ẩn ẩn hiện hiện từ làn khói bước ra khỏi. Cả căn phòng như ngập chìm trong sự im lặng, hơi thở ngưng đọng một điểm, mắt gương to kinh ngạc. Trễ quá!

Cả Thiên Tuyết - Hạ Vũ cùng nghiêm mặt, mở tròn mắt không thể tin được những gì đang xảy ra:

“Phan Tuấn Kiệt”

6. Chương 6: Người Giống Người

Kích động, Thiên Tuyết giật phắt bàn tay đang bị siết chặt bởi Hạ Vũ, cô nhìn người trên sân khấu mà lòng hoảng loạn, đây chắc chắn không phải chàng trai trong trường vì cậu ta đang nằm trong viện thương tích đầy người kia mà, vậy kẻ đang đứng trên sân khấu ấy không thể nào người giống người, chắc chắn cô không quá tam ba bận như thế mà cứ nhìn nhầm. Lòng đau như cắt hòa lẫn niềm vui nhưng nhớ, nước mắt tuôn như suối, vén tà vẩy lên cao bấy giờ cô mặc kệ những thứ xung quanh trong mắt chỉ còn hình bóng Lý Mẫn Hạo.

Bước chân chen chúc qua đám người đông như kiến này, cô tháo luôn đôi guốc để dễ dàng chạy hơn, nhảy lên sân khấu trong sự ngỡ ngàng của mọi người lẫn ánh mắt chết chóc của Dương Hạ Vũ, Thiên Tuyết nắm lấy cánh tay cậu ta kéo mạnh chạy ra ngoài. Mọi người đứng hình, Bạch Nhu ú ớ không nên lời, Hạ Vũ nhếch mép cười đều, mâu quang sa sầm đôi tay siết chặt vào nhau.

“Mèo nhỏ đói rồi sao?”.

Không vội chạy theo, hắn từ tốn nâng bước chân đi ra ngoài để xem kịch vui như tất cả thành phần nhiều chuyện đang có mặt tại đây.

Hoa Thiên Tuyết cứ chạy mãi cho đến khi giọng nói vang lên:

- Được rồi Thiên Tuyết tớ không thể chạy nhanh đến thế đâu.

Cô dừng lại, nhịp tim loạn xạ trong đau thương lẫn hạnh phúc, nỗi nhớ mong hay sợ sệt chẳng phải là cậu đã không còn đè nặng trong tim cô nữa, quay mặt đối diện với Tuấn Kiệt bằng đôi mắt mong nước, cô cười tươi như cô nhóc được kẹo, đã bao lâu rồi Tuyết quên mất mình có thể vui đến như thế này. Phan Tuấn Kiệt ngày nào đã trở thành Lý Mẫn Hạo cao ráo, đẹp trai, giàu xụ và chững chạc như thế chứ? Cậu nở nụ cười dịu dàng nhưng vô hồn nhìn cô, trong ánh mắt cậu vẫn tràn ngập nhu tình, yêu thương nhưng có gì đó khác biệt, hình như đã thay đổi rồi từ cậu không còn vẻ tinh ranh, ầm ập như ngày trước nữa. Đã thay đổi.

- Mọi chuyện là sao? - Chát giọng nghèo nghẹn cô lên tiếng hỏi:

- Từ bây giờ tớ là Lý Mẫn Hạo, mọi chuyện xảy ra đã không còn quan trọng nữa ngốc à.

Buông tay Thiên Tuyết ra, Kiệt vuốt lại nếp áo nhún nhúm lúc chạy vô tình đã tạo nên, các cơ mặt của cậu giãn ra cùng điệu cười cứng ngắc làm lòng cô trở nên đau nhói, trái tim yếu đuối như mắc trên sợi chỉ mỏng manh dễ đứt, sự hân hoan tan biến theo làn mây rơi thẳng xuống vực sâu không đáy:

- Đừng cười như thế nữa - Tiếng cô như hét vào không gian, tại sao khi nhìn thấy nụ cười đó cô lại cảm giác lòng mình như có ngàn cây kim thay nhau đâm xuyên qua:

Nghiêng khuôn mặt tuấn mỹ, cậu vẫn giữ nguyên nụ cười giao hòa, hỏi:

- Thế mình phải thế nào hả Thiên Tuyết? Khóc chẳng?.

Câu hỏi của cậu làm Thiên Tuyết đờ người, ừ đúng thế không lẽ bắt cậu ấy phải khóc sao? Buồn cười chính mình thật, nhưng cơ sao cậu lại trở nên như vậy không phải một năm trước cậu đã chết trước mặt cô sao? Tuấn Kiệt hôm nay trông thật xa lạ quá không còn cảm giác gần gũi, thân thương nữa. Vuốt đi dòng lệ trên má cô cười nhưng giống như đang khóc hơn, ồ đến bây giờ cười còn khó coi hơn khóc cơ đấy, đôi mắt ử rử buồn vời vời đảo quanh khi mọi người đã tụ tập lại gần.

Bạch Nhu chạy lại, hỏi Tuấn Kiệt đầy tò mò:

- Hai người quen nhau à?.

Phan Tuấn Kiệt nắm lấy tay Bạch Nhu, cậu mỉm cười thích thú, trông thật trẻ con:

- Cô ấy nhận lầm người.

Sét đánh ngang tai Thiên Tuyết nhưng lại khiến cô cười chua xót, đúng rồi, cô đã nhận lầm người, đây không phải là Phan Tuấn Kiệt mà là thiếu gia Lý Mẫn Hạo nha, cô xin lỗi Bạch Nhu cùng người không rõ ai ra ai rồi quay mặt rời đi. Những người có mặt bắt đầu xôn xao bàn tán chê cười cô, nhắm chặt mi tiếp buông thả lòng mình thôi không quan tâm, thôi không hy vọng về người mà cô từng tin sẽ mãi mãi bảo vệ, yêu thương cô nữa. Thả trôi dòng lệ ảm, Thiên Tuyết tự cười chính mình quá ngốc nghếch, thời gian trôi qua lâu như thế dù ngày ấy Kiệt không chết đi chẳng nữa thì hôm nay chắc chắn cũng quên hay không muốn nhớ đến quá khứ tệ hại vùi mình trong sự nhục nhã ấy.

Đôi tay ai ầm ập, vững chắc lau nhẹ đi những thâm trầm, lệ mặn đắng trên mi mắt cô, mở to đôi đồng tử đen láy cô lạnh tâm nhìn. Dương Hạ Vũ nhu hòa, ôn nhu đáp lại ánh mắt tuyệt vọng của cô:

- Hôm nay em không ngoan.

Ấm luật thật nhẹ nhàng như kiểu trách yêu cương nựng nhưng cô biết rằng đây là sự đe dọa đúng hơn bảo tố sắp đến rồi.

Gật nhẹ đầu, cô choàng tay ôm lấy Vũ vùi mặt vào lòng ngực nam tính của hắn, hít lấy từng hương thơm nhàn nhạt nơi vạt áo, trái tim lại lần nữa lạnh băng. Thôi thì không hy vọng, không yêu, không quan tâm chắc rằng cô sẽ không đau nữa.

Bạch Nhu bước tới vỗ nhẹ vào vai Thiên Tuyết, chị an ủi cô vài câu nào là bạn cô chắc chắn đã đến nơi tốt đẹp hơn rồi, cô cũng nhu thuận gật đầu biết chắc rằng Tuấn Kiệt đã nói như thế với Nhu, Hạ Vũ choàng tay ôm lấy cổ Thiên Tuyết, hắn cong khóe môi cảm ơn lòng tốt của chị sau đó bảo cô mệt muốn về nghỉ ngơi. Thiên Tuyết lạnh sống lưng, nơi vết thương lại buốt lên từng cơn, hình ảnh cây roi hiện ra trong tiềm thức, nuốt nước miếng xuống yết hầu, cô sợ hãi nhưng chỉ biết cuối đầu cầu chặt vạt áo hắn.

Trong một thoáng lướt qua nhau Thiên Tuyết thấy đâu đó trong đáy mắt Tuấn Kiệt tia không nở nhưng nó rất nhanh tan biến vào hư vô. Bàn tay đổ đầy mồ hôi lạnh cô bước cùng Hạ Vũ rời khỏi buổi tiệc trở về nhà.

o o

Chát Chát Chát

Những âm thanh đau rát lại lần nữa vang lên, cũng như những lần trước đánh xong lại đi gột sạch máu tươi, rồi nhiệm vụ một con búp bê là lên giường phục vụ tình dục mặc cho vết thương bị động đến chảy máu. Nhức nhối nhưng Thiên Tuyết không thể la, cô đang đưa trên thân người của hắn từng nhịp nhanh, mạnh theo lực tay hắn nâng mà hoạt động, đau đến mặt mày xanh mét, đôi môi trắng bệnh, đồng tử co giãn bất thường cùng mi mắt sụp mí, mọi thứ xung quanh chợt nhạt nhòa, thân thể nặng chịch không vững đỡ xuống người Hạ Vũ.

Trước khi ngắt đi Thiên Tuyết không khỏi bàng hoàng trước nụ cười quái ác cùng hành động lạnh gáy của hắn. Dương Hạ Vũ tay đặt trên tấm lưng cô dờm dớp máu tươi, hắn khẽ đưa tay lên miệng lè chiếc lưỡi dài liếm láp ngon lành từng giọt máu huyết đào. Ác ma.

Cô ngắt đi trên người Hạ Vũ, hắn nâng đôi môi cười thích thú, thỏa mãn cơn giận trong lòng, ánh mắt đảo ngang dọc trên thân thể suy nhược xanh xao cùng những vết thương hung tợn không ngừng nhả máu trông chẳng khác một cái xác chết bị hành hạ trước khi lìa khỏi cõi đời. Đúng là một con mèo ngốc không biết suy nghĩ, cô tưởng mọi thứ đều giống như một năm trước sao, người con trai đó cho dù là Phan Tuấn Kiệt thật sự hay Lý Mẫn Hạo cũng chẳng thể nào giành lấy cô được đâu. Nổi sao? Không đâu, những thứ của hắn vĩnh viễn cũng chỉ là do hắn sở hữu, kẻ khác muốn chiếm được ư? Kiếp sau đi, à không mơ mới phải vì có kiếp sau nữa mèo ngốc trong lòng cũng chỉ là của hắn thôi.

Dương Hạ Vũ nhìn vật cứng đã ngắt mà lòng nổi lên từng đợt sóng cảm xúc khác lạ, dù ngàn kiếp sau trong thân thể ai đi chăng nữa hắn cũng sẽ tìm cho ra cô. Hoa Thiên Tuyết.

Đối với cô là yêu hay chỉ xem như một con thú cưng mang danh nghĩa “sủng vật” hắn không đoán được chính mình, nếu là yêu sao hắn nhẫn tâm chia sẻ? Nếu chỉ đơn giản là sủng vật cơ sao khi cô đặt trái tim vào một nơi khác hắn lại thấy tức giận?. Hạ Vũ gọi bác sĩ đến truyền máu cho Thiên Tuyết còn hắn thì rời đi.

Căn phòng ngày hôm đó đánh chàng trai giống Tuấn Kiệt, bọn hắn lần nữa lôi cậu ta vào:

- Hân hạnh được gặp lại Lý Mẫn Hào.

Giọng nói lạnh gáy của hắn làm Mẫn Hào thân thể đôi chỗ tím, lấm chỗ nâu cười to:

- Hahaha rất hân hạnh.

Trào phúng hắn mời Hào một ly Isabella's Islay - loại thượng đẳng, hắn khinh khỉnh nói:

- Một năm trước không chết bây giờ lại xuất hiện, hai anh em chúng mày muốn đấu với tao sợ không lại đến nổi phải đóng tuồng tiếp cận mèo ngốc của tao đến vật sao? Chúng mày ngu như lão cha vậy, đúng nào là cha nào con nấy, diễn kịch bao lâu như vậy kết quả thu lại cũng khá đấy.

Hạ Vũ vỗ tay hoan nghênh, hắn tắt lưỡi lắc đầu bá phúc trí thông minh chỉ lừa nổi Thiên Tuyết. Lý Mẫn Hào nhếch mép, đổ ly rượu xuống nền:

- Tất nhiên rồi đã diễn kịch cho xem ít ra cũng thu được tiền không ít cũng nhiều chứ.

Cậu ta ngẩng mặt cười to, sải bước đi khỏi phòng trong tư thế oanh oanh liệt liệt của kẻ kiêu kì đầy thử thách. Mâu quang Hạ Vũ tối sầm, khóe môi tạo nên đường cong hoàn hảo chứa đựng nỗi khinh bỉ xem thường hai tên đầu óc bả đậu.

“Lý Mẫn Hạo - Lý Mẫn Hào hai anh em mày đã tạo nên Phan Tuấn Kiệt chết trong tay tao và bây giờ đến lượt chúng mày đấy. Định cướp mèo ngốc của tao sao? Mơ tưởng”.

7. Chương 7: Thay Đổi

Dương Hạ Vũ mang trong lòng tâm trạng tồi tệ, máu điên của hắn có thể dâng trào bất cứ khi nào, bước vào phòng mắt đẹp liền tìm bóng dáng thiên hạ nhỏ nhưng chẳng thấy đâu, từ tốn đến gần cửa sổ hắn nhìn ra ngoài khoảng sân trống cũng không thấy, lại một cơn thủy triều dâng cao, hắn nâng khóe môi cười tức giận. Mèo nhỏ lại chạy loạn.

Chà, một con mèo cái hư tới thời kì rụng trứng, Hạ Vũ biết tổng Thiên Tuyết đã chạy về chốn nào, không cần biểu hiện ra ngoài rằng khói đã bốc nghi ngút trên đầu, khuôn mặt hân bình thản nhưng ai biết nó đang bị bao phủ bởi đám mây đen đầy sấm đầu chửi, chấp tay sau lưng hân nhẹ nâng bước chân đi lấy chiếc BWM Vision bạc. Lần này phải đổi cách dạy thôi.

Hoa Thiên Tuyết sau khi tỉnh dậy đã tự ý rời đi, bọn người hầu trước giờ ghét cô nên vờ như không thấy gì cả, cô cũng chẳng chấp thế này rất tốt. Bắt một chiếc taxi đi đến địa chỉ mà cô tìm được trên mạng về nơi thiếu gia Lý đang sinh sống, Tuyết không biết mình đang làm cái quái gì nữa, nổi nhớ nhung, tò mò muốn biết tất cả chuyện gì đã xảy ra trong một năm nay. Tại sao khi ấy Kiệt không chết? Tại sao bây giờ lại trở thành người khác còn vờ như không quen cô trước mặt mọi người? Khóe mắt cay cay, lòng cô chua xót nuốt từng cơn đau nhói tim gan, lúc Kiệt bảo không quen, Tuyết khủng hoảng nhưng không nói ra chỉ có thể ngậm ngùi nuốt đi những đắng cay vào lòng, cậu không còn yêu cô nữa sao?.

Đôi mắt buồn rười rượi ngắm nhìn từng dòng xe tấp nập lướt qua, cuộc đời cũng như thế, bận rộn, xô bồ và vô tình vô ái, không biết vì sao nước mắt cô cứ rơi khi nhớ đến Tuấn Kiệt ngày ấy nắm lấy tay cô bước dưới con đường bình lặng, êm ả mọi thứ dường như rất nhẹ nhàng, yên bình cơ sao hôm nay mọi thứ lại thay đổi nhiều đến vậy. Đúng rồi, Dương Hạ Vũ đã thay đổi cuộc sống của cô mà.

Chiếc xe dừng trước ngôi biệt thự trắng như tòa lâu đài nguy nga giữa chốn thị phi, vườn hoa bách hợp được trồng bên hông cửa cùng chiếc xích đu trắng đáng yêu, cô sải chân bước vào trong nhờ sự hòa nhã của bác bảo vệ, Thiên Tuyết nói nhầm gặp Phan Tuấn Kiệt vậy mà cũng được vô hay thật đấy. Bước vào nhà mà tâm hồn Tuyết bay bổng, mơ mộng giữa những tầng mây, mọi thứ bên trong được trang trí, bố trí theo kiểu cách ấm áp không hề lạnh lẽo như nhà Hạ Vũ thật rất ấm ư. Cô đang tưởng tượng mình là nữ chủ nhân nơi đây nhưng tâm vui vẻ bỗng chùng xuống khi nhìn thấy tấm hình lớn giữa phòng Bạch Nhu hạnh phúc hôn má Tuấn Kiệt. Hắt mắt cô dạo quanh nhà tìm phòng của Kiệt không biết là nơi đâu.

Đi hai vòng mới hay ngôi nhà này chỉ có đúng ba phòng hai nhỏ một lớn, Thiên Tuyết không chần chừ mở nhanh cánh cửa phòng to ra, tối tăm quá, với tay bật công tắc cô lại lần nữa choáng ngợp bởi gam màu cam dịu dịu thoải mái, cười nhẹ Tuyết bước vào phòng, lòng giật nảy khi thấy kẻ thoát y nằm trên giường đeo bịt mắt ngủ say sưa, nhìn đồng hồ đã quá mười một giờ trưa thế vẫn còn nướng được. Tuấn Kiệt nằm sấp làm lộ tấm lưng to lớn màu đồng sắt chắc, cô buồn bã nâng tay lướt trên làn da rắng nắng ấy, về mặt đờm chốc hổi hỏ, rút tay về Thiên Tuyết muốn rời đi bởi lẽ cô không có can đảm để hỏi. Tại sao mọi thứ đều biến mất khi nhìn thấy cậu vậy nè?.

Quay lưng đi nhưng bị bàn tay to lớn nắm lấy, lực mạnh khiến cô không kịp hoàn hồn đã thấy thân mình nhẹ bẫng nằm im trong lòng Kiệt, cậu tháo bịt mắt nhìn cô ôn nhu, đôi mắt trong veo khẽ chớp nở nụ cười hiền dịu không còn cứng nhắc nữa. Tuấn Kiệt vui khuôn mặt mệt mỏi vào hôm vai Thiên Tuyết thả dãi từng cơn:

- Hoa Thiên Tuyết tớ nhớ cậu rất nhiều, rất nhiều đó.

Nhắm chặt mi mắt, Kiệt nói nhỏ trong chất giọng da thiết nhớ mong, thiên hạ trong lòng làm trái tim cậu bắn loạn lên mỗi khi nhìn thấy, cơ sao mọi thứ không thể như trước, tại sao lại bắt cậu lừa cô?

- Tuấn Kiệt tớ cũng rất nhớ cậu.

Nước mắt cô nhẹ lăn dài trên má, áp mặt vào lòng cậu cô ôm chặt lấy, nổi nhớ quặn thắt khiến cổ họng nghẹn ngào, niềm vui và cả hân hoan khi biết được Kiệt không quên cô, cậu rất nhớ cô, Thiên Tuyết đánh nhẹ vào bờ vai sắt chắc, giọng trách mắng:

- Tại sao cậu vờ chết? Tại sao lại không quen biết tớ? Tại sao lừa dối tớ? Tại sao chứ? Cậu có biết tớ đau lòng lắm không?.

Phan Tuấn Kiệt nhói buốt, ôm chặt cô hơn, giọng khàn khàn:

- Tớ xin lỗi nhưng hãy tin tớ dù có bất cứ chuyện gì xảy ra thì tớ vẫn yêu cậu, yêu rất nhiều.

- Không tin.

Xô cậu ra, Hoa Thiên Tuyết ngồi bật dậy leo khỏi giường, khuôn mặt thối nát lệ nhòa, cô không muốn tin nữa, không muốn đặt hy vọng nữa, bây giờ đã thấy Tuấn Kiệt không sao cả, cậu sống rất tốt vậy cô còn

buồn đau gì nữa. Nếu có muốn trách nên tự trách bản thân từ đầu không nên vướng vào ác ma.

- Thiên Tuyết hãy tin mình xin cậu.

Phan Tuấn Kiệt xúc tẩm mềm nắm chặt cổ tay cô, đôi mắt cậu đau thương nhìn xoáy vào tâm hồn chết lặng của cô, nếu Thiên Tuyết chỉ là cô gái bình thường có lẽ hai người sẽ không xảy ra những điều đáng tiếc thế này và chẳng phải mất đi thời gian quý báu. Nhưng nếu cô chỉ đơn giản là người bình thường thì liệu rằng cậu có biết sự tồn tại của cô không?.

Nhưng Thiên Tuyết ngây ngô, đau khổ chẳng hay biết gì về màn kịch bao năm qua, giật mạnh cổ tay cô nhất quyết rời đi, như thế này đủ rồi người đã thấy, hỏi cũng đã xong bây giờ thì có thể an tâm mà trở về tiếp tục làm thú cưng thôi. Tuấn Kiệt không can tâm, cậu yêu cô nhưng không thể phản lại cha và anh, với lại mọi thứ đều đi đúng theo kế hoạch bao năm qua, ánh mắt chợt đảo qua cửa sổ nơi mà cậu đã thấy được con thú hung dữ dùng móng vuốt nhào nhào đang đi vào. Nhào người tới cậu đè Thiên Tuyết xuống giường, nắm chặt hai tay cô khóa trên đầu, xé toạc bộ đầm hồng nhạt trên người Tuyết, cậu điên cuồng mút mạnh vào những phần da nhạy cảm, tạo nên màu sắc đỏ ửng trên nhô nhẹ.

- Kiệt cậu làm gì vậy? Buông ra.

Hét lớn, Thiên Tuyết vùng vẫy muốn thoát ra nhưng lực quá yếu cộng thêm cô đang bị thương không thể chống cự nổi, nước mắt lại rơi lã chã trên má, có lẽ vì sự trấn áp bất ngờ hay nỗi đau không thể tin được Tuấn Kiệt có thể hạ lưu như thế. Cô đạp, gồng người làm bộ ngực sữa vung cao áp sát hơn vào mặt cậu. Kiệt cắn chặt môi dưới, dục vọng chiếm giữ tất cả lý trí của cậu lúc này, bạnh quai hàm cậu nghiền chặt sự đam mê, kìm nén đi luồng điện đang chạy loạn dọc xuống bụng dưới, râm ran và vô cùng khó chịu, Tuấn Kiệt có thể cảm nhận cậu bé đang cắn cứng cần giải quyết ngay bây giờ nhưng cậu không được làm điều đó. Không thể tổn thương Thiên Tuyết quá sâu.

- Xin lỗi Thiên Tuyết.

Ánh mắt tội lỗi chan chứa nỗi buồn sâu thẳm, cậu vùi mặt vào giữa bầu ngực sữa hôn lấy hôn để, phần dưới cọ sát vào cô bé ẩm ướt hồng hồng của cô, đôi tay ma quái không ngừng lướt trên từng tấc da tấc thịt vằn vê, mân mê, chơi đùa cuồng loạn.

Hoa Thiên Tuyết vẫy người quá mạnh khiến vết thương động, máu đỏ thấm đẫm ga giường màu trắng tinh khiết, những bông hoa huyết điểm lệ kiêu ngạo nở rộ dưới lưng, hiện tại bây giờ Thiên Tuyết đẹp hơn bất cứ khi nào, bông tuyết lạnh giá được tô điểm bởi màu đỏ tươi tắn, đôi mắt hấu dối của Tuấn Kiệt trở nên đục ngầu cậu đã chẳng thể kìm nén nữa rồi. Lột nhanh chiếc quần ngắn giải phóng đi cậu bé sừng sững oai hùng vươn cao, thở hắt mạnh ra Kiệt vươn tay định xâm nhập vào bên trong Thiên Tuyết.

Bốp

Một cú đấm ngoạn mục in hằn trên khuôn mặt tuần mã của cậu, quờ quạng Tuấn Kiệt bị hất mạnh khỏi giường lưng đập xuống sàn đau nhói, ánh mắt khẽ nhắm nhìn Hạ Vũ, tên chết bầm sao có thể nhanh như thế mà phá đi chuyện tốt của cậu đây.

- Tránh xa Thiên Tuyết của tao ra.

Hắn đạp một chân lên ngực Tuấn Kiệt, giọng bình thản nhưng đầy mùi sát khí, đá mạnh một cú làm vào lồng ngực Kiệt làm cậu thét lên tiếng chói tai ôm ngực co người, đau đớn đến khó thở. Hoa Thiên Tuyết còn ngây người bởi vết thương không ngừng tuôn máu, mọi thứ xung quanh dường như nhạt nhòa đi, cô cảm thấy cả thân hình được nhấc lên bởi vòng tay mạnh mẽ, ấm áp, nép khuôn mặt xanh mét vào lồng ngực người ấy cô đau khổ, thương tâm thút thút rồi ngất lịm.

“Dương Hạ Vũ”.

Bước ra khỏi nhà Phan Tuấn Kiệt, Hạ Vũ cau mày, đôi tay vuốt nhẹ lên đôi má trắng bệch kia mà lòng chùng xuống, Thiên Tuyết thật ngốc nghếch, đến bao giờ thì cô mới hiểu cái xã hội này không đơn giản như vẻ bề ngoài của nó, cũng giống như con người Tuấn Kiệt kia không hề tốt như những gì Tuyết còn nhớ đâu. Hắn mệt mỏi hạ cánh môi bạc thân lên vầng trán lấm tấm mồ hôi lạnh của Tuyết mà ngán ngẫm, có nên tức giận hay không đây?.

8. Chương 8: Hỷ Thử Yêu Em

Nâng nhẹ mí mắt một cách nặng nhọc, thân thể tê dại cùng tấm lưng đau buốt, Hoa Thiên Tuyết khẽ chớp mi tiếp đưa ánh sáng dịu dàng qua khóe mắt, không gian trở nên hiền hòa dễ chịu, đảo mắt Tuyết dừng lại nơi bóng dáng to lớn vững chắc đang ôm cô trong lòng. Dương Hạ Vũ đang nhắm chặt mi mắt chìm sâu vào giấc mộng hảo huyền của hắn, Thiên Tuyết nhường người về trước nhấc bàn tay thon dài vuốt nhẹ qua những đường góc cạnh trên khuôn mặt vuông vức tuần lãng ấy, lòng cô đau như cắt bặm chặt môi:

“Em không muốn anh tỉnh dậy”.

Trong hắc thật hiền lành như cậu bé say ngủ, nét mặt không lạnh lùng đáng sợ nữa quả rất gần gũi đáng yêu làm trái tim Thiên Tuyết đập loạn, cô yêu chiều vẩn vơ cánh môi mộng đỏ của Vũ, lòng hân hoan khoái chí mà cứ chà sát mãi.

- Trả thù đủ chưa?.

Hạ Vũ không mở mắt, môi mấp máy những từ nhẹ bẫng làm Thiên Tuyết đứng hình úp khuôn mặt sợ hãi vào lòng hắn, cả thân thể run rẩy như con mèo bị chủ dọa, cô sợ hắn sẽ tức giận, đúng là cô trả thù hắn đó cơ mà cái bờ môi ấy thật mềm khiến cô bị hấp dẫn chết bộ.

Đưa tay bóp chặt cằm Thiên Tuyết nâng lên cao, Hạ Vũ nheo mi hăm dọa khiến đôi mắt vốn lãnh đạm của cô trở nên gợn sóng lấp lánh, Vũ ngửa mặt cười rộ trào phúng:

- Thiên Tuyết em không cần tỏ ra tội nghiệp vậy đâu, cơ mà tội của em...

Nói đến đây hắn bỗng dừng lại đưa mâu quang quan sát khuôn mặt tái xanh của cô mà lòng nhộn nhạo vui thích, Thiên Tuyết đã đoán chắc thể nào mình cũng phải chịu sự trừng trị của hắn thôi, nhưng cô không biết mình chịu đựng được không khi tấm lưng đã chẳng còn lạnh lặn bao nhiêu. Hạ Vũ may mắn không hề quan tâm cô có đau hay không? Sợ hay không? Hắn chỉ biết trừng phạt, điều ấy làm Tuyết buồn rû rợ, những sợi tóc bê bết dính chặt vào hai bên má của cô, mồ hôi lạnh tuôn không ngừng.

Nghẹn ngào cô không nói lên tiếng, đôi môi trắng bệch, hốc mắt đỏ hoe lún sâu đến dọa người, thân thể suy nhược này đã tàn tạ lắm rồi, Thiên Tuyết không sợ những đòn roi của hắn mà cô sợ sự vô tình khi hắn vùng roi.

Dương Hạ Vũ nhìn khuôn mặt biến hóa không ngừng của Thiên Tuyết mà nhếch mép, hắn không nghĩ sẽ dùng roi để giáo huấn nữa, vì con mèo này nó đã chai sạn rồi, nhưng có một thứ khác chắc chắn sẽ dạy cho cô bài học nhớ đời.

Hắn móc điện thoại trong túi bấm một dãy số:

- Đỗ Phương, Ngọc Thái mèo của tao hư rồi chúng bây muốn có thể đến mà lấy.

Cúp máy hắn quay mặt nhìn Tuyết, đôi tay cô sợ hãi cấu chặt vào lòng ngực hắn, ánh mắt nặng trĩu sụp mi, áp bức đến phát rồ, khóe môi hắn khẽ cong đặt nhẹ bên tai cô:

- Chuẩn bị đi chúng nó sắp đến rồi.

Dù giọng nói ấy rất nhỏ, rất êm như một cách ôn nhu chân tình khó tả nhưng lại là những con dao nhọn hoắt đâm toát qua tim cô, đôi mắt hắn hiện lên tia thích thú làm lòng cô chùng xuống rơi thẳng vào vực sâu không đáy.

Đôi môi nhợt nhạt khẽ nâng, Thiên Tuyết ứ đọng những âm thanh khàn đục, yết hầu siết lại như có bàn tay ai đó bóp chặt:

- Hạ Vũ đừng mà...

Cô đang bị thương yếu đuối mà van xin hắn, ánh mắt thoảng thốt nỗi mong chờ và rồi nơi nào đó trong đáy mắt hắn cũng vươn lên những tia mềm lòng. Hạ Vũ lưa nhẹ mái tóc, mâu quang ôn nhu nhìn thiên hạ trong lòng đầy khó hiểu, Thiên Tuyết sụp hàng mi cùng sự thất vọng tràn trề khi hắn đứng phắt dậy, bàn

tay cô theo phản ứng mà đưa lên cao cố nắm điều gì đó trong không trung nhưng rồi nó lại buông lỏng như bị gãy rụng, không còn sức lực, không còn hy vọng. Nhếch mép cười nhạt với chính mình, Tuyết nâng thân thể đau nhức đứng dậy khỏi giường và quỳ thẳng dưới chân hắn.

Hạ Vũ nghiêng đầu nhìn cô tò mò, hôm nay lại muốn thế nào nữa đây, lòng hắn khoái chí khiến khóe môi giật nhẹ:

- Thiên Tuyết em muốn gì đây?.

Ngước đôi mắt quật cường trong suốt cùng nhịp thở hỗn loạn, giọng nói chắc nịch như đã quyết chắc chắn về điều đó:

- Dương Hạ Vũ hãy thử yêu em đi, được không?

Ngửa cổ lên cao hắn cười to, đưa tay nắm chặt cằm Thiên Tuyết, hắn cười người cười lạnh cùng hơi thở ấm nóng đáng sợ phảng phất khắp khuôn mặt cô:

- Yêu? Hoa Thiên Tuyết em nên biết vị trí của mình, em không xứng để tôi yêu.

Trái tim bóp chặt cùng dòng lệ mặn đắng vươn trên mu bàn tay hắn, đôi mắt mờ ảo lung linh sau màn sương dày đặc, Thiên Tuyết ôm chầm lấy hắn, giọng nghẹn ngào:

- Hãy thử yêu em, một lần thôi. Mà không, em sẽ làm anh yêu em hãy cho em một cơ hội, xin anh.

Tuyết nấc nhẹ trong lồng ngực hắn, nước mắt tràn mi thấm đẫm lạnh lẽo nơi làn da mịn màng của Vũ, hắn không biết vì sao mình chờ người với sự yếu đuối trong lòng, chẳng hiểu vì sao lòng lại khó chịu day dứt đến thế này khi thân thể mỏng manh có thể tan biến bất cứ lúc nào đang đau thương van lụy hắn, Thiên Tuyết im lặng cùng không gian tịch mịch yên ắng, lòng bồn chồn, sợ hãi, hoảng loạn, ngày hôm nay sau khi đã gặp được Tuấn Kiệt và những điều cậu làm với cô, khiến cô không còn bất cứ lòng tin nào nữa.

Tình yêu, thứ mà Hoa Thiên Tuyết luôn ấp ủ cho chính mình nhưng chẳng người nào đáp lại một cách bình thường cả, người Thiên Tuyết yêu lại đem cô ra đùa bỡn, người yêu Thiên Tuyết một thời nay lại trở thành kẻ không thể nắm bắt được.

Cuối cùng thì, cô yêu ai và muốn bên ai? Dương Hạ Vũ, đối với hắn là yêu là hận, Phan Tuấn Kiệt, đối với cậu là nợ là thương.

Cách

Cánh cửa mở toang cùng hai bóng dáng đáng sợ xuất hiện Đỗ Phương - Lưu Ngọc Thái, Thiên Tuyết bấu chặt vào gấu áo Hạ Vũ, đôi tay trắng bệch run lên, cô không muốn, thực sự là không cần đâu. Dơ bẩn.

Dương Hạ Vũ xô cô vào lòng hai tên bạn rồi quay mặt bước ra khỏi phòng, ánh mắt sa sầm cùng trái tim quặn quai khó chịu làm hắn không hiểu nổi chính mình sao lại như thế. Lắc mạnh đầu, Hạ Vũ chạy nhanh xuống dưới nhà kiếm chốc nước lạnh uống cho tỉnh lại, thần trí mới ngủ dậy còn lơ mơ đây mà.

Bên trong căn phòng ấy Thiên Tuyết đứng như trời trồng nhìn bóng dáng Hạ Vũ khuất dần, trái tim se lạnh cùng tiếng cười lạnh lạnh vang vọng trong tâm hồn, đâu là yêu đâu là hận chẳng lẽ Tuyết phải biết được những điều mình nói vĩnh viễn không bao giờ được đáp lại, đúng vậy là vĩnh viễn, nhắm chặt đôi mắt cô mặc thân thể bị hai tên khốn nạn chơi đùa, vờn vờ, khinh bỉ cởi bỏ quần áo cô một cách mạnh bạo. Thân xác còn đây nhưng hồn đã đi mất, Thiên Tuyết nâng khóe môi giọng khinh khỉnh, vờn dạm khinh phong:

- Hà tất phải như vậy sao? Hai người các người chẳng khác nào những con chó.

Chát

Đỗ Phương vung tay giáng cho Thiên Tuyết một cú nhớ đời, khóe môi cô rướm máu tươi cùng tiếng cười điên loạn, dòng máu cứ chảy dài cho đến khi tràn ra viền môi nhợt nhạt của cô hòa nhập vào làn da trắng bệch nơi cổ. Ngọc Thái, Đỗ Phương kinh hồn bạt vía đứng phắt ra xa nhìn Thiên Tuyết cứ cười như mù miệng không ngừng tuôn những dòng huyết hàn từ người dọa quỵ.

- Chuyện gì vậy?

Hạ Vũ đang đi gần tới phòng thì nghe tiếng đánh cùng giọng cười âm tiên, đoán chắc có chuyện chẳng lành hắt vội chạy vào, đôi mắt trợn tròn cùng nỗi đau không tả siết trong tim hắt, nhào tới cạnh Thiên Tuyết hắt bế xốc cô chạy ra ngoài hành lang la thất thanh:

- Nhanh đi lấy xe cô ấy cần lười tự tử...

Đỗ Phương không phải chưa từng thấy máu và tất nhiên hắt đã giết rất nhiều người nhưng nạn nhân chưa bao giờ là con gái cả. Điều này làm hắt hơi bàng hoàng nhưng cũng bình tĩnh mà chạy đi lấy xe cùng Ngọc Thái.

Hoa Thiên Tuyết lặng người nhìn khuôn mặt hốt hoảng, quýnh quáng của hắt mà nhẹ lòng, đôi mắt nặng trĩu cùng nỗi đau nơi lưỡi đã trở nên tê dại, cô cười dịu dàng mẫn nguyện rồi buông lỏng tất cả ý thức phó mặc tất cả để vùi mình vào bóng đêm trầm uất:

“Tạm biệt”

9. Chương 9: Cô Là Ai?

Mở mắt tỉnh dậy Thiên Tuyết thấy mình nằm trong phòng bệnh, mùi thuốc sát trùng nồng nặc cứ xộc lên mũi làm cô khó chịu đến buồn nôn, chiếc lưỡi đau nhói cùng cảm giác khó chịu nơi đỉnh đầu, chết cũng không xong đúng là ông trời không thương cô rồi. Đưa mắt nhìn xung quanh mới hay chẳng ai trong đây cả, cảm giác hụt hẫng lẫn sự vui vẻ, xuống giường Tuyết liếc mình tháo hết kim tiêm, ống nhựa vướng víu ra, không nói bất cứ lời nào tự động trốn khỏi viện.

Đi khỏi mà tìm Hoa Thiên Tuyết cứ đập mạnh muốn lọt ra ngoài, đôi mắt lảo liên nhìn ngó xung quanh, cô sợ lắm nếu bị phát hiện chẳng biết rằng khi ấy da thịt còn nguyên hay không nữa. Nhưng ít ra trời cũng thương mà che mắt đi những ai thấy Tuyết, cô rời đi một cách bình yên, khi đã đối mặt với con đường rộng thì cô chùng bước. Phải đi đâu đây?

“Ba mẹ con bắt hiểu rồi”.

Hoa Thiên Tuyết biết chắc nếu mình rời đi ba mẹ thế nào cũng có chuyện, nhưng cô không thể chịu đựng được nữa, sống nơi đó chẳng khác địa ngục bao nhiêu, trong đầu cô vừa trách mình tệ hại vừa tự mắng đồ thổ đế. Thôi thì chuyện đã đành trốn cũng trốn rồi còn quay đầu nhìn lại làm gì, việc bây giờ cô cần là bỏ đi đâu đó nếu may mắn có thể trở về nhà ba mẹ trước Hạ Vũ.

Xuống hầm bệnh viện Thiên Tuyết ngó quanh toàn là xe với xe, chân trần đi trên nền xi măng lạnh ngắt làm cả thân cũng muốn còng theo, nâng gót cô leo vào một cốp xe không khóa, chủ nhân xe này hình như quên mất rồi thì phải. Nằm trong đó Tuyết túi thân mà vướng lẹ, hai dòng nước mắt cứ đuổi nhau gột rửa khuôn mặt nhợt nhạt của cô, khước mi một mồi mà buông lơ, cổ mớ màng chìm vào giấc ngủ.

Dương Hạ Vũ cầm hộp cháo tự tay làm mang từ nhà vào, hắt suy tư gì đó làm cho đôi mày kiếm khê chau đôi lúc còn lắc đầu nguầy nguậy như đang phủ định điều gì, bước vào thang máy hắt cũng bản thần nhìn xuống chân cho đến khi có vài người chen chúc hắt mới tỉnh.

“Hoa Thiên Tuyết”.

Trong lòng hắt buồn rĩ rơi cùng hình ảnh mèo nhỏ cắn lưỡi tự vẫn, cô không quý mạng sống của chính mình hay sao mà có thể làm chuyện nông nổi như thế? Và đến cả cảm xúc mơ hồ về lời nói “thử yêu em” của Tuyết, Hạ Vũ cảm thấy lảng lảng nhưng tâm tư không cách nào chấp nhận được. Thật thì Hạ Vũ còn quá nhiều điều để nghĩ ngợi và thứ hắt cần hướng đến nhất là cô.

Mở cửa phòng bệnh ra, Dương Hạ Vũ đứng hình, đôi người trở nên thâm trầm khó đoán, bàn tay siết chặt thành nắm đấm bấm những ngón tay đến trắng bệch.

- Chết tiệt! Hoa Thiên Tuyết em đang thử lòng kiên nhẫn của tôi đấy à?

Quảng luôn hộp cháo vào trong phòng hán quay đầu đi về phía phòng an ninh, cuối cùng thì kẻ nào đã giúp một cô gái thương tích đi khỏi.

Rầm

Cánh cửa phòng vô tội bị đập mạnh, hần tức tối bước vào cùng hai tên vệ sĩ, kẻ trực ngày cũng chẳng dám hó hé dù không hiểu gì cả, Hạ Vũ thản nhiên bấm tua lại những đoạn lúc hần đi vắng. Hoa Thiên Tuyết hiện ra trong màn hình với thân thể gầy gò, bước chân thấp thỏm như sợ ai phát hiện, mắt cứ đảo liên hồi cùng cái đầu ngo trước nhìn sau, Hạ Vũ trút giận vào cái bàn phím tội nghiệp đến thủng nút lõm chặt vào trong. Hần lại tiếp tục nhìn, bóng dáng nhỏ nhắn trong bộ quần áo khá rộng đang hướng về một chiếc xe Mercedes - AMG của Pháp, Thiên Tuyết chui vào cốp và chẳng thấy trở ra. Một lúc sau xuất hiện hai người mở cửa xe bước vào là một trai một gái, dường như người chủ xe chẳng biết đến sự hiện diện của Thiên Tuyết nên họ thản nhiên lái xe rời đi. Dương Hạ Vũ nhìn kĩ bảng số, ngửa mặt cười to:

- Trong vòng năm phút các người đi tìm địa chỉ thiếu gia Trương cho tôi.

Mắt hạnh sắc bén, bàn tay bóp chặt con chuột đến tội lỗi, hần bạnh quai hàm cùng những đường gân xanh kinh dị lòi lõm khắp cổ.

“Thiên Tuyết, tôi phải làm gì với em đây?”.

Hạ Vũ mắng chửi Thiên Tuyết trong lòng, còn cô lúc này thì vô tư lự mà ngủ chẳng hay biết chuyện gì sẽ xảy ra. Lơ mơ trong nhịp dần của chiếc xe Tuyết bình tĩnh, hít dài một hơi đôi mắt ngưng trọng về phía lòng bàn tay mình, tim cô lơ lửng đập loạn, đôi chân tê buốt cùng cái lưng râm ran nhói. Loáng thoáng cô nghe được cuộc trò chuyện không cố ý:

- Quốc Hòa em chắc Minh Thư sẽ hiểu chứ?.

Giọng cô gái vang lên nghe thật mệt mỏi, có lẽ chị không ổn với chiếc xe.

- Hạnh Như, chị đừng lo cô ấy không phải người không nói lý.

Ôi, tiếng nói ấy thật êm tai, vừa cất tiếng Thiên Tuyết đã xác định ngay người ấy khá chừng chạc, cậu ta có vẻ như rất tự tin về câu nói ấy.

Nội dung hai người ấy cũng chỉ quay quanh vấn đề tin, giải thích và biện pháp che giấu khi chưa đến lúc, Thiên Tuyết nghe thấy cũng khá tò mò thú vị nên đã vểnh cái lỗ tai lên nghe lén, đôi lúc Tuyết còn đồng ý hay phản bác lời của hai người họ nữa mới ghê, cơ mà chỉ mình cô nghe thấy chính mình thôi chứ hai kẻ đó mà biết chắc tổng cổ cô xuống xe mất.

Câu chuyện đó là như thế này, cậu ta tên Trương Quốc Hòa, cô gái bên cạnh là Liễu Hạnh Như hai người đang cố gắng diếm một vụ gì đó liên quan tới con nít và rất sợ Minh Thư bạn gái của Hòa biết. Chà hai kẻ nằm thật mờ ám nha, nhưng đứa bé ấy là con của ai sao không đề cập tới vậy? Hoa Thiên Tuyết nhường người về trước và chẳng may Minh Hòa thắng gấp làm cô lộn cổ lên ghế sau thành ra lủng lẳng, đung đưa giữa ghế và cốp.

Thật là, trời đã trừng trị cái việc xấu cô làm, dám đi nghe lén người ta nói chuyện đây là một đức tính chẳng tốt tý nào. Minh Hòa cùng Hạnh Như quay đầu ngạc nhiên nhìn chăm chăm sinh vật lạ chập chững giường mắt cầu cứu, cậu thở dài quay sang chị:

- Cô ấy là ai vậy?

Hạnh Như lắc đầu nguầy nguậy, chị có biết con bé này đâu, dịu giọng chị hỏi:

- Cô là ai?.

Hoa Thiên Tuyết định trả lời nhưng không thể, lưỡi đau đến bật máu cô chỉ biết đưa tay chỉ vào đầu lưỡi rồi lắc đầu như bảo không nói được. Minh Hòa ngán ngẩm đưa cả hai người về nhà.

Một giờ sau.

Hoa Thiên Tuyết trả lời bằng cách viết lên cuốn tập những gì họ hỏi, vấn đề tại sao cô lại trong xe họ, Tuyết chỉ bảo: “Có người muốn hãm hại nên tôi phải trốn”. Những câu hỏi khác cũng không mấy quan trọng lắm,

Tuyết thuyết phục Minh Hòa cho cô ở lại chừng ba ngày sẽ đi, cậu hơi do dự nhưng Hạnh Như thì đồng ý ngay, là con gái với nhau chị không thể để một cô gái thương tích đầy người lưu lạc bên ngoài được.

Tuyết vươn lệ cuối đầu cảm ơn rồi rít, cô mừng rỡ ít ra hiện tại không phải sợ gì nữa, nhưng sau một chỗ hai người đi khỏi thì có người không mong đợi đến.

Tiếng chuông cửa vang lên và cô mở ra, đập vào mắt Tuyết là hình ảnh khiến tim loạn bồng cùng hơi thở nặng nhọc u uất tâm tối, nhanh tay đóng cánh cửa ấy lại nhưng bị bàn tay to lớn chặn lại, mở mạnh cửa bước vào trong. Đưa mắt nhìn xung quanh cùng nụ cười nửa môi:

- Chào Thiên Tuyết.

Cô đứng hình, lắc đầu, nước mắt không ngừng đua nhau rơi xuống, thật mặn đắng và đau thương. Tại sao có thể tìm thấy cô được chứ?.

10. Chương 10: Mang Thai

Hoa Thiên Tuyết lùi dần ra sau cho đến khi đụng phải thành ghế thì dừng lại, cô đưa mắt hoảng hốt đau thương nhìn người trước mặt, cuốn họng cùng âm quản không thể phát ra nổi.

- Hoa Thiên Tuyết, cậu không vui khi gặp tớ vậy sao?.

Người đối diện tiến lại gần, đưa tay vuốt ve đôi má xanh xao của cô.

- Tuấn Kiệt... sao...?

Nói đã khó khăn lại còn quá kích động nữa làm cho ngôn từ của Thiên Tuyết không cánh mà bay đi mất luôn, cô chỉ biết giương mắt nhìn cái tay to lớn mềm mại lướt trên làn da của mình.

- Chà, Thiên Tuyết, tớ không phải Phan Tuấn Kiệt, bây giờ tớ chính là Lý Mẫn Hạo. Nên đừng gọi cái tên chó chết ấy nữa.

Mẫn Hạo khẽ nhếch môi cùng chất giọng rắn chắc đe dọa, khuôn mặt góc cạnh khẽ đưa đến gần cùng bờ môi mong đỏ căng tràn sức sống đập nhẹ lên cánh môi của Tuyết, cả thân hình như có luồng điện mạnh chạy trên các đốt xương, cô bật thân mình ra sau lưng và vào thành ghế đau điếng, nhả mảy Thiên Tuyết nắm chặt bàn tay, gồng tấm thân mình để xoa dịu cơn nhói buốt. Lý Mẫn Hạo đờ người một chốc, đôi mắt âm thầm nhìn vào bên trong vạt áo phong phanh ấy, nỗi dục vọng bao năm qua cũng đã tới đỉnh điểm, cậu ghì chặt hai tay Tuyết xuống nền nhà lạnh toát không ngừng ngấu nghiến đôi môi cô.

Hoa Thiên Tuyết hét hoảng xô Hạo ra bằng cả sức lực, nhưng cái xô ấy chẳng khác nào mèo gào vào đá chứ, cậu không buông cô ra mà còn dữ dội hơn, tay đưa nhanh xuống dưới.

Xoẹt

Bộ đồ bệnh nhân rách làm hai, phần da trắng như tuyết, mịn hơn lụa mập mờ hiện ra nhưng thấp thoáng trong đôi mắt Hạo là sự thương tiếc, dừng lại nhìn những vết sẹo lồi lõm kinh tởm kia cậu cuối đầu hôn nhẹ lên chúng, giọng khàn đục vì dục vọng:

- Nhìn xem hân đã làm gì cậu thế này?.

Đôi mắt mơ màng của Mẫn Hạo lướt trên những vết da phỉếm hồng dưới thân, đôi tay ma quái vờn nhẹ, vân vê chơi đùa và mân mê hai quả đồi bông vung cao kiêu hãnh, cảm giác lòng bàn tay mềm mại khiến thân dưới phản ứng kịch liệt mà nóng bừng. Thiên Tuyết khóc như đứa trẻ lạc mẹ, cổ họng ứ ứ những âm thanh không thể nghe, chiếc lưỡi bị động mạnh mà tuôn máu tanh, chua chất trào xuống yết hầu cô, thấm lặn vào đôi môi cậu. Ngước mắt cậu nhìn nơi khoe môi cô, dòng huyết đỏ tươi đang rơm rớm mà trượt xuống. Chúng thật đẹp.

Nhéch môi Mẫn Hạo lật người cô nằm úp xuống sàn, tự mình giải phóng cậu bé dựng cao uy dũng. Tuyết bật người mạnh nhưng lại bị cậu kiềm xuống. Không lẽ lại cắn lưỡi tự vẫn nữa sao cô không tin số mình lại nhỏ như thế.

- Iệ...t...a...à...ừ...n...g...(Kiệt à đừng).

Âm luật đã trở nên ngọng rồi có lẽ vài phút nữa thôi cô sẽ chết mất, máu đang tuôn rất nhiều đây, ngày hôm qua Thiên Tuyết không do dự chấm dứt mạng sống của mình nhưng hôm nay cô lại rất sợ phải chết, tại sao? Câu trả lời chắc chắn ai cũng rõ rồi, cô khóc đến tận tâm, uất hận mà gào thét trong lòng, nỗi đau thể xác cả tâm hồn trộn vào nhau như án phong giông bão đang cuốn lấy những hy vọng mong manh nhất của Tuyết lúc này.

Nếu nói Dương Hạ Vũ ác độc, đều cán thì sai rồi, đối với những gì Mẫn Hạo sắp làm thì Vũ còn đỡ hơn nhiều đây, cậu đè chặt cô xuống sàn, lấy chiếc khăn tay nhét vào miệng Tuyết. Trong một giây ngắn ngủi Hạo tiến vào...

Nơi chật hẹp không thể co giãn đến đâu, Tuyết thốn người hét to nhưng không rõ tiếng, nơi cửa dưới cứ như rách toạt ra, bàn tọa nhồi lên từng cơn, hậu môn bị sự tấn công mạnh bạo mà rớm máu. Mẫn Hạo rên lên một tiếng sướng rên người, cậu nhếch môi bắt đầu cử động mạnh hông, hoa cúc của Thiên Tuyết thật nhỏ làm cho cậu thỏa mãn thú tính của chính mình, nâng hông lên cao cậu mặc kệ phía dưới khóc lóc, la hét và khi sức chịu đựng đã đến cực hạn. Thiên Tuyết rơi vào hôn mê, mọi thứ trở nên nhạt nhòa bụng dưới chọt quặn thắt như ai đó moi hết ruột gan cô ra, trái tim đau như cắt lẫn cả tâm hồn lãnh đạm cũng bị tan biến, lớp băng tan chảy nhưng không có sự ấm áp, se chặt nỗi buồn, nỗi tuyệt vọng đan xen bị thương tan tát, lịm đi nhưng ý thức vẫn tỉnh táo mà quy người khóc thét:

“Phan Tuấn Kiệt à không Lý Mẫn Hạo, tôi hận cậu!”.

Mẫn Hạo đứng dậy, mặc lại chiếc quần sau khi đã giải quyết xong nhu cầu, cậu khẽ cong khoe môi nhìn hoa cúc không ngừng được tô điểm bởi lệ huyết mà khinh bỉ, tình yêu thật rẻ mạt khi người con gái này đã dơ bẩn hằng ngày dung đưa, sung sướng dưới thân kẻ khác. Cậu quay đi, đưa chiếc lưỡi liếm quanh bờ môi, vẻ khinh khỉnh vẫn giữ nguyên nơi khoe mi nhàn nhạt. Hạo rời đi được một chốc thì có người bước vào.

Người trở vào là Đỗ Minh Thư, cô ngỡ ngợ tại sao cửa nhà không đóng lại, rõ ràng đâu thấy xe của Quốc Hòa, cô nheo mắt nhìn nơi góc ghế hình như là bàn chân người cùng những vệt đỏ hải hùng, thấp thoáng sợ hãi Thư định hình bước lại gần.

Ánh mắt ngưng trọng tại một điểm, tay chân Thư run rẩy làm rớt chiếc túi xách xuống đất, khoe mắt đỏ hoe chạy lại gần lay Thiên Tuyết:

- Đây... đây...

Thân thể đơ cứng không phản ứng lại cái lay như mèo vờn của Thư, cô hoảng hốt lấy nhanh điện thoại gọi cho bác sĩ Long đến, chứ sao cô có thể vác người này ra ngoài được. Sau khi gọi cho bác sĩ cô bấm số Hòa trong sự bồn loạn.

- Alo - Đầu dây bên kia trả lời:

- An...h... cô...ô...g...á...i...nha...à...anh...là...a...i? Cô...ấ...y...ngắ...t...trê...n...vũ...ng...má...u... - Giọng Minh Thư lắp bắp nói đến không rõ từ, máu của Tuyết cứ như ngọn dao xẻ bổ luôn đầu óc Thư, mùi tanh cùng những vết thương lòi lõm đáng sợ, thật tội nghiệp.

- Em nói sao? Anh về ngay - Dập điện thoại, Minh Thư ngã người dựa vào thành ghế thở hổn hển, cô không biết vì sao người con gái này có trong nhà Hòa, lại chẳng hiểu vì sao cô ấy lại thành ra như thế.

Ba mươi phút sau.

Trương Quốc Hòa nắm chặt bàn tay Đỗ Minh Thư, cậu không quen biết Tuyết lâu nhưng nhìn thấy những gì cô chịu đựng cậu cũng phải thương thay, hiện tại Tuyết đang được truyền máu cấp tốc nhất may thay máu cô không thuộc loại hiếm. Camera được tháo xuống gắn vào máy tính, cậu coi lại những gì đã xảy ra vào lúc mình rời khỏi, những việc kinh hoàng xuất hiện trong màn hình làm Thư nôn mửa, Hòa nghiến răng,

đánh chặt quai hàm mà không biết đập đổ gì nữa. Người ngoài còn thấy hận thì kẻ trong cuộc sẽ thế nào đây?.

Sau một lúc lâu bác sĩ Long lên tiếng:

- Cô ấy bị giao cấu mạnh dẫn đến tổn thương hậu môn, may mà đứa bé trong bụng chỉ bị động nhẹ nên chưa có chuyện đau lòng...vân...vân...vân...vân...

Hai người hơi ngơ một tý, mọi điệu bộ đều dừng lại trong sự yên lặng, sau đó Hòa tiễn bác sĩ Long về rồi trở vào phòng, Thư ngồi ngây người trên chiếc ghế dài, ánh mắt đau thương nhìn chằm chằm cậu. Thở dài thườn thượt, cậu đi đến cạnh cô, ôm chặt vào lòng kể hết sự tình cho cô nghe.

Minh Thư ngược mắt long lanh lệ, khuôn mặt hơi nhợt:

- Bây giờ chúng ta phải làm sao? Cô ấy sẽ như thế nào?.

Hòa định mở miệng thì giọng cười ma mãnh vang lên, âm luật đều đều nhưng lộ rõ sự giận dữ:

- Tất nhiên phải trả đồ về cho chủ chứ.

Thư, Hòa lập tức quay mặt về phía cửa phòng, bóng dáng to lớn, tuấn mỹ lạnh lùng hiện ra, sự hiện diện bất ngờ của ác ma làm cho cả hai người thình lình đứng ngồi không yên. Cùng đồng thanh:

- Thiếu gia Dương.

Dương Hạ Vũ không thèm để mắt, khóe môi hần ẩn hiện nụ cười giảo hoạt nguy hiểm, bước đến gần Hoa Thiên Tuyết hần cuối người bế cô trên tay, chỉ mới vài tiếng thôi mà con mèo của hần đã trở nên tàn tạ, xanh xao và giống xác chết đến vậy rồi sao?. Đây là bài học dành cho cô, không có hần bên cạnh thì xung quanh Thiên Tuyết chỉ có nguy hiểm thừa thời cơ mà tóm lấy cô.

Quay người định rời đi thì bàn tay nhỏ bé của Minh Thư nắm lấy vạt áo hần:

- Cô ấy đang mang thai...

Không biết vì sao Thư lại nói như thế, bởi lẽ từ Hạ Vũ cô cảm nhận được sự hiểm độc có thể hại chết Thiên Tuyết bất cứ lúc nào, theo phản xạ và lòng thương trắc ẩn nổi lên cô không ngừng ngại mà nín hần lại. Quốc Hòa xưa nay biết tiếng thiếu gia họ Dương tàn bạo với mọi người và không trừ nữ giới, cậu giật bắn người kịp tay kéo Thư vào lòng mình, giương mắt đối diện với sự bình thản nơi Vũ.

Cứ ngỡ hần sẽ tức giận hay làm điều gì đó, nhưng không, hần gật đầu cảm ơn rồi tiếp tục bồng Tuyết khuất dần sau cánh cửa phòng.

Đi đến xe hần cứ mê man trong câu nói của Thư, Thiên Tuyết đang mang thai và đứa trẻ ấy là con hần, đôi mắt khê se lại, đôi đồng tử trở nên nhu hòa. Ngày trước Vũ phá bỏ đứa con của Tuyết bởi khi đó hần không cần nghiệp chướng ấy, nhưng hiện tại hần lại vui vẻ chờ mong khuôn mặt xinh xắn của đứa bé không biết tại sao. Không biết nó giống mẹ hay cha...

Chợt đôi người ngưng động trong khoảng không nơi hình ảnh hai tên bạn hần hiện ra vui vẻ thỏa thú tính trên người cô, bỗng chốc hần lại cảm thấy ghét bọn chúng đến tận xương tủy, nhưng thôi để cô vào trong xe về nhà nhờ người giám định rồi hãy nói. Yêu chiều Hạ Vũ nhẹ đặt môi như chuồn chuồn lướt nước lên môi cô, ôn nhu mà ngắm nhìn.

“Hoa Thiên Tuyết, em đúng là con mèo ngọc. Và gia đình họ Lý, nhất là tên Lý Mẫn Hạo các người chọc nhâm người rồi”.

Chuyển hóa bất thường, ánh mắt trở nên sắc bén âm thầm, chua ngoa cùng cái kế hoạch mà hần vạch ra cho gia đình họ Lý chết tiệt kia.

11. Chương 11: Thời Thế Đã Thay Đổi

Về tới nhà Dương Hạ Vũ sai người giám định ngay cho dù nó chỉ mới là hòn máu nhỏ bé thôi, kết quả được đưa đến chưa đầy một tiếng, hần mẫn nguyện nhìn tờ giấy mà cười toe, 99% phần trăm, một con số khá lớn đấy. Ngã lưng xuống giường Vũ nằm nghiêng người bên cạnh Hoa Thiên Tuyết, hần đưa tay vuốt ve hàng lông mi cong vuốt của cô, yêu thương ôm chặt cô vào lòng như món bảo bối quý giá.

Nhìn khuôn mặt xanh mét, đôi môi trắng bệch cùng thân trung ẩm lúc lạnh lúc nóng, trái tim khê chùng xuống, hần lướt cánh môi vờn quanh hõm cổ cô thân mật mà gọi:

- Tuyết Tuyết, nếu đã tỉnh rồi hà tất gì cứ vờ ngủ như thế.

Thiên Tuyết nặng nhọc hé cặp mắt mỗi mét, nặng trĩu, cô đã tỉnh từ lúc có người bước vào báo cáo kết quả bào thai trong bụng cô, Tuyết cắn chặt môi dưới, ngược mắt nhìn hần, âm thanh lạnh nhạt bất tuân vang lên:

- Tôi không muốn tỉnh dậy, tôi không muốn nó.

Cô đưa tay chỉ vào bụng, viền mắt khê rưng rưng từng giọt lệ óng ánh rơi lên mái tóc huyền ảo như suối của Tuyết, từng giọt cứ đua nhau chảy dài cho đến khi chủ nhân cạn nỗi lòng, khô khốc trong hốc mắt, những gì còn lại chỉ có sự rất buồn, tê tái tâm hồn.

Tại sao Thiên Tuyết lại mang thai? Tại sao lại con của hần cơ chứ? Dù nói là không muốn nhưng Tuyết lại nghĩ khác nó là con cô và lần này cô sẽ bảo vệ nó. Cô vẫy khỏi hần định ngồi dậy thì hay ra vùng dưới đau hơn ngàn cây kim đâm vào, đôi chân rần rần những con kiến bò loạn xạ, bàn tọa thốn mạnh khiến Tuyết ôm chặt bụng nằm vật xuống giường, đôi mắt vô hồn hướng lên trần nhà nhìn vào khoảng hư không.

Không khóc cũng không oán, tâm hồn Thiên Tuyết trống rỗng, trí óc cũng hoàn toàn bất định, trong một thoáng chốc Tuyết dường như nhớ đến hình ảnh đã diễn ra tại nhà Quốc Hòa, Phan Tuấn Kiệt đã không còn nữa, con người hiền lành lương thiện ngày ấy đã hứa sẽ bảo vệ cô, yêu thương cô mãi mãi đã biến mất rồi. Bây giờ người tồn tại trong thân xác Tuấn Kiệt là thiếu gia Lý Mẫn Hạo, một con người tuyệt tình, dơ bẩn, độc ác, con người tội lỗi ấy đã chà đạp cô. Nỗi đau da thịt sao bằng được vết thương trong tim, cô thương tâm co tròn người, trái tim thắt chặt cùng vết hằn ghen đáng, đáng về Tuyết lúc này thật tội nghiệp, yếu đuối và thật mỏng manh.

Dương Hạ Vũ giương mắt nhìn trong một chốc bỗng tâm hần cũng đau chẳng kém cô, nhìn thân thể cô gầy nhom, suy nhược đến tội lỗi, những đốt xương vươn lên sau lớp da mỏng manh kia khiến hần buồn lòng ôm chặt cô trong lòng, hôn nhẹ lên xương quai xanh cô, hần dịu giọng:

- Tuyết ngoan, em không sao rồi, những gì tên khốn ấy làm với em tôi sẽ bắt nó trả gấp trăm ngàn lần.

Đôi tai Tuyết ong ong những âm thanh không rõ ràng, có lẽ trái tim đã không còn chỗ để chứa thêm bất cứ tổn thương nào nữa nên thân người cũng bị dư chấn run rẩy, phờ phạc những giác cảm. Tuyết chớp mi tiếp trong bóng đêm tâm tư, vươn người lại gần hơi ấm bên cạnh, vùi mình vào giấc ngủ bình yên. Vô ưu vô lo, bất ái bất tâm, chỉ còn cô trong thế giới của riêng mình.

Thấy Thiên Tuyết đau khổ mà ngủ say, lòng Hạ Vũ như ai đó dùng dao tùy ý cứa nát, đến bây giờ hần vẫn chưa hiểu từ khi nào thì trái tim luôn hướng về phía cô, khi cô cười nhẹ trong những lúc vô tình hần đã ngắm nhìn đến mê mẩn. Và trong những giây phút Tuyết gục ngã do bàn tay Vũ hay người khác gây nên thì trái tim hần bỗng chốc rơi thẳng vào cửa môn quan chịu những đòn roi của quỷ dữ đau đến không tả nổi.

Đời người trôi qua rất nhanh, thời xuân xanh cũng chẳng vờn lại bao lâu cả, hoa khoe sắc cũng có lúc tàn và Thiên Tuyết lãnh đạm trong lòng cũng như vậy. Đến một ngày nào đó cô cũng sẽ rời bỏ Vũ để đi đến nơi nào đó thật xa, hay có khi hần sẽ đi trước cô đấy chứ. Cái điều không tưởng ấy làm hần càng cực khổ trong nỗi lòng sợ mất đi cô. Ôm Tuyết trong lòng, vùi khuôn mặt mệt nhừ vào đám tóc đen xơ xác, hần mơ màng ngủ say. Nhưng trước khi thiếp đi hần không quên cong khóe môi cười hạnh phúc, đôi tay rê nhẹ nơi chiếc bụng phẳng lì của Tuyết, ai biết được nơi đây đang chứa đứa con của hai người chứ.

Và rồi mọi chuyện trôi qua trong yên bình, một tuần rồi lại hai tuần đến chừng đã gần hai tháng thì Thiên Tuyết đỡ chứng. Hằng ngày cô đều nằm lì trên giường ra lệnh, tắm, ăn rồi lại ngủ, hôm nay bỗng nhiên nhảy cẫng lên đòi Dương Hạ Vũ đưa đi học, cô bảo ở nhà mãi riết chán. Chẳng lẽ Tuyết chẳng có quyền được nói nhưng từ lúc cô có thai thì mọi thứ cô muốn hẳn đều làm cho. Thiên Tuyết bảo không muốn thấy bất cứ cô gái hầu nào trong nhà, lập tức trong một giờ người hầu đều đổi thành bô lão. Chưa dừng ở đó cô quát lớn không muốn căn nhà mang màu trắng toát khó chịu, Hạ Vũ nghe xong chưa đến một ngày đã bắt nhân công sơn hết ngôi nhà thành màu xanh ngọc, chỉ riêng phòng ngủ chưa sơn bởi thai phụ ngại thấy mùi hôi từ sơn thì không tốt lắm.

Tuyết cũng chẳng vui vẻ gì cả, bởi lẽ bao năm qua chính mình đã chịu đựng rất nhiều, có cơ hội thì cứ hành hấn đi. Tối ngủ cô bỗng đói meo bắt hẳn tỉnh dậy nấu cháo thịt cho, mà Tuyết không chịu người giúp việc làm bắt buộc Vũ phải vận động, hẳn ậm ừ lê lét tâm trạng đầy mỏ quạ xuống bếp vừa ngáp vừa nấu cháo. Ban ngày Hạ Vũ đi học Thiên Tuyết chỉ ở không cũng chán nên đòi hẳn mua cho chú mèo nhỏ, vài tiếng sau có người bồng con mèo màu cam nhạt thuộc giống hoàng gia về, Tuyết yêu chiều đặt tên Long Vũ (ơ ơ cái này cố ý nà :v), mấy hôm đầu Hạ Vũ nhất quyết bắt đổi tên nhưng cô không chịu cái cự đã man sau đó người thua tất nhiên là hẳn, vài bữa sau nữa Tuyết cứ dính chặt lấy Long Vũ không thềm để mắt tới Vũ, hẳn bức mình ghen tức tống con mèo vào kho. Thiên Tuyết quây một đợt banh nhà hẳn đành ngậm ngùi ẵm Long Vũ trả lại cho cô.

Sự tình đang rất gay gắt thì Hoa Thiên Tuyết đòi đi học, Dương Hạ Vũ nâng mi mắt lườm cô, hình tượng thiếu gia Dương cao cao tại thượng mấy tháng qua đã bị cô đập thẳng xuống hố xí nay lại muốn đi học phải chăng cô đang chọc tức hẳn. Hạ Vũ không cho, ra lệnh bắt nằm ở nhà ngoan ngoãn dưỡng thai, Tuyết khoanh tay bên cửa, khuôn mặt bặm trợn tức giận nhìn hẳn khuất dần. Thời thế đã thay đổi, bây giờ người quyết định không còn là Vũ nữa, cô cũng định mặc đồ đi học nhưng nghĩ lại vào đó cũng chẳng làm gì. Rón rén bước chân Tuyết vào phòng sách của Vũ lục tìm địa chỉ cha mẹ đang ở hiện giờ, cớm ít tiền cô lên xe taxi đi đến đó.

Lòng cô hân hoan lạ thường, nỗi nhớ mong lẫn tình thương cha mẹ bao năm qua lớn dần và nổ tung, khoái chí Tuyết cười muốn rớt quai hàm, không biết khi gặp cô thì cha sẽ làm gì nhỉ? Còn mẹ nữa chắc sẽ khóc rống lên sau đó nấu canh khoai cho cô đây. Những năm qua không biết rằng họ có sống tốt không, có nhớ đến cô không nữa?.

Chiếc xe dừng lại trước một khu chung cư sang trọng trong trung tâm thành phố, cô mở trợn mắt nhìn ngôi nhà to cao trắng lè chẳng khác cung điện cho các phi tần là bao, phong cách thượng cổ như Trung Hoa lại mang nét hiện đại quý phái của nền móng phương Tây. Nhìn lại địa chỉ Thiên Tuyết dụi mắt rõ ràng mình nhìn không hề sai, nhớ ngôi nhà trước nhỏ nhắn nằm trong góc phố nghèo nàn và rồi so sánh nơi đây. Cuối cùng Hạ Vũ đã lưu đầy cha mẹ cô hay tôn vinh và nuôi họ thế? . Bước vào thang máy ngôi nhà chung cư hai mươi lăm tầng, đưa tay vô thức bấm tầng hai mươi mà lòng khó hiểu, không thể tin nổi.

Ting

Thang máy dừng lại nơi hành lang sâu thẳm thẳm được lót vải len đỏ, thật giống lối đi của nhà trắng nha, Thiên Tuyết bước đến số nhà A040, cô đưa tay lên cao định bấm vào chiếc nút đỏ đỏ nhưng chợt khựng lại rồi buông lỏng giữa không trung, ánh mắt dịu nhẹ rơi xuống sàn. Tuyết do dự cô không biết mình có nên đối mặt với cha mẹ không nữa.

- Cô bé?.

Tiếng gọi của bà lão đứng kế bên từ lúc nào làm cô giật mình thức tỉnh khỏi suy nghĩ, cuối đầu chào bà:

- Dạ, bà kêu cháu?.

- Sao lại đứng ở nhà ông Hoa vậy? Cháu đến gặp họ mà sao không hẹn trước? Mà có tìm thì cháu đến không đúng lúc rồi, hôm qua con rể hai người ấy đã mang họ đi du lịch Pháp. Cháu có nhắn gì không ta sẽ chuyển lời cho?.

- Hả? Con rể? - Hoa Thiên Tuyết bất ngờ vì lời nói của bà lão này, cha mẹ chỉ có một con và mình cô là con gái thôi, với lại cô còn chưa chồng thì lấy con rể đâu ra.

- Ủ, con rể, nghe nói cậu ta là cậu ấm tập đoàn Dương đấy.

Thiên Tuyết gật đầu, đờ người bần thần cảm ơn bà, quay mặt bỏ đi lòng cô cứ dằng dẳng hai chữ “Con rể”, vậy là sao? Tại sao hẳn lại trở thành con rể nhanh vậy? Và vì sao hẳn lại làm thế, thật ra hẳn đang mưu tính việc gì. Buồn đan xen vui cô thất vọng khi không gặp được cha mẹ nhưng lại hài lòng vì cuộc sống của họ hiện tại.

Cô lại chột dạ bao năm qua đã nghĩ hẳn hành hạ cha mẹ cô đến côn đảo biệt lập cơ đấy.

“Dương Hạ Vũ, đến khi nào em mới hiểu được anh?”.

12. Chương 12: Diamond

Hoa Thiên Tuyết trở về nhà trong tâm trạng hỗn loạn, mớ suy nghĩ bòng bong khiến cô quay quẩn khó hiểu, cuối cùng Dương Hạ Vũ đang có âm mưu gì sắp tới đây. Phải chăng hẳn đang muốn khống chế cô điều gì nữa sao?.

Lúc về nhà cũng không có ai hỏi cô đã đi đâu, họ nhìn Tuyết gật đầu kiểu chào chủ tớ rồi quay lại làm việc của chính mình, đã quen với sự lạnh nhạt này nên Thiên Tuyết cũng chẳng có gì buồn tủi cả, cô trở về phòng khóa trái cửa rồi nằm lì trong đó từ sáng đến chiều, quất thẳng một giấc ngon lành đến khi tỉnh dậy cũng tầm sáu giờ, nhìn ra hướng cửa vẫn chưa có dấu hiệu xuất hiện của Vũ. Trong đầu cô hơi thắc mắc đã quá giờ học sao hẳn vẫn chưa về, chắc lại đi đua xe với hai đứa chết tiệt kia rồi.

Đang trầm nghĩ ngợi bỗng tiếng chuông điện thoại vang lên khiến cô thoáng giật mình, từ khi nào trong phòng xuất hiện một chiếc điện thoại di động thế này? Nhìn sơ qua nó rất giống của Hạ Vũ nha, cô cầm lên xem thì thấy hai chữ “Anh yêu”, con quạ đen thui thúi lù bay thẳng trên đỉnh đầu Thiên Tuyết:

“Anh yêu? Dương Hạ Vũ bị gay sao?”.

Cái suy nghĩ làm lòng cô bồi hồi không dám bật nghe xem người đó là ai, hình ảnh thông hoa cúc nhau hiện ra trong đầu Tuyết khiến cô đỏ mặt tía tai, vừa mắc cười vừa hoảng sợ vì những gì mình tưởng tượng ra. Nhưng nói đi cũng nói lại Hoa Thiên Tuyết rất tò mò là kẻ nào nằm dưới, đứa nào nằm trên đây?.

Tiếng chuông đổ một lúc rồi tắt, vươn tay định để lại lên bàn thì chuông tục vang, cô giật bắn người theo phản xạ mà trượt kéo nghe một cách nhanh chóng, đầu dây bên kia vang lên:

- Alo...alo...alo...ALO.

Có vẻ người bên đầu không chịu nổi sự im lặng lạ thường của cô, kêu liên mấy tiếng mà chẳng ai hỏi âm khiến cho giọng điệu trở nên gắt gỏng.

- Alo...Hạ Vũ?.

Giọng nói quen thuộc quá, hình như là của hẳn nha, nghe ngờ ngờ nhưng cũng lạ lắm chắc trước giờ cô chưa từng nghe giọng hẳn qua điện thoại nên không quen.

- Ủ, sao giờ mới bắt máy? Lại chẳng thèm trả lời? - Hình như đã nổi cáu rồi:

- Tại em cứ ngỡ tiểu bạch kiểm của anh gọi với lại chưa kịp trả lời mà. - Giọng khẽ run cô trả lời, giọng dõm lo lắng:

Chắc chắn khi nghe xong Dương Hạ Vũ sẽ nổi rất nhiều vạch đen trên mặt nha, cái gì mà tiểu bạch kiểm của hẳn cơ chứ. Giọng thờ dãi sâu não của hẳn vang trong điện thoại, bắt đầu đi trả lời:

- Điện thoại đó là anh mua cho em, sau này nhớ mang trong người phòng khi anh gọi. Anh sẽ đi vắng ba ngày cùng ông già làm vài việc. Nhớ ở nhà không được ra ngoài, ăn, ngủ, nghỉ không được làm việc nặng nghe không?.

Hoa Thiên Tuyết chề môi, cứ ngỡ cô là heo chắt ăn rồi ngủ bảo đảm bụng không bị bởi em bé mà to vì được dưỡng cấp dư chất. Cô bỏ ngoài tai tất cả nhưng vẫn trả lời vô cùng thành thật:

- Vâng, em biết rồi, anh đi sớm về sớm ạ. Thượng lộ bình an.

Dập điện thoại cô nằm úp xuống giường chôn chặt mình vào cơn buồn ngủ kéo đến, càng ngày Tuyết càng giống con heo, cả ngày cứ ngủ mấy giấc, ăn cũng như cũ không được nhiều, thân thể gầy nhom suy nhược, nhợt nhạt đã trở nên hồng hào tràn đầy sức sống hơn. Đôi mắt buồn vô hồn lãnh đạm cũng đã chuyển biến được chút gì đó, sáng sủa chao đảo trên những thâm trầm cảm xúc.

Thiên Tuyết khá buồn khi hân không về nhà, nhưng biết làm sao được công việc vẫn quan trọng hơn mà. Cố gắng suy nghĩ sẽ làm những gì trong ba ngày sắp tới, vò đầu bứt tóc đến điên vẫn không nghĩ ra được, thôi thì cứ mặc cho cái siêng của cô thôi.

Ngủ một giấc tới tận sáng hôm sau, điện thoại trog góc im lặng báo tin liên tiếp, mơ màng Tuyết cầm máy lên xem, ôi hơn chín mươi cuộc gọi nhỡ, cả trăm tin nhắn và nội dung chỉ có mấy chữ: “Em đang giỡn mặt hay thử thách lòng kiên nhẫn của tôi đây?”- Thiên Tuyết bĩu môi kiểu xem thường, lâu ngày không sử dụng khiến những ngón tay chẳng quen mấy, lướt nhẹ cô trả lời một cách ngoan ngoãn: “Dạ, em không cố ý giỡn mặt với anh, chỉ là em ngủ quá ngon. Hay anh muốn con anh phải thức?”.

Quăng điện thoại lên gối bỗng tin nhắn hồi âm trong tích tắc: “Thiên Tuyết, em cứ việc ngủ cho khỏe, con thì lúc nào không ngủ? Có cần anh chỉ cho em con ngủ thế nào khi về không?”. Chuyện gì đây nhỉ? Dương Hạ Vũ cũng biết trêu chọc kiểu này cơ à, Thiên Tuyết khá choáng váng với giọng nói quá ư mập mờ của hân, giữa cổ cười sặc sụa, cô bước vào phòng tắm làm vệ sinh cá nhân không thêm trả lời tin nhắn. Khoác lên người bộ đồ thoải mái, cô choàng thêm chiếc áo khoác mỏng, hôm nay nổi hứng muốn đi khu trung tâm mua sắm để xem vài bộ quần áo trẻ con đáng yêu.

Điện thoại lại xuất hiện một dòng tin nhắn: “Thiên Tuyết em lại ngủ nữa rồi à? Em là heo chắc, mà em là heo cũng được đừng biến con anh theo cùng. Hiện tại anh có việc khi xong sẽ gọi em sau. Nhớ ăn vào đừng có mà ngủ không đấy”. Thích thú với điệu bộ như bà mẹ của Hạ Vũ mà Tuyết cong khóe mắt lên cao, vui vẻ rời khỏi nhà, dù rất bàng hoàng với sự thay đổi đến chóng mặt này của Vũ nhưng cô rất thích nha. Ai lại không thích được cưng chiều chứ, cơ mà cũng lạ Thiên Tuyết ngốc nghếch cứ thế mà quên hết những gì hân từng làm với cô sao?.

Cái đó cũng không thể nói rõ, Thiên Tuyết đúng là khá thỏa mãn với những gì hiện tại nhưng cô vẫn chưa thể bỏ đi những nghĩ suy tiêu cực dành cho hân một kẻ ác ma đang diễn trò.

Thay vì được tài xế riêng đi Tuyết lại từ chối mà dạo bộ đến trung tâm, từ căn biệt thự của hân tới đó cũng không xa mấy, lâu ngày rồi không vận động khiến các đốt tay chân cô đơ cứng, mới nhấc chân mấy bước đã mệt mỏi ngồi sụp xuống đất rồi lại quyết tâm đứng lên đi tiếp và sau mười lăm phút cô đã hiện diện trên chiếc xe taxi để đến khu mua sắm. Thật là đi không nổi mà.

Sự nguy nga tráng lệ của khu mua sắm Diamond đúng là rất sang trọng, chỉ cần ngửi mùi hương thoai cũng đủ biết những món hàng hiệu trong đây rất tốn kém và đắt đỏ, Thiên Tuyết thắc mắc gia đình Dương giàu như thế tại sao nơi này không phải của họ, với tài sản kết xù ấy thì chục cái Diamond chẳng nhằm nhò gì đâu. Không biết chủ sở hữu nơi đây là ai nhỉ? Chắc là một người tài giỏi và không thua Chủ tịch Dương bao nhiêu.

Bước vào gian hàng đồ dùng em bé Thiên Tuyết thích thú cầm cái đầm nhỏ nhắn trên tay mà ngắm nghía, bộ váy mang màu hồng nhạt được điểm lên bởi vài chiếc bông trắng đính viền trông rất giống bộ đầm công chúa trong những câu chuyện cổ tích đáng yêu. Nâng nhẹ khóe môi Hoa Thiên Tuyết vừa lòng với bộ đồ này, cơ mà chưa biết là con trai hay gái nên cô lại bèn lên sang gian hàng bé nam. Ôi, chiếc yếm jean mới đáng yêu làm sao, vải lụa mềm mịn, loại vải rất mát không gây khô ngứa cho trẻ, áp nhẹ lên má Tuyết cười tít mắt. Coi lại giá hai bộ cánh dễ thương mà mất Thiên Tuyết nổi đơm đóm bay vòng vòng, cái của bé gái là 255\$ đô, bé trai chỉ 254\$ đô. Hoa Thiên Tuyết cười xòa giả vờ đu xà trả những bộ đồ lại chỗ cũ, dù hơi tiếc nhưng còn lâu bé mới thành hình mua chi sớm, lúc biết giới tính rồi đưa Hạ Vũ đến xem cũng được. Có điệu nghệ bước đến quán ăn nhẹ gần đó, gọi một phần gà rán và dợt.

Ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ nơi những dòng xe vội vã lướt qua nhau, vài tòa nhà be bé phía dưới lấp lánh trong cái bóng của Diamond, Thiên Tuyết đang ở tận tầng ba mươi ba nên hơi chóng mặt khi mãi nhìn xuống, đôi mắt quáng nhìn người cứ giống như những con kiến bé tẹo siêng năng làm việc. Thật tiếu hài.

- Chào em gái xinh đẹp.

Giọng nói vang sau gáy tai làm lòng cô căng như dây đàn chậm rãi xoay đầu, hình ảnh bỗng hiện ra làm tim cô chùng xuống, Tuyết đã muốn quên, không bao giờ gặp lại và đã phủ nhận khi kết quả quá rõ ràng.

- Lý Mẫn Hào .

Người đối diện lịch sự trong bộ vest xám tro, cậu mỉm cười tươi rói trong đôi ngươi thâm trầm sợ hãi của Tuyết. Cởi bỏ chiếc áo ngoài cậu choàng lên tay mình, một tay vươn ra một cách lịch sự:

- Không, tôi là Lý Mẫn Hào rất vui được làm quen với em. Thiên Tuyết?.

Hoa Thiên Tuyết hoa mắt, Hào? Hào? Hai người giống nhau như đúc tên lại mang mác ở cái tên, thôi không cần nói cũng biết sinh đôi là cái chắc rồi. Vậy đây là người bị Hạ Vũ đánh ngày trước? Cũng là kẻ đã thấy cô ghê tởm thể nào trên thân thể của Vũ?. Những suy đoán cứ cuốn đi thời gian của Tuyết, cô đang hồi tưởng và lậm lự trong hồi ức không mấy tươi đẹp.

Tay nâng giữa không trung nhưng không động tới bàn tay Hào đến khi cậu chạm nhẹ Tuyết mới bừng tỉnh mỉm cười giao tiếp gật đầu:

- Vâng, anh có phải...

Mẫn Hào hiểu câu hỏi đó, cậu gật đầu ngồi xuống ghế đối diện với Thiên Tuyết, đan xen những ngón tay, cặp chân thon dài khẽ bắt chéo một cách tôn quý. Hoa Thiên Tuyết nhìn một lúc, tò mò hỏi:

- Anh đến đây làm gì?.

Nhẹ cười, cậu đáp:

- Anh đến để ký hợp đồng với chủ nhân nơi đây. Chắc cậu ta sắp đến rồi.

Đưa cổ tay lên cao, Hào kéo tay áo để xem chiếc đồng hồ đắt giá nhãn hiệu Rolex, Thiên Tuyết nuốt nước miếng ừng ực, không phải vì cái đồng hồ đẹp mà là món gà của cô đã được mang đến, ôi mùi thơm khiến bụng râm ran mà vang lên những âm thanh ngượng nghịu. Tuyết cười xòa với Hào lại quay sang nhìn phần ăn đang dâng đến.

- Đến rồi.

Mẫn Hào đứng dậy chỉnh lại vạt áo làm cho Thiên Tuyết cũng tò mò nhìn theo. Từ xa bóng dáng điển trai, chững chạc và đôi phần thu hút nơi góc cạnh đường nét trên khuôn mặt vuông vức, trông vẻ như người lai Pháp, sự lãng mạn, tuấn mĩ khiến Tuyết mờ mắt ngắm nhìn, mắt tròn tròng, miệng sắp lấy ca hứng nước dãi rồi đây.

“Đẹp trai quá!!!”

13. Chương 13: Simon Trần

Ánh mắt tán thưởng của Thiên Tuyết làm người bước đến tiểu hài mỉm cười, bắt tay lịch sự với Lý Mẫn Hào, anh ta nhìn cô chăm chăm. Hào cười xả giao giới thiệu:

- Đây là vị tiểu thư xinh đẹp Hoa Thiên Tuyết, còn đây là thiếu gia Trần - Simon Trần.

- Ôi tiểu thư Hoa, cô có cái tên đẹp như người.

Nâng cánh môi Simon hôn nhẹ lên mu bàn tay Tuyết làm cô ngượng nghịu mà đỏ mặt, giọng thẹn mà ngập ngừng:

- Anh Trần hãy gọi tôi là Thiên Tuyết được rồi.

- Vậy Thiên Tuyết hãy gọi tôi là Simon nhé!.

Đá nhẹ mi mắt hớp hồn Thiên Tuyết, Simon ngồi xuống ghế cạnh Mẫn Hào không quên giữ nguyên nụ cười trên môi. Simon nhìn rất Tây lại mang theo vẻ dễ gần, ấm áp, đôi chút quyến rũ, lãng tử trêu đùa nhưng không mất đi nét chững chạc trên đôi mày thanh tú, mỗi khi anh nghe điều gì đó trong hợp đồng không thỏa sẽ cau lại. Tuyết hơi ngần ngại bởi vì đây là chuyện làm ăn của người ta mình cứ như cái bóng đèn ngồi chình ình một đồng, mà cũng có gì đó lạ lạ chẳng lẽ ký hợp đồng làm ăn phải ở văn phòng chứ tại sao lại ở chốn đông người này. Thiên Tuyết đưa mắt nhìn xung quanh mới hay ra mọi người từ khi nào đã đi hết chỉ còn ba người ở đây thôi, cô nuốt nước bọt xuống cuống họng thôi không nghĩ ngợi ăn hết phần gà rồi về.

Hai người trước mặt cứ nói gì đó mà lợi nhuận với cả vốn lãi, Tuyết không hiểu nổi họ đang bàn về cái gì nữa, mà cũng đúng chuyện hợp đồng không phải chuyên môn của cô đâu nha, lắc đầu nguây nguây cô lại cúi xuống ăn ngon lành.

Lý Mẫn Hào tuy tay vẫn đang lật giấy, mắt nhìn vào các điều khoản nhưng tâm thì đặt trên cái miệng bé nhỏ cứ nhai nhóp nhép miếng thịt ngon lành, cậu cố gắng bỏ đi cái hình ảnh quá sức gợi cảm đó ra khỏi đầu mình để quay lại vấn đề chính. Sau một lúc bàn bạc ổn thỏa với Simon, Hào ngược mắt nhìn thiên hạ nhỏ còn chưa ăn xong, cậu cảm thấy vui vẻ lạ thường khiến khóe môi khẽ đưa lên cao, tò mò mà ngấm không biết nãy giờ cô ăn hay là ngậm mà lâu đến thế.

Chống nhẹ tay bên má Mẫn Hào nhìn chăm chăm khuôn mặt lúc Thiên Tuyết ăn, thật giống một năm trước khi mọi thứ vừa mới bắt đầu, năm ấy Hào - Hạo được cấp một nhiệm vụ thay phiên tiếp cận điểm yếu của Hạ Vũ, vô tình hay cố ý cả hai cùng yêu Tuyết, lúc nhận ra chính bản thân mình không thể nhìn cô tổn thương thêm nữa Hào đã cầu xin và ký tờ giấy ấy với Hạ Vũ, mọi việc xảy ra vì một phút bốc đồng lại là nước bước kế hoạch của cha. Mẫn Hào may mắn không chết, Mẫn Hạo đi theo cha để lột xác trở thành thiếu gia Lý, chủ tịch Lý đã nhiều lần bắt buộc Hào rời đi nhưng cậu không muốn. Một năm qua, Lý Mẫn Hào vẫn luôn ở gần bên Thiên Tuyết, yêu và âm thầm bảo vệ cô từ xa, cậu không thể bước lại gần được vì như thế sẽ hỏng hết kế hoạch của cha. Đến hai tháng trước Mẫn Hào hay được thằng em khốn khiếp của mình đã làm nhục Thiên Tuyết, cậu cho nó mấy cú và đến nay vẫn chưa dám ra đường. Cũng may nó không ra đường được nên Hào mới có thể đi ký hợp đồng và bắt gặp Tuyết nơi đây.

Nước sốt dính bên má Thiên Tuyết làm Mẫn Hạo phì cười quẹt nhẹ ngón tay lau sạch vết dơ, giọng ôn nhu:

- Cậu cứ như mèo ăn vụng vậy.

Hoa Thiên Tuyết giật bắn chộp nhanh lấy cánh tay Mẫn Hào, đôi mắt trừng to ngạc nhiên lẫn nghi ngờ những gì mình mới nghe được:

- Anh vừa nói cái gì? Tại sao?.

Biết mình lỡ miệng nên Hào giật lại tay đứng dậy cuối đầu chào tạm biệt Thiên Tuyết cùng Simon Trần, cậu co chân chạy như ma đuổi không kịp quay đầu, lúc này loạn trí hay sao mà lại nói những lời như thế chứ.

Thiên Tuyết vẫn giữ nguyên một bộ dạng ngẩn ngơ nhìn bóng dáng quýnh quáng khuất dần sau cánh cửa thang máy, đôi tay cô cấu chặt vào tấm khăn ăn nhàu nát, bấm chặt môi cùng mâu quang đảo quanh mớ suy nghĩ, hồi ức ngày ấy đan xen cùng hình ảnh hiện tại, câu nói một năm trước lại vang trong đầu: "Hoa Thiên Tuyết, cậu cứ như mèo ăn vụng vậy, dính tùm lum hết rồi này". Câu nói đó là của Tuấn Kiệt lần nào đi ăn gà cậu cũng đều mắng cô như vậy, sao có thể trùng hợp đến thế, những ngón tay trở nên trắng bệch tê cứng, lòng bàn chân nóng rát khiến cô cảm thấy toàn thân phùng cháy như ngồi trên đồng than.

Đứng phất dậy cô quăng chiếc khăn sang một bên định đuổi theo nhưng có bàn tay ai đó thật to nắm chặt lấy cổ tay cô:

- Cả tiểu thư cũng muốn bỏ trốn sao?.

Thiên Tuyết quay đầu nhìn mới sực nhớ ra còn một kẻ ngồi đây nữa, ôi trời cô không biết nên khóc hay cười khi nhìn vẻ mặt ngây dại như cầu xin đừng bỏ đi của Simon.

- Xin lỗi Simon, hiện tại tôi cần về gấp lần khác chúng ta gặp lại tôi sẽ mời anh đi ăn.

Simon mím môi lắc đầu, giọng đượm buồn:

- Cô chạy theo cũng không kịp đâu, theo tôi biết thì thiếu gia Lý giờ đã gần tới sân bay để đến London tham gia buổi ra mắt sản phẩm của mình rồi.

Thiên Tuyết thất vọng ngồi sụp xuống ghế, đôi mắt buồn bã vô hồn cứ nhìn ra ngoài cửa sổ nơi khoảng không được trải dài bởi màu xanh biển tươi mát, chiếc máy bay xa xa trên vòm trời làm lòng cô chùng xuống, sao có thể đi nhanh như thế chứ. Thở dài Tuyết chớp nhẹ mi tiếp rữ bỏ những phiền muộn, thời gian còn dài cô sẽ còn cơ hội gặp lại nhưng khi đó mong kẻ cô gặp không phải Lý Mẫn Hạo.

- Vâng, cảm ơn anh vậy tôi sẽ ở lại.

Cong nhẹ khỏe môi cô cười xả giao đôi chút cho phải phép. Simon đưa đề nghị dạo phố nhưng cô vội từ chối bởi lẽ cái chân này rất không được siêng, anh hiểu ý mà cười bởi sự đáng yêu thật thà của Thiên Tuyết, cô ăn xong cùng Simon và rời đi nhưng chỉ dạo vài vòng trong trung tâm. Anh có hỏi vài vấn đề như: bạn trai, việc học,... Hỏi cô có bạn trai không? Cô không trả lời chỉ cười trừ vì Hạ Vũ chưa từng nói yêu cô cả, hỏi cô việc học? Cô buồn bã lắc đầu. Sau một lúc nói chuyện chán chê cô tự động khai rằng mình đang có thai, đứa bé cũng tầm hai tháng rưỡi và nó không có cha bởi vì cô đi thụ tinh nhân tạo. Dù là viễn vông và nói dối nhưng không lẽ ngồi khai cha nó là tên ác ma Dương Hạ Vũ và cô bị cưỡng bức mà có bé? Thôi thì nói thế cho lành.

Simon Trần vỗ tay khen Thiên Tuyết rất giỏi không cần dựa dẫm vào đàn ông muốn tự thân nuôi con, lại nói cô xinh đẹp như hoa nhưng không hề kiêu kì. Thật thì cho Tuyết xin cô mà không có Hạ Vũ nuôi chắc sẽ chết đói mất, đúng là nữ cường bình đẳng nhưng thử hỏi không công ăn việc làm gặp thêm con cái nữa, thực tế chút đi. Bẽn lẽn cười xòa, Thiên Tuyết nhìn đồng hồ định từ chối khéo lời mời ăn tối thì màn hình tivi trong gian hàng điện tử chuyển kênh.

Dừng điệu bộ, Thiên Tuyết nhìn và bị thu hút bởi những ly rượu sang trọng, ngàn bộ cánh đắt tiền hay những quý ông quý bà choàng tay nhau dạo bước. Ánh mắt chợt ngưng trọng về phía cuối màn hình, nơi thân ảnh to cao, trắng lợt, bộ vest đen lịch thiệp, mái tóc undercut bảnh bao, cái dáng vẻ ấy sao lại quá thu hút thế này. Khuôn mặt dần hiện rõ hơn khi máy quay tiến đến gần Dương Hạ Vũ, hẳn đứng bên cạnh chủ tịch Dương - Dương Tính, những người xung quanh dường như tản ra dần. Hoa Thiên Tuyết tắt lười khen ngợi đúng là dân có tiền lại khác, đến cả máy quay cũng giành riêng ỳnh.

Vỗ nhẹ vai Thiên Tuyết, Simon cũng ngừng đầu khen ngợi hẳn, anh nói thật chứ không tăng bốc chi ệt, thật ra thần tượng của Simon là cha con Chủ tịch Dương, tập đoàn Dương có mặt trên thương trường hơn trăm năm nay và các nhà lãnh đạo đều là người tài giỏi, Dương Tính nắm vững công ty sau bốn mươi năm và khi Dương Hạ Vũ tròn hai mươi ông sẽ giao lại toàn bộ cho hẳn. Mẹ của Hạ Vũ là Hạ Lan, ngoài cái tên thì chẳng ai biết được mặt mũi của bà cả, có người nói Hạ Lan đã chết, có kẻ lại bảo bà không được khỏe nên được Dương Tính yêu thương, chăm sóc và cất giấu trong nhà như thượng bảo. Hồ sơ của vị Chủ tịch hoàn toàn sạch sẽ không gái gú, hay dính đến các vấn đề pháp luật nào cả nên cũng không ai nghi ngờ khi bảo Hạ Lan được ông cưng như bảo bối.

Nghe lời diễn thuyết của Simon mà Thiên Tuyết ngộ ra rất nhiều, trước giờ ngoài biết hẳn tên Dương Hạ Vũ, gia đình hẳn rất giàu ra thì mọi thứ cô đều mù tịt, không ngờ cha hẳn lại là người tài giỏi vẹn toàn và hết mực chung thủy như thế, còn mẹ hẳn, cô có nên hỏi khi hẳn trở về không nhỉ?.

Miền man suy nghĩ bỗng điện thoại vang lên giai điệu nhẹ nhàng, Tuyết tỉnh mộng lục trong túi, bật lên và áp vào tai nghe:

- Em đang ở đâu? - Hạ Vũ bình thản nói:

- Em đang ở nhà - Nói dối trắng trợn:

- Anh đang ở nhà và không thấy em - Hẳn nhếch mép cười qua điện thoại:

- Dạ, em...em...em.... - Lấp bắp vì bị bại lộ:

- Anh đến rước - Rần giọng:

- Thôi...

Tút Tút Tút

Điện thoại đã bị đập, Thiên Tuyết nhảy dựng xoay người vòng tròn như con cún đuổi theo cái đuôi, đầu quanh quẩn hình ảnh tức giận của Hạ Vũ, kì này cô chết là cái chắc. Bỗng bàn tay ai đó đặt lên vai Tuyết làm cô phản ứng dữ dội la toán nhưng mọi âm thanh đều bị người đối diện nuốt lấy. Ôi trời, đây là nơi công cộng nha, Hạ Vũ hẳn đang ngấu nghiến đôi môi cô một cách nóng bỏng chết người, hai má Thiên Tuyết ửng hồng ngượng ngùng nhắm chặt mí mắt, những người xung quanh ngừng lại hoạt động nhìn chăm chăm hai kẻ gây sự chú ý giữ trung tâm.

Dương Hạ Vũ tức giận bởi cái tính không nghe lời của Thiên Tuyết, sau khi buổi lễ xong xuôi hẳn liền lên trực thăng trở về nhưng lại không thấy mèo ngốc đâu, qua GPS hẳn mới biết con mèo chạy loạn đến đây. Đến nơi thì thấy Thiên Tuyết ngây người nhìn hình ảnh hẳn trên tivi. Điều đó làm Hạ Vũ tự dưng tự đắc mà cười nhưng khi chuyển chế độ quan sát sang một tên con trai cao to lại mang thêm nét lai Pháp làm hẳn ứ họng, nuốt nước bọt không trôi, cổ họng đắng nghét. Liếc xéo Thiên Tuyết, Hạ Vũ gọi cho cô muốn xem cô nói gì ai ngờ đâu con mèo ngốc cư nhiên dám nói dối hẳn.

Thiên hạ trong lòng run rẩy, má ửng hồng gợi tình đáng yêu, vạt áo mỏng phong tình đoạt chủng làm hẳn mũi lòng đưa môi lướt nhẹ lên xương quai xanh cô, nhẹ nhàng trêu đùa nơi gáy tay làm Thiên Tuyết phản ứng rên nhẹ.

- Anh là...

Simon gặp được thần tượng nên đứng như trời trồng nhìn Hạ Vũ này giờ, sau khi tỉnh khỏi sự phấn khích thì anh có vẻ không hài lòng khi giữa chốn đông người mà hẳn thần nhiên ăn con gái người ta sao? Thấy Thiên Tuyết không từ chối nên Simon Trần tò mò bước lại gần kéo hai người khỏi sự dục vọng không nên giải quyết tại đây.

Hạ Vũ ngược mặt nhìn qua khe mắt, hẳn đứng thẳng người tay vẫn ôm khư khư Thiên Tuyết then thùng trong lòng, tim cô đập loạn xạ khiến nhịp thở hỗn độn và không thể bình thường được nữa.

- Bạn trai của cô ấy.

Hắn chính thức nói quyền sở hữu và câu nói ấy lại khiến lòng Tuyết lâng lâng vui sướng, khoe môi giật giật nâng ăn nguyền, áp chặt khuôn mặt vào lòng ngực thơm tho của Vũ.

- Ồ, ồ, chào tôi là Simon Trần, tôi vừa mới biết Thiên Tuyết.

- Chào Simon, tôi nghĩ chúng ta không có gì để nói đâu nhỉ? Bạn gái tôi đang mang con của chúng tôi, cô ấy mệt rồi.

Simon Trần bật cười vang, anh hiểu được ngay Dương Hạ Vũ đương ăn giấm chua nha, thôi thì không nói nữa, anh gật đầu chào tạm biệt Hạ Vũ, lần đầu tiên được gặp mặt ngoài đời nên Simon vui đến nhảy dựng, có ai biết chẳng mẫu người yêu lý tưởng của anh là Hạ Vũ nha:

“Anh ấy thật đẹp trai và phong độ mà”.

14. Chương 14: Liễu Bảo Trân

Hạ Vũ mang Thiên Tuyết trở về nhà trong tâm trạng bức bối, máu xông lên tới não, nhưng đáng vấp vẫn cứ vấp đâm khinh phong và điều đó làm cho Tuyết run rẩy cuối mặt nhìn vào những đốt tay của chính mình.

- Thiên Tuyết.

Hắn cúi bản gọi tên cô, ánh mắt khê liếc xéo đầy mũi dao. Hoa Thiên Tuyết giật bắn người, môi mấp máy trả lời:

- Dạ?.

Nhéch môi, Dương Hạ Vũ hài lòng với phản ứng của cô, ít ra con mèo ngốc vẫn biết sợ chủ, nổi ương bướng làm hấn nhíp tay lên vô lăng, mở bài Loyal hấn khê đung đưa theo giai điệu. Thiên Tuyết há hốc mồm nhìn đến rớt luôn đôi mắt xuống, không ngờ Hạ Vũ ác ma cũng có giây phút hòa nhập vào nốt nhạc cơ đấy. Hấn dừng lại, quay phắt nhìn cô, ánh mắt chăm chăm của Tuyết làm hấn khó chịu.

Thiên Tuyết biết mình hơi lố nên tiếp tục cuối đầu, đặt hai tay giữa đùi, đôi mắt buồn rười rượi nhìn từng sợi lông tơ đang dựng đứng hết mức có thể. Hạ Vũ mỉm cười nhẹ như băng trong một thoáng bắt gặp phản ứng lạ lẫm của cô, tại sao lại dựng lông tóc lên như thế bộ hấn đã làm gì cô sao?.

Sau khi trở về nhà, Thiên Tuyết mệt mỏi nằm vật ra giường thiêm thiếp ngủ, nhưng chưa được năm phút thì...

Bốp

Hấn phát vào mông cô một cái đau điếng, nhanh chóng ngồi dậy, bắt chéo chân trên giường cô mơ màng giương đôi mắt to tròn nhìn Vũ, hấn đánh hàm, bặm môi, đôi vai khê nhướn như kiêu tức giận, Tuyết quỳnh lên do mệt quá nên quên mất tắm, hèn chi hấn lại đánh cô.

Dương Hạ Vũ khoanh tay trước ngực, vui thú nhìn bóng hình nhỏ nhắn hoảng hốt chạy sốt sắn bên cạnh tìm quần áo, hấn đưa tay ôm chặt Thiên Tuyết vào lòng, áp sát cánh môi bạc thần lên gáy tai cô, thở nhẹ cùng hơi thở ấm nóng gợi cảm:

- Không cần mặc đồ đâu.

Nhồn nhột, gọi tình lại thêm mập mờ u ám làm Thiên Tuyết đỏ bừng hai bên má, vành tai cô cũng ửng hồng lên trông ngộ nghĩnh, đáng yêu, khó lòng yên lặng đầy ôn nhu Vũ ngậm nhẹ, mút mạnh làm cả thân người Tuyết run lên sung sướng.

Bốp

Lại đét một phát vào mông trần của Thiên Tuyết, Hạ Vũ cấu chặt vào đôi mông tròn trĩnh, đôi mắt trở nên đục ngầu cùng cái đục vọng khó giữ, bụng dưới co thắt bởi dòng điện nóng bừng chạy loạn, các tĩnh mạch được kích thích lên cao, những tia máu đỏ hần lên nơi đôi đùi trắng sứ, cậu bé uy hùng vươn cao dưới lớp vải quần jean chật chội. Vũ đưa tay tuốt nhanh chiếc quần vướng víu, giải phóng tất cả trong nỗi chiếm hữu, háu đói, Thiên Tuyết nhắm chặt mi tiếp, cô thích sự nhẹ nhàng này của hấn, khúc dạo đầu đầy đam mê chứ không phải cái giao cấu mạnh bạo trong những năm qua.

Lướt đôi môi xuống xương quai xanh của Tuyết, Vũ trêu đùa nhẹ nhàng, thích thú đưa chiếc lưỡi dính hương vờn quanh cổ cô. Đáp nhẹ nụ hôn lên nụ hoa hồng thắm khê se cao, cùng đôi đôi bông sữa đã căng đầy áp chặt vào má hấn, cô đang sung sướng mà rên lên.

Phía dưới dâm thủy ướt sũng, Hạ Vũ cong viên môi cười mãn nguyện, hấn đưa một ngón tay tiến vào nhẹ nhàng khuấy động sào huyết thơm ngon, Thiên Tuyết cong người “ưm” một tiếng rồi hơi thở trở nên gấp gáp hơn cùng chuyển động lắc lư theo mỗi lúc hấn xoay tròn ngón tay.

Dương Hạ Vũ cười sáng khoái trong lòng, hấn cũng đã chịu không nổi nữa, thiên hạ nhỏ luôn biết cách khiêu gợi dục vọng nơi hấn dù cô chưa hề động vào phần nhạy cảm của hấn, đặt nhẹ Thiên Tuyết lên giường, Hạ Vũ động thân nhẹ nhàng tiến vào, nhuyển ngọc ôn nhu vì cô đang mang thai nên không thể làm chuyện ấy mạnh bạo được nên hấn rất biết điều trêu chọc dục hỏa của cô.

Hoa Thiên Tuyết mơ màng cùng cái suy nghĩ con nít:” Không biết bé con của mình có thấy được con rắn ra vào không? Sau này khi bé ra đời và biết nói có khi nào hỏi tại sao ngày ấy lại có con vật lạ giành chỗ với bé?”.

Cười hạnh phúc trong lòng, cô biết như thế thật phi lý, hiện tại bé chỉ là hòn máu đang hình thành đáng vốc thôi, chưa có mắt thì sao thấy được. Hạ Vũ gồng mình lấp đầy bên trong Thiên Tuyết.

Kích tình trôi qua, Hạ Vũ thở hắt hắt ôm lấy Thiên Tuyết trong lòng, hấn cười thỏa mãn, cả người mệt nhừ nhưng vẫn ăm ngang người cô vào phòng tắm gột rửa sạch sẽ trước khi yên giấc nha. Thiên Tuyết vẫn còn thở mạnh, nhịp khá vấp và không ổn định, đôi chân bủn rủn bởi đuối, mí mắt nặng trĩu như sắp đóng lại.

Cô cười hạnh phúc, viên mãn trong lòng Hạ Vũ, có thể hiện tại sẽ không lâu nhưng Thiên Tuyết rất vừa lòng, dù ngày mai có bất cứ biến động xảy ra thì cô mãi không quên Dương Hạ Vũ từng nhẹ nhàng và yêu chiều cô thế nào.

Một đêm mệt mỏi trôi qua, Hoa Thiên Tuyết vẫn gối đầu trên tay Dương Hạ Vũ ngủ say sưa, bỗng tiếng gõ cửa vang lên cùng âm thanh của vú hai.

- Cậu chủ có người muốn gặp tiểu thư Hoa.

- Ủ, bảo họ đợi chút.

Dương Hạ Vũ khẽ đưa tay bịt chặt đôi mắt chưa thích nghi ánh sáng của mình, hấn vuốt mặt, đưa mắt nhìn sang Thiên Tuyết, cô vẫn chưa tỉnh hình như mộng rất đẹp hay sao mà khiến cho cô cứ cười mãi, khúc khích rồi lại mỉm nhẹ, trong lòng mướt mà như khúc nhạc xuân êm đềm, hấn yêu thương hôn lên vàng trán bóng loáng của Tuyết, khẽ kêu:

- Thiên Tuyết, có người tìm em.

- Ừm...

Dụi mắt Thiên Tuyết tỉnh dậy, ngáp hơi dài, vươn tay lên cao cả thân người điều áp chặt vào lòng Hạ Vũ, hấn mở to mắt nhìn cô trong một chốc cả thân thể cứng đờ bởi cậu bé đã căng cứng chào đón buổi sáng cùng suất ăn ngon lành. Ánh mắt cùng nụ cười dâm tà hấn ôm lấy Thiên Tuyết bắt đầu trò thú nhún của tuổi thơ và sự tình đó đã khiến cô tỉnh giấc chỉ trong chưa đầy một nốt nhạc.

Lúc đi xuống nhà dưới Thiên Tuyết vẫn còn đỏ mặt, hương tình ân ái thoang thoảng khắc đậm trên khuôn mặt cô, cuối đầu Tuyết cười khẽ cho đến khi gặp mặt hai người đang ngồi trên ghế dài.

- Quốc Hòa? Và đây là?.

- Đây là Đỗ Minh Thư người yêu của tôi.

Trương Quốc Hòa bước đến gần, đưa tay bắt lấy bàn tay của Hạ Vũ, quay mặt nhìn Thiên Tuyết và giới thiệu Minh Thư. Thư cuối đầu chào, hoen mắt vẫn còn đỏ, hình như cô đã khóc thì phải. Hoa Thiên Tuyết được Hạ Vũ đỡ đến chỗ ngồi đối diện hai người họ, cô gương mặt khó hiểu nhìn Hòa lẫn Thư:

- Đã có chuyện gì?.

Ánh mắt Hòa đảo qua Dương Hạ Vũ làm Tuyết biết ngay cậu đang có chuyện khó nói và người không nên ở đây là hấn. Tuyết lắc đầu bảo không sao thì Quốc Hòa mới vỗ nhẹ đôi tay Minh Thư, lúc này Thiên Tuyết mới để ý trên tay Đỗ Minh Thư là một đứa bé.

Thư nắc nhen nói:

- Liễu Hạnh Như, cô biết chị ấy mà phải không? Chị ấy đã mất vì sinh khó, hôm nay tôi muốn nhờ cô trông hộ bé có được không? Xin cô đẩy Thiên Tuyết.

Hoa Thiên Tuyết bàng hoàng, cô nhớ Hạnh Như nha, chị đã đồng cảm dù chỉ trong một giờ đồng hồ nhưng ấn tượng của Tuyết đối với chị rất tốt, một người hiền lành và nhạy cảm:.

- Tại sao?.

- Chuyện rất khó nói, cha của đứa bé muốn nó chết và không nơi nào có thể giữ an toàn cho cô bé bằng nơi đây.

Ánh mắt như cầu xin của Minh Thư làm Thiên Tuyết mềm lòng, mâu quang yêu thương lướt trên thân thể bé nhỏ mỏng manh đang say ngủ, Tuyết đưa mắt nhìn sang Hạ Vũ, hấn không nói chỉ gạt nhẹ đầu đồng ý với cô, cô vui vẻ ôn nhu nhận lấy đứa bé trong tay Thư.

Sau một lúc nói chuyện Hoa Thiên Tuyết mới biết được cô nhóc nhỏ đáng yêu mang tên Trân Trân, chưa có họ nên Tuyết đặt cho bé là Liễu Bảo Trân, đứng tên hợp pháp dưới quyền nuôi dưỡng, một người di cũng như người mẹ thứ hai. Trương Quốc Hòa có vẻ gấp gáp chào tạm biệt Tuyết cùng Vũ, cậu đưa Thư đi mất, lúc rời đi Thư cứ nhìn mãi đứa bé đầy thương cảm, đôi mắt tang thương như sắp cách xa muôn dặm mãi

mãi chia lìa không bao giờ gặp lại vậy. Thiên Tuyết rất muốn hỏi thêm nhưng có nói có tra thì chẳng được gì ngoài sự im lặng và âm thanh khóc nức.

Và đúng như thế, ngày hôm đó là lần cuối Thiên Tuyết có thể gặp lại hai người họ, báo đưa tin, truyền hình xôn xao về vụ lật xe rơi xuống đồi núi cao của thiếu gia Trương cùng bạn gái tiểu thư Đỗ. Tuyết cầm chiếc remove mà tím mặt, đôi môi trắng bệch suy sụp, cô đau lòng nhìn những dòng tin đưa đến, cái gì mà chiếc xe lật do thắng kẹt và chỉ trong tích tắc liền nổ tung, xác người có lẽ đã cháy đen hoặc thành tro bụi, tới giờ bên pháp y vẫn chưa tìm thấy xác của hai người, họ tìm được những đám tro khét nghệt vón cục trong đám cỏ ấy.

Hoa Thiên Tuyết ôm Trần Trần trong lòng, ánh mắt nhẹ thoáng lạnh đậm nhìn về nơi xa cùng tâm thức đan xen bi hài:

“Quốc Hòa, Minh Thư và cả Hạnh Như nữa, tôi sẽ chăm sóc tốt Bảo Trân, hãy yên nghỉ nơi chính suối và rồi một ngày sớm thôi tất cả sẽ được đưa ra ánh sáng. Kể làm ra những chuyện này sẽ trả giá thật đắt”.

Thiên Tuyết nắm chặt bàn tay khiến các đốt xương nổi lên lồi lõm, đường gân xanh nổi khắp chiếc cổ thon dài của cô, nước mắt nhẹ rơi trên má tại sao những người tốt luôn có cái kết không bao giờ tươi đẹp thế này.

Hạ Vũ trở về nhà, bước đến gần cửa sổ ôm chặt từ sau cô, đặt cằm lên hõm vai Tuyết, hân đưa mắt nhìn xuống cô bé trong lòng cô, đáng yêu và mỏng manh quá, đưa tay lướt lên bụng phẳng lạng hơi nhô của Thiên Tuyết, Vũ cười hiền.

15. Chương 15: Đùng Động Vào Tôi

Cả một ngày buồn tẻ chẳng làm gì ngoài việc trông em bé ra thì Thiên Tuyết còn rỗi hơi ngắm nhìn thế giới bên ngoài cửa sổ, sự vô tình lạnh nhạt của cảnh vật cũng như con người được tô điểm rõ trên từng chi tiết, Long Vũ khẽ cọ sát bộ lông trắng của nó vào tay cô ngụ ý muốn vuốt ve, còn Bảo Trân xinh xắn cứ hiền hòa trong giấc ngủ.

Hoa Thiên Tuyết lướt nhẹ bàn tay thon dài của mình lên da mặt bé, làn da mịn màng trắng trẻo nhìn rất đáng yêu, cô yêu chiều vắn về đôi má mუმ mუმ hồng nhuận, khoe môi nâng dài thành một đường cong tuyệt hảo, Tuyết mừng tượng ra dáng vẻ bảo bối của mình sau này cũng chẳng thua kém Trần bao nhiêu đâu.

Lại một ngày, hai tuần và thậm thoát ba tháng đã trôi qua, phần bụng phẳng lì giờ đã nhô lên cao, sau hai mươi bốn tuần đợi chờ trong niềm hân hoan, kết quả siêu âm là một cậu bé trai khá khinh. Về phía Trần Trần thì đã biết lật người, đôi lúc té giường khi Tuyết vô ý không trông chừng, còn Hạ Vũ thì sao? Hân vẫn như vậy, đi học, giúp Chủ tịch Dương và cưng nựng Thiên Tuyết như hòn bảo quý.

Mọi việc điều êm đềm trải qua khiến cho Tuyết ngỡ ngợ phải chẳng sóng gió sắp đến gần, thứ làm cô phiền lòng lúc này chính là cái chết của thiếu gia Trương và tiểu thư Đỗ, xác vẫn chưa được tìm thấy, kẻ gây ra mọi chuyện vẫn còn ẩn náu trong bóng tối. Các nhà chức trách đưa tin liên hồi và cũng dần dịu xuống sau kết quả điều tra do chiếc xe lạc thắng. Thiên Tuyết không tin những lời thổi phồng đó, chắc chắn đằng sau có người ám sát, nhớ lại lúc Minh Thư rời đi nhưng không nhớ, cứ quẩn luyến nắm chặt lấy tay Bảo Trân, ánh mắt u sầu tâm tối, muốn kể rồi lại thôi.

Đang miên man suy nghĩ thì Tuyết thoáng giật thóp tim do bàn tay Dương Hạ Vũ áp chặt lên bụng cô, mâu quang dịu dàng vương vấn đường nét khuôn mặt mệt mỏi của hân. Hạ Vũ áp tai lên bụng của Tuyết, giọng trêu đùa hỏi:

- Con có nhớ ba không?.

Tuyết phì cười, vỗ nhẹ vào vai Vũ:

- Con bảo con rất nhớ ba.

- Ba cũng nhớ hai mẹ con lắm!

Hắn ngược mặt đối diện với cô, vòng tay kéo nhẹ khuôn mặt hồng nhuận đến gần, đặt nhẹ nụ hôn ngọt ngào Vũ nhovn miệng cười toe, nụ cười hình bán nguyệt đẹp đến mê mẩn, Hoa Thiên Tuyết say đắm chìm vào ánh sáng màu hồng trên viên môi hắn.

Con Long Vũ từ đâu chạy lại nhảy nhẩy hai chân về trước mà cào cào ống quần Hạ Vũ, nó vui mừng khi chủ nhân về nhà, cơ mà Hạ Vũ lại ghét nó kinh khủng hươ chân đá bay thẳng vào vách, Hoa Thiên Tuyết chưa xót ôm lắm Long Vũ nhỏ nhắn vào lòng, liếc xéo bằng cặp mắt hình viên đạn.

Tội lỗi, oan uổng hẳn nhường vai kiếu không phải lỗi của hắn, nhưng Tuyết vẫn giữ nguyên ánh mắt chết chóc hòng hăm dọa Hạ Vũ. Vũ giận cá chém thớt nhe răng hù dọa Long Vũ khiến nó xù bộ lông mượt mà, cụp chặt hai lỗ tai về mặt sợ hãi nép vào giữa ngực Thiên Tuyết. Và cái điều đó đã làm Hạ Vũ sa sầm mâu quang, một tay nắm cổ con mèo nhỏ quăng ra sân. Dám đương nhiên chiếm chỗ của hắn.

Thiên Tuyết dở khóc dở cười, có đời nào đi ghen với mèo không thể, không phiền đôi co với Vũ nữa, cô ẵm lấy Trần Trần trở về phòng trong sự tiếu hài nơi khóe mắt. Dương Hạ Vũ bưng bưng sát khí nhìn chăm chăm cái miệng nhỏ nhắn của Bảo Trần, con bé đang ngậm cái gì của hắn thế, đưa hai tay định bế bé ra lại bị cái nhìn lạnh thấu xương của Tuyết làm cho giả vờ khoanh tay huýt gió. Từ một người sở hữu đã trở thành kẻ thấp hơn một bậc, nhìn vào chiếc bụng nhấp nhô hắn lại thấy ầm lòng, khoan khoái bước chân đi tẩm.

Thiên Tuyết và Hạ Vũ nhàn hạ sống qua ngày nhưng ở một nơi khác, cuộc sống không hề dễ dàng chút nào.

- Đừng động vào tôi.

Lý Mẫn Hào quát lớn, anh ôm chặt chiếc gối ôm trong lòng, hai chân quấn thân gối, quai hàm đánh lại như kiểu bất tuân của cậu nhóc lên mười. Lý Tư nhìn thấy cậu con trai lớn cứng đầu cứng cổ lại bực tức, quát tháo không kém:

- Mày định phản Ba à?.

Ngước đôi mắt quật cường, Hào cười khinh:

- Phản? Ba? Ông từng xem tôi là con của ông chưa?.

- Mày đang nói cái gì vậy hả? Tao không coi mày là con thì nuôi mày làm gì?.

- Công cụ trả thù.

Một câu nói cộc lốc chứng tỏ Mẫn Hào đang rất ức chế, khóe mắt khế sụp mi, viền môi nâng lên cao trông chẳng giống cười mà là khinh bỉ, cậu ghê tởm Lý Tư cái kẻ mà cậu phải gọi bằng ba trong suốt mười tám năm qua. Đạo đức giả, một con rắn hung ác ấp ủ đủ loại mưu kế, ông ta chưa từng xem Hào là con dù chỉ một ngày, từ bé đến lớn lúc nào ông ta cũng dạy cậu nung nấu những kế hoạch trả thù, chỉ cần thành công không từ mọi thủ đoạn và cái giá phải trả có đắt cỡ nào cũng được.

Mẫn Hạo khoanh tay tựa vào thành cửa, cậu nhếch mép cười trơ hề của hai cha con nhà này, ngày nào gặp nhau mà chẳng vậy, cứ như lửa với nước đôi lúc còn tự cắn lấy nhau không thương tiếc. Kể địch chưa chết thì nhà đã tan nát rồi còn đâu, Lý Mẫn Hạo trước giờ bất cần vừa làm theo lời Lý Tư như cái máy nhưng cũng độc đoán theo một chủ ý riêng. Khế chớp mi tiệp, quầng mắt vẫn còn man mác màu tím nhạt, đây là cái dấu ấn của anh trai song sinh thân tặng cho cậu vì đã hiếm độc cường hiếp Thiên Tuyết. Buồn cười thật nhỉ?.

- Được rồi, hai người định cắn nhau đến sức đầu mẻ trán mới chịu dừng phải không?.

Giọng nói âm trầm nhưng lại thanh vang, dù lời lẽ nhẹ như bâng lại nhấn chìm cả không khí gay gắt lúc này. Hào hất mặt về phía Hạo ngụ ý chính là muốn sống chết đây, còn Lý Tư cau mày thờ dãi chán chường với thằng con bất hảo.

Ông không nói tiếng nào nữa mà chỉ liếc Mẫn Hào một cái thích đáng sau đó quay lưng rời đi, Hào cũng không vừa tặng trả lại ông cái nhìn thách thức và tiếp tục kẹp gối giữa hai chân. Lúc Lý Tư đã khuất dần thì Mẫn Hạo đi đến gần vỗ nhẹ vai anh trai.

Dù có xảy ra đánh đấm, cãi cọ thế nào thì hai người vẫn là anh em máu mủ, ruột thịt, bất đồng một thời gian cũng yên ắng vỗ vai nhau thôi. Lý Mẫn Hào không thèm nhìn cũng chẳng trả lời, cậu đưa mắt nhìn vào chiếc khung ảnh màu nâu nhạt, giữa khung ảnh được lồng vào một bức hình đáng yêu. Hoa Thiên Tuyết cười tươi như đóa tường vi khoe sắc giữa trời xanh, Mẫn Hào nhìn mê mẩn, đắm chìm như lạc vào vườn cây anh túc. Lý Mẫn Hào nhìn theo ánh mắt của anh, cả mặt sa sầm, trán nổi vài vạch đen trông rất kinh hãi, đưa tay hấn giật phẳng khung hình định đập xuống đất thì bị giành lại.

- Đừng bao giờ động đến Thiên Tuyết lần nữa, mày biết anh mày sẽ làm gì mà. Phải không?.

Mâu quang trở nên hiểm độc cùng chất giọng hầm he, băng lãnh của thần địa ngục. Mẫn Hào “hừ” một tiếng dài rồi tức giận đập cửa rời khỏi phòng. Mẫn Hào ôm lấy bức hình Thiên Tuyết, tâm cậu đau như cắt qua từng ký ức ngày xưa, nếu như được chọn cậu chỉ muốn được bên Thiên Tuyết và trở thành một kẻ bình thường không dính đến quyền uy, mối thù hằn ghi đó của ba và chủ tịch Dương.

Cười bi hài cho chính mình, Mẫn Hào đưa tay sờ nhẹ quanh bức hình nơi khuôn mặt thân thương đã trở nên sống động, một con rối để sai khiến, một con bù nhìn để che đậy và bảo vệ vườn ngô. Cậu chưa bao giờ được cầm lấy vận mệnh chính mình cả, lúc nào cũng vậy chỉ như con rối gỗ tùy ý Lý Tư giật dây. Rẻ mặt.

“Thật thảm hại”.

16. Chương 16: Nỗ Phẳng

Một tháng nữa lại trôi qua trong sự yên bình, êm ả, Hoa Thiên Tuyết chống cằm nhìn Liễu Bảo Trân ăn nốt chén bột dinh dưỡng, cô bé mới bốn tháng tuổi thôi lại có thể cầm muỗng mút ăn ngon lành, bàn tay nhỏ bé cầm không chặt cán muỗng làm bột rơi rải vung khắp ra bàn nhưng lại vô cùng đáng yêu. Thiên Tuyết cười sủng nịnh, thơm bé một cái ngay má, ôi làn da mịn màng thơm ngát mùi sữa làm cô mê mê cứ hít mãi cho đến khi đôi má bé ửng đỏ hết thì Tuyết mới phì cười rời khỏi.

Dương Hạ Vũ cầm chiếc ipad lướt nhẹ, hần chăm chú xem những dự án gì đó mà Dương Tính giao cho, hần chỉ mới mười tám tuổi mà lại có thể hòa nhập vào thị trường thương mại, cũng đúng con của một doanh nhân thành đạt thì phải giỏi thôi. Hầu hết thú vui của bọn công tử, tiểu thư nhà giàu là ăn chơi chất tán, đua đòi và phá của và hần cũng không phải ngoại lệ. Nhưng may ra hần khác được điều cuối, hiện tại Vũ đang xây dựng, theo học và giúp cha hần trong những buổi họp báo, ký hợp đồng làm ăn, tất cả việc hần làm hiện tại đều dành cho tương lai của chính hần sau này, một cơ ngơi đồ sộ.

Thiên Tuyết chợt nhớ ra một việc:

- Hạ Vũ, vụ án của thiếu gia Trương và tiểu thư Đỗ sao rồi?.

Dừng điệu bộ, Hạ Vũ ngược mắt nhìn Thiên Tuyết trong sự bình thản cùng cái lắc đầu chán nản, cô nhìn sâu vào đôi mắt hần cố lấy được điều gì đó gian dối nhưng chẳng có gì cả. Hần thật biết diễn trò dù đang nói dối mà mặt không đổi sắc, tim không đập mạnh khiến Tuyết tức cười đứng phắt người dậy nói với hần:

- Trước giờ tôi cứ ngỡ tập đoàn Dương rất lớn mạnh chứ. Ôi thật thất vọng!.

Ấm lấy Bảo Trân trên tay cô rời khỏi để lại cho hần bóng lưng dài lảnh đạm, Hạ Vũ nhìn theo Thiên Tuyết mà lắc đầu, hần không biết phải nói gì với cô lúc này nữa, vì hần biết con mèo ngốc sẽ chẳng hề tin hần đâu. Dẹp chiếc ipad sang bên Vũ đứng dậy đi sau lưng Tuyết ra vườn, cô ngừng bước chân ngồi xuống chiếc xích đu xanh ngọc, vó hai đến gần nhận lấy Trân Trân từ trên tay Thiên Tuyết, bà phải tắm cho cô bé nữa cả người thật bẩn bởi chén bột dinh dưỡng lúc này.

- Thiên Tuyết, sự thật là...

- Không cần nói đâu.

Trao cho hần ánh mắt cô hiểu tất cả mọi chuyện mà, chắc chắn người đứng trong bóng tối kia rất nham độc và hần có một chiếc bệ chống lưng vững chắc nên cả tập đoàn Dương cũng không thể làm gì được. Rồi sau đó cô nhìn về phía chân trời nơi những áng mây trắng toát lững lờ trôi nhẹ, bỗng bình và lơ đãng, thả hồn cùng mây dạo chơi, Tuyết cảm thấy lòng nhấc bổng lên cao.

Từ đâu một cơn gió mạnh lùa tới như tát thẳng vào mặt cô, ánh mắt chan hòa yêu thương, nuối tiếc và không đành lòng của Minh Thư trở về. Thiên Tuyết chớp nhẹ hàng mi cong vuốt, đưa tay đặt lên tim cùng nụ cười bán nguyệt xinh đẹp:

- Dương Hạ Vũ, em muốn được đi chơi xa.

- Ủ, chúng ta sẽ đi dạo biển được chứ?

Đặt thân thể nặng nề ngồi cạnh Thiên Tuyết, Vũ nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô xoa nhẹ trên từng đốt xương nhô cao, cô gật đầu cùng nụ cười mềm mại. Mở lòng bàn tay cô ra, hần đưa ngón tay vẽ vờ chữ “Vũ” sau đó đóng chặt tay cô lại và áp ủ nó trong lòng bàn tay ấm áp rộng lớn của hần, Tuyết nhìn theo biểu hiện của hần hơi ngơ ngơ một chốc, mấy tháng qua hần đối xử nhẹ nhàng khiến cô quen rồi, bây giờ là một cử chỉ khác người cũng đâu có gì lạ nhỉ?.

Tuy nhiên, cái ý nghĩa mà hần làm nên không phải đơn giản như Hoa Thiên Tuyết nghĩ đâu, điều đó chỉ là kế hoạch dự định của Dương Hạ Vũ thôi. Chưa chắc sẽ thực hiện nhưng xem ra cũng chẳng tốt lành gì.

Thiên Tuyết tựa đầu lên vai Hạ Vũ, yên ả mà trải qua một buổi chiều tàn.

“Dương Hạ Vũ, hãy mãi mãi là anh của lúc này thôi”.

Từng đợt gió thanh mát lướt qua khuôn mặt hồng nhuận của Tuyết, chiếc lá trên cây lìa xa cành để mang đến một lớp lá xanh mướt tươi đẹp hơn, chúng dừng dừng rơi xuống và đáp trên tay cô. Khẽ chớp mi tiếp, đôi ngươi cô nhẹ đảo quanh khu vườn to lớn lạnh lẽo chẳng như trong giấc mộng của cô.

Chỉ cần đứng dưới một không gian nhỏ thơ mộng, tất cả mọi thứ đều trở nên hài hòa và thanh tịnh. Không phải khu vườn rộng mấy chục hec-ta, cũng chẳng phải ngôi biệt thự huy hoàng nằm giữa lòng thành phố lộng lẫy, chỉ đơn giản một ngôi nhà khá giả, khu vườn nhỏ nhắn nằm trong đoạn phố hiền hòa yên lặng, tách biệt với nơi thị phi xô bồ, một mái ấm, điểm dừng sau những khó khăn, áp bức từ nơi kia.

Cười nhẹ với cái mộng ảo của chính mình, Thiên Tuyết lại đưa mắt hạnh quan sát khuôn mặt góc cạnh vuông vức tuấn lãng của Hạ Vũ, chiếc mũi cao thon dài, đôi mắt đen láy như những vì sao tinh tú, âm trầm mà an tĩnh, lướt nhẹ ánh nhìn đến cánh môi hoa huệ, mỏng sần son đỏ khiến tim cô đập liên hồi, hai má cũng trở nên ửng hồng đáng yêu.

Hạ Vũ nghiêng đầu cười khẽ khi nhìn thấy đôi má phúng phính tựa như cánh hồng nở rộ, hần vươn tay nắm nhẹ cằm cô kéo lại gần khuôn mặt của hần, đôi môi hé mở khiến làn hơi ấm nóng phủ khắp khuôn mặt cô, ôm ấp và bao trùm hết thảy. Hương thơm bạc hà tươi mát từ khuôn miệng hần làm Tuyết trở nên thèm thuồng, bặm nhẹ môi dưới, cô nhắm chặt mi mắt tự động dăng đôi môi hoa đào của mình nuốt trọn bờ môi ngọt lịm nơi Vũ.

Hơi mở to mắt nhìn thiên hạ nhỏ trước mặt, hần bắt đầu đáp trả quyết liệt, ghì chặt Thiên Tuyết trong lòng trao cho cô nụ hôn đắm đậm tình yêu nhất, ánh tà chiều rọi qua tán cây phượng vĩ in bóng bức tranh ngọt ngào xuống nền đất, hạnh phúc đôi lúc nhẹ nhàng và yên ả lắm.

Và nơi nào đó trong thành phố giàu xụ này là một số ân oán không cách nào xóa bỏ được.

Bạch Nhu bước đến gần, trên tay là đĩa hoa quả chị mới gọt xong, đặt chiếc mâm xuống bàn, Nhu dịu dàng vén tà váy ngồi cạnh Mẫn Hạo, cậu đưa tay lấy một miếng xoài cho nhanh vào miệng, vừa nhai mắt vừa lia xung quanh phòng.

- Lý Mẫn Hạo, đây là lần cuối cùng chị hỏi cậu đấy, cuối cùng cậu đang muốn làm gì?.

Xoay đầu nhìn Bạch Nhu, cau mày bởi câu tra hỏi, Hạo cười thâm, một con ngốc tối ngày cứ dính chặt lấy cậu mãi:

- Không, chỉ là vài việc trong công ty thôi.

- Vậy còn Liễu Hạnh Như là ai? Tại sao Mẫn Hạo lại nói đến mà mang theo vẻ mặt rất tức giận.

- Ô, Hạnh Như, cô ấy là ai nhỉ? Chị không cần bận tâm vào chuyện này đâu.

- Nhưng mà...

- Xuyt... Không nhưng nhị gì cả.

Mẫn Hạo đưa tay đặt nhẹ lên cánh môi Bạch Nhu, cậu quỳn rũ trao cho chị ánh mắt đê mê, gợi cảm, đánh đòn tâm lý bằng cách nháy mắt. Và ôi điều đó có hiệu lực ngay, Bạch Nhu im bật cùng ánh mắt mê muội cứ hướng theo từng cử chỉ của Hạo, chị gật đầu như gà mổ thóc khi cậu bảo muốn yêu chị.

Cả hai hòa hợp quỳn luyến trên chiếc giường ấm cúng, Mẫn Hạo ôm lấy chị trong lòng, từ từ trút bỏ hết tất cả vật vướng víu trên người cả hai. Và rồi dục vọng, kích tình đến, Bạch Nhu rên rỉ khoái lạc dưới thân Mẫn Hạo, còn cậu sung sướng trút bỏ tinh hoa, lấp đầy và ngự trị trong chị.

Cốc cốc

Tiếng gõ cửa bất ngờ vang lên khiến Mẫn Hạo thở dốc cũng phải ngừng lại, quát:

- Tên chết tiệt nào?.

Bên ngoài im lặng một chút:

- Ba mày.

Chà, một đáp án không mấy mong đợi, Lý Mẫn Hạo co giò mặc nhanh bộ đồ lúc nãy chạy nhanh đến cửa. Lý Tư bước vào và việc đầu tiên là nhìn quanh phòng, sau đó cau mày ngồi xuống ghế dài. Bạch Nhu hiện giờ đã an toàn trong nhà tắm để gột rửa thân thể rồi.

Cậu ngồi xuống đối diện ông, ánh mắt tò mò, hiếu kì nhưng không mở miệng, Lý Tư móc từ túi một phong bì đặt lên bàn cho Mẫn Hạo, cậu cầm lên nhìn dòng chữ nhỏ nhắn bên góc bì, chợt khóe môi cậu cong dài một bên mép. Lá thư này là của Liễu Hạnh Như trước khi chết đây mà, mở phong bì ra, một lá thư viết tay vồn vện vài chữ.

“Đừng để nhà họ Lý bắt được Trân Trân”.

Mẫn Hạo cười khinh, thời buổi công nghệ rồi mà còn chuyện thư tay là sao thế này? Mà dù có viết thư tay hay đường truyền máy tính đi chăng nữa cũng chẳng thể thoát khỏi cậu đâu. Đây đúng là trò con nít mà, tuy nhiên Hạo kiểm tra tất cả chi tiết cũng không biết người nhận là ai? Ngược đời mắt khó hiểu chờ đợi câu nói của Lý Tư và ông ta cũng chịu mở miệng:

- Trước khi chết Hạnh Như đã đưa cho Trương Quốc Hòa và Đỗ Minh Thư.

- Nhưng mà hai người đó đã biết mọi chuyện rồi mà, vậy đích đến của lá thư này là ai? Hoa Thiên Tuyết?.

Lý Tư gật đầu khen thưởng, hiện tại Trân Trân được Thiên Tuyết trông nom nếu lá thư này không gửi cho cô thì còn đưa đến cho ai nữa, Lý Mẫn Hạo ngửa cổ cười vang, cậu khinh thường đám người Thiên Tuyết:

“Toàn lũ nào phăng”.

17. Chương 17: Hung Thủ

Ngày chủ nhật buồn bã, mọi thứ quá yên lặng ngay chính ngôi nhà của Dương Hạ Vũ, hẳn lại phải đi cùng cha sang Úc ký hợp đồng gì đó mà Thiên Tuyết rất lâu sau cũng không thể hiểu được.

Có vẻ như thời tiết cũng chẳng khá khẩm hơn tâm trạng của cô bao nhiêu, trời đổ gió, mây đen vờn kín cả bầu trời, thời tiết từ nóng lại bất chợt chuyển sang lạnh làm cho con người khó lòng thích nghi nhanh, trong nhà có vài người hầu đã hắc hơi đến lỗ mũi ăn trầu, họ mặc lớp áo khoác dày trên người còn quàng cả khăn choàng giữ ấm.

Liễu Bảo Trân bé nhỏ co người ấm cúng trong chiếc chăn của bé, gió thoảng qua ô cửa sổ làm bé chợt bật người, chếp chếp miệng rồi lại ngủ ngon lành. Con mèo Long Vũ đáng yêu cuộn tròn dưới chân Thiên Tuyết, nó say giấc và mê ngủ như Trân Trân vậy, chỉ có cô là không thể nghỉ ngơi được, đôi tay cầm lấy điện thoại chờ cuộc gọi của hắn. Chẳng lẽ hôm nay cô được đi dạo biển vậy mà giờ đây phải ngồi trên giường ngán

ngắm chờ đợi, trời không phụ lòng người, chiếc điện thoại vang lên từng tiếng chuông ngân nga, Tuyết vui vẻ bấm nút nghe:

- Alo. Hạ Vũ?

- Em đang làm gì đó? Anh sẽ về nhanh nhất có thể vào chiều nay. - Hạ Vũ ngọt ngào trả lời, giọng có vẻ như rất mệt mỗi sau chuyến bay dài:

- Vâng, em đang trông Trần Trần, về sớm nhé!

Cuộc nói chuyện tóm tắt cũng trong vài câu, hần cúp máy vì phải theo Chủ tịch Dương ký hợp đồng, Tuyết hơi thất vọng và buồn bã, cô mong hần trở về nhanh nhanh đi, có lẽ mấy tháng qua đối với sự sủng ái của hần, Thiên Tuyết vô tri vô giác trở nên thêm thường, đôi lúc thấy nũng nịu thật thích, muốn gì hần cũng chiều cả. Tiểu bảo bối cũng bảy tháng hơn rồi, thấp thoáng thời gian trôi qua nhanh thật đấy, hần cũng sắp tốt nghiệp cấp ba, lạ lùng ở điểm. Hạ Vũ không học mà vẫn lên lớp đều đều, tại sao thế? Theo trí nhớ lúc còn học cấp hai chung thì Vũ lúc nào cũng đứng giữa lớp, học tập bê tha lết thết thế mà cuối năm lại lên lớp mới hay. Đúng là người có tiền lại khác.

Sợ động mạnh Trần Trần sẽ tỉnh nên Thiên Tuyết lặng lẽ rời giường trong sự mập mờ như kẻ trộm, hai chân nhón gót, miệng còn ngậm chiếc điện thoại, đôi tay vươn dài kéo chiếc mềm nhỏ nhắn trùm nửa người bé. Chẳng lẽ đưa cho vú hai ăm về phòng bé là yên rồi, nhưng biết sao được khi bé cứ nháo lên đòi Tuyết ôm trong lòng chứ, mở nhẹ cánh cửa ban công, đôi chân trần bước thanh thoát trên nền gạch men lạnh buốt. Ôi cái thời tiết thật chẳng ra làm sao, hít vào luồng không khí mát lạnh, Tuyết nhíu mày nhìn xuống phía cổng.

Một kẻ đội chiếc mũ lưỡi trai đưa gì đó cho bác bảo vệ, Tuyết lại nheo mắt chặt hơi, thông cảm vì cô cận tới hai độ lặn mà khoảng cách từ đây tới cổng lại quá xa. Tuyết cứ chúi người cho đến khi chóng mặt và có cảm giác sắp rơi xuống thì mới ngừng lại, quay người chạy nhanh xuống nhà dưới. Vì bác bảo vệ đang tiến vào trong nhà chính.

- Tiểu thư, có người gửi đến cho cô.

Bác bảo vệ kính cẩn giao cho Thiên Tuyết một chiếc hộp giấy nhỏ được gói kỹ, nhận lấy mà cô cứ ngờ ngợ tại sao lại gửi cho cô và thứ gì ở trong này. Trở về phòng cùng chiếc hộp trên tay, cô mở nó ra một cách yên lặng nhất, sợ sẽ động tới bé Trần thì khổ, mở lớp giấy khô ra, Thiên Tuyết tò mò nhìn chiếc đĩa DVD có dòng chữ “Hạnh Như”, nhìn tới cái tên của chị ấy mà lòng Tuyết ghen đắng, tại sao cái đĩa lại mang tên của chị?.

Không chần chừ cô bật nhanh màn hình, hồi hộp khó thở đến nấc nghẹn, hình ảnh hiện ra vô cùng đau thương, Liễu Hạnh Như quần quai đau đớn trên vũng máu kiều diễm đáng sợ, lại trong tình trạng không mảnh vải che thân. Hình như chị đang mấp máy đôi môi cố nói ra điều gì đó nhưng chẳng thể nghe được gì cả. Chị vươn đôi tay đến gần camera khiến Tuyết thấy rõ hơn vết thương hằn sâu trên cổ tay chị, nó tuôn rơi những dòng huyết đỏ thẫm kinh dị ướt đẫm cánh tay trắng nõn nà của Như.

- Tại sao?.

Thiên Tuyết bàng hoàng hỏi chính mình và rồi trong thoáng chốc chiếc máy quay hướng về phía kẻ đầu sỏ, khuôn mặt tuấn lãng như tạc tượng khiến thân người Tuyết run rẩy, máu không thể dồn lên đại não nổi nữa, từng thớ da tất tịt co thắt đến đau thương, bị ai nhắm chặt mi tiếp để thân thể không bắn động mà ngã quỵ xuống sàn. Hàng lệ mặn đắng tuôn dài nơi khóe mi cô, ánh mắt long lanh được bao phủ bởi lớp sương mù dày đặc, hình ảnh trên màn hình chợt mờ dần.

Đưa tay lau sạch những giọt nước mắt ấm nóng vương vãn nơi mi mắt, cô bật volumn lớn để nghe người trên màn hình nói với thuộc hạ:

- Gửi đoạn băng cho Trương Quốc Hòa và Đỗ Minh Thư, bảo chúng mang con bé đến địa điểm đã nói trước, còn không thì nhận xác Liễu Hạnh Như trong vòng một giờ tới đi.

Tay cô tê cứng, ánh mắt cũng ngưng trọng bởi lời nói của người ấy, Liễu Hạnh Như không phải sinh khó qua đời mà bị giết hại một cách dã man, còn Trần Trần là thứ mà kẻ độc ác muốn có, tại sao lại như thế?.

Quay đầu trong lúng túng, hoang mang, Thiên Tuyết cố tìm chiếc điện thoại nằm đâu đó trên giường và nó này giờ vẫn trên tay cô đây mà. Bấm số Hạ Vũ mà tay không yên, màn hình bị chọc một cách mạnh bạo nhất, có lẽ chính cô cũng không biết nổi tức giận, oán thán sắp sửa không thể chịu nổi rồi.

Tiếng chuông vang ở tiếng thứ ba thì giọng Hạ Vũ vang lên:

- Anh đang họp, tý anh...

- Lý Mẫn Hào.

- Hả?

- Em nói hung thủ giết chết Liễu Hạnh Như, Trương Quốc Hòa, Đỗ Minh Thư là Lý Mẫn Hào - Cô nói nổi ừy khuất như hét thẳng vào lỗ tai của Vũ vậy:

- Sao em biết? Chiều anh về rồi nói tiếp. Được không?

- Ừ.

Tắt máy, Thiên Tuyết nghiêng răng kèn kẹt nhìn lên màn hình đã kết thúc ngay điểm quan trọng nhất, lời nói của tên thuộc hạ dừng lại: "Thiếu gia Hào"

Lắc mạnh đầu trong đau khổ, nếu đó là Lý Mẫn Hào thì Thiên Tuyết không mấy thương xót, nhưng người vừa mới được nhắc đến là Lý Mẫn Hào, người mà cô đã từng tưởng bỏ tốt đẹp. Cử chỉ trong trung tâm Diamond ngày ấy lại hiện ra, khuôn mặt tươi cười lém lỉnh, cùng cử chỉ không phải vô tình mà nó giống như một thói quen, cậu đưa tay quệt vết sốt trên má cô cùng câu nói ấy. Tại sao lại như thế chứ? Cuối cùng đầu mới là con người thật của hai anh em sinh đôi họ Lý?.

Có người trên giường, cô lẫn lộn với nỗi đau tàn thương, hình ảnh của Liễu Hạnh Như trong đoạn băng cũng song song hiện ra, đôi người nâu nhạt bị che mờ bởi những đường máu đỏ, chị đau đớn nói không nên lời, thân thể tàn tạ chần chịt vô số vết thương lồi lõm trông chẳng giống một con người, bàn tay trắng mịn được tô sắc bởi màu đỏ chói kinh diễm, chúng lẫn dài bao phủ cả cánh tay, bờ vai, khuôn ngực chị. Nếu nói đến hình dung chỉ có thể bảo: "Chị đang tắm trên chính dòng máu của mình".

Hãi hùng, dã man quá!

Đưa tay che lại đôi mắt mình, cào cào đám tóc rối bù, mâu quang âm trầm đảo nhìn Liễu Bảo Trân, cô bé ngây thơ khờ dại đang yên giấc nồng, Trân còn quá nhỏ, không thể lọt vào tay kẻ độc ác ấy và nếu như theo lời Minh Thư nói thì cha Trân Trân muốn giết chết nó. Vậy cha bé là Lý Mẫn Hào?.

Tại biệt thự Lý gia,

- Thăng chết tiệt.

Mẫn Hào ngồi trên ghế, cậu cúi bấn chữ tên thuộc hạ.

- Thiếu gia bớt giận - Tên thuộc hạ sợ hãi quỳ rạp dưới chân Hào, hấn mặt mày cắt không còn giọt máu:

- Tại sao chiếc đĩa lại bị mất, không phải tao đã bảo thủ tiêu hết tất cả sao? - Gắt gỏng Hào quát lớn:

- Lúc chiếc xe nổ tung, xác người cũng tan nát thì đĩa sao có thể giữ lại, nhưng nếu nó biến mất như thế thì chỉ có một nguyên nhân...

- Trương Quốc Hòa còn sống.

Rầm

Nắm chặt những ngón tay thon dài thành nắm đấm, Mẫn Hào đập mạnh xuống bàn, khiến ặt bàn khê động, âm thanh vang vọng khắp căn phòng kín, những tên thuộc hạ, kẻ hầu lần lượt gia đều cúi rầm mặt xuống, không dám hó hé hay thở mạnh vì bọn họ sợ cái mạng nhỏ này không giữ nổi trong tích tắc nữa.

- Nhưng đoạn băng được cắt ngang khúc thiếu gia Hào bước vào và...

Ánh mắt sắc bén của Hào khiến tên thuộc hạ đang quỳ im bật, mặt mày hấn trắng bệch như chính cái mạng sống của hấn lúc này, nỗi đe dọa và thần chết đang hiện diện trước mặt đây. Lý Mẫn Hào sờ quanh chiếc ly

thủy tinh, cậu ngắm nhìn thứ chất lỏng đỏ chót sóng sánh chao đảo bên trong, rồi xuyên qua lớp rượu đỏ là hình ảnh sợ hãi của tên thuộc hạ.

Nhếch mép cười, Mẫn Hạo đưa ly rượu lên môi, nhấp nhẹ, thứ chất lỏng nóng bừng hoành hành giải tỏa ngọn lửa trong yết hầu cậu, cục nghẹn dần tan ra và cái ý tứ điều đảo lại trở về hình thành trên khóe mi.

- Nhanh đi giải quyết tất cả đi, đừng để tập đoàn Dương nhúng tay vào và đừng để cho anh trai tao biết, nếu không... Cái mạng nhỏ của mày và tất cả người trong đây thật sự khó giữ đấy.

- Dạ.

Tên thuộc hạ như được ân xá tội chết, giọng chắc nịch tuân lệnh, hần đứng thẳng người bước khỏi phòng, tâm tình có lẽ đã nhẹ nhõm hơn, ít ra ngày chết không phải hôm nay.

Lý Mẫn Hạo cầm hờ ly rượu trong tay, quay nhẹ nó rồi đặt xuống, đan xen những ngón tay thon dài chặt vào nhau, cậu ngược đôi mắt bất tuân, độc đoán lẫn mưu đồ nhìn về phía quần gia:

- Sai người đi theo, thất bại thì khử ngay không được để hậu họa về sau.

- Vâng, thưa thiếu gia Hạo.

Lão quần gia cuối người bước khỏi phòng, khuôn mặt nghiêm nghị hung tàn nhưng không thể che đi sự hốt hoảng khi đối mặt với Mẫn Hạo, trong nhà này người nắm quyền là Lý Tư. Tuy nhiên, kẻ đáng sợ không kém là Lý Mẫn Hạo và dù cái kẻ luôn tỏ ra mọi việc yên bình, hòa nhã nhưng ai cũng khiếp sợ mỗi lần nhắc đến. Đúng, đó là Mẫn Hạo, một con người bên ngoài ấm áp bao nhiêu thì tâm tình lại tàn nhẫn bấy nhiêu.

Lý gia, chẳng có ai tốt lành, bọn họ đều là những con quỷ đội lốt thiên thần khi hiện diện trước thế giới, hay diễn kịch trước công chúng. Và khi được ở chính hàng ổ của mình thì máu tanh là thứ khiến họ thỏa mãn.

18. Chương 18: Kế Hoạch Của Hần

Xong phiên họp, Dương Hạ Vũ cấp tốc trở về nhà, lúc về tới cũng đã qua ngày mới mất rồi, Hoa Thiên Tuyết đã ngủ say cùng Trần Trần, hần mệt mỏi bước đến cạnh giường, đưa đôi tay vuốt nhẹ mi mắt nhắm chặt của cô mà thở dài ngao ngán.

Thiên Tuyết ngủ say trong giấc mộng kinh hoàng, những gì trong đoạn băng ấy cứ tiếp diễn, hoành hành và nuốt trọn những tia sáng trong cô, mồ hôi lạnh rịn chặt vầng trán cao, cô thổn thức mà bật người tỉnh giấc, âm thanh sau cùng còn đọng lại là tiếng kêu gào thảm thiết của Liễu Hạnh Như, dù trong đoạn băng ấy chị ta chỉ dùng đôi mắt đau đớn để nói nhưng Tuyết hiểu rằng, chị đang hét gào, quàn quại trong nỗi sợ hãi đến chết nghẹn.

Và giờ đây còn đọng lại là những hình ảnh đáng sợ, kinh diễm của dòng huyết thương ướt đẫm, nhạt nhòa bao phủ trong từng giọt lệ ấm nóng nơi khóe mi Thiên Tuyết.

- Em gặp ác mộng sao?.

Giọng nói mệt mỏi, có chút thoảng thốt lẫn lo lắng và âm luật trầm trầm đó không ai khác ngoài Hạ Vũ, hần về rồi. Và điều vô cùng hiển nhiên là hần đã bừng tỉnh sau giấc mộng của cô:

- Ừ, chỉ là nó quá khủng khiếp thôi!.

Đập nhẹ tay lên trán, cố xóa bỏ những hình ảnh bi hài ra khỏi đầu, tim còn đập loạn, tay chân trắng toát tê cứng, cô mệt lử nằm xuống, vùi mặt vào lòng ngực rộng lớn của hần, sợ động Trần Trần ở giữa nên Hạ Vũ phải nhắc người lên cao và nghiêng qua một chút để Thiên Tuyết có thể tựa vào.

Thiên Tuyết nặng trĩu mi mắt, trong một thoáng cô đã ngủ mê man không biết trời đất luôn, Hạ Vũ mắt mở chăm chăm nhìn thẳng vào hàng mi cong vút của cô, hần thở dài thườn thượt, ánh mắt long lanh trong màn đêm của căn phòng, có lẽ hần đang suy nghĩ về chuyện nào đó khiến đôi mày khẽ cau. Và rồi, hần lắc

đầu, cố bỏ đi những thứ trong đầu, bây giờ hắn chỉ muốn nhắm mắt và ngủ bên cạnh Tuyết một cách ngon lành thôi.

Sáng hôm sau,

Hoa Thiên Tuyết dậy khá sớm, đôi mắt đen láy còn sót lại những tia máu đỏ, những hình ảnh ngày hôm qua cứ dai dẳng ôm lấy cô, khiến giấc ngủ chẳng mấy ngon lành. Quay mắt nhìn sang, Dương Hạ Vũ ôm chầm lấy Trần Trần tội nghiệp trong lòng, xém tý nữa cô đã phun nước bọt tùm lum vì cười rồi đó, nhìn xem vẻ mặt ngáy ngủ của Bảo Trân kìa, con bé đã tỉnh dậy dưới sự quẫn quại, khó chịu trong lòng hắn nhưng bé không khóc. Ôi, đáng yêu quá!

Khuôn mặt bé đỏ ửng vì nóng, Thiên Tuyết vươn tay gỡ Trần ra khỏi Vũ như một cách giải thoát kịp thời. Vú hai gò cửa phòng, Tuyết ẵm bé giao cho vú rồi bước lại leo lên giường vỗ bùm bụp vô mộng hắn:

- Heo ngủ, anh đến khi nào mới dậy đây?.

Hạ Vũ giật mình, mắt chưa thích nghi với ánh sáng nên vô giác nhắm chặt, khuôn mặt nhăn lại giống như cụ già khiến đôi vai Tuyết run lên, nụ cười lớn của cô khiến hắn bừng tỉnh, vươn tay kéo cô vào lòng. Tà mị, hắn bảo:

- Hừm, mới sáng sớm đã khêu gợi anh rồi sao? Anh đói quá!.

Câu nói của Vũ làm Tuyết đỏ mặt trông như cô gái tinh khiết, cô bấu môi, chỉ vào chiếc bụng hơn bảy tháng của mình, sau đó ôm bụng cau mày:

- Con đạp à?.

Tuyết gật đầu, cười mỉm, hắn cũng thế trao cho cô cái hôn ấm áp lên đôi môi son đào mơ mộng. Sau khi cướp hết không khí của Tuyết, Vũ cuối người áp tai lên bụng cô, giọng hờn trách:

- Con mà làm đau mẹ, ba sẽ cho con ra rìa đó.

Ôi, thật sự quá ngọt ngào như một ông bố bình thường, không đáng vẽ của cậu ấm tập đoàn Dương nữa mà chỉ còn hình ảnh chững chạc của một người sắp làm ba. Vuốt tóc hắn, cô ngọt lòng nhưng rồi khóe môi liềm tắt giữa chừng, ánh mắt chết người, oán hận hiện lên trong đau thương:

- Lý Mẫn Hào, hắn là cha đẻ của Trần Trần và cũng là người giết chết Liễu Hạnh Như.

Mâu quang hắn nhóm màu khó hiểu, cô thở dài đi đến bên đầu đĩa bật đoạn phim đã ám ảnh cô cả đêm qua lên.

Những hình ảnh trên màn hình được hắn thu tóm nhanh gọn, vài phút trôi qua hắn đã định vị được điều gì đang diễn ra và những khúc mắc trên đoạn băng mà Tuyết không thể nhìn ra được.

Xoa nhẹ thái dương, hắn nghi ngờ người giết chết Hạnh Như không phải Mẫn Hào mà là Mẫn Hạo, nhưng lý do tại sao cậu ta phải làm như vậy? Vì không thể chấp nhận đứa bé hay do cái gia tài của mẹ bé đang nằm trong tay Trần?. Nhìn sang Thiên Tuyết, cô không hề biết mình đang nuôi nấng một đứa bé kim cương hay đúng hơn là một mỏ tiền, tài khoản của Hạnh Như gần bằng Hạ Vũ, chị ta đã gây dựng sản nghiệp trên bàn tay trắng, điều đó được hắn đánh giá rất cao và tất cả tài sản của Liễu Hạnh Như đều đứng tên Trần nhưng hiện tại bé không thể quản lý nên hắn phải làm thay.

Thêm việc Chủ tịch Trương im lặng trước báo chí lẫn người của Dương gia đã khiến Hạ Vũ khúc mắt, con trai ông ta biến thành tro như thế mà người làm cha chẳng bận tâm tới sao? Theo một phỏng đoán duy nhất, Trương Quốc Hòa thật sự chưa chết. Và họ Trương không muốn có quá nhiều liên can hay trả lời câu hỏi, nếu như thế sẽ để lộ sơ hở.

- Ai đưa cho em đoạn băng này? - Dương Hạ Vũ nắm tay Hoa Thiên Tuyết, giọng chắc nịch hỏi:

- Không biết, hình như là một người con trai, hắn đội mũ lưỡi trai che đi khuôn mặt và hắn gửi cho bác bảo vệ chứ không trực tiếp qua em.

Thiên Tuyết cau mày, tò mò muốn biết hắn đang phán đoán điều gì nhưng chỉ có nỗi trầm mặc trong mười phút dài dằng dặc:

- Anh đã thấy điều gì mà em không thể nhận ra?.

- Trương Quốc Hòa chưa chết.

- Hả?.

- Người đưa cho em đoạn băng có khả năng là Trương Quốc Hòa, lúc anh đến Trương gia ngờ ý muốn giúp thì biểu hiện của họ rất lạ lẫm, lúc đó anh đã nghi ngờ rồi, nhưng hiện tại thì có lẽ nỗi khúc mắc trong lòng đã được gỡ bỏ. Trương Quốc Hòa còn sống và cậu ấy muốn cảnh báo cho em về gia đình họ Lý ấy.

Hoa Thiên Tuyết như được thông não, cô gật đầu lia lịa, nỗi vui mừng cũng dâng cao, bao ngày qua cô cứ ngỡ chàng trai hiền lành ấy đã chết ai ngờ đâu vẫn bình an vô sự. Vậy còn Đỗ Minh Thư thì sao? Cô suy nghĩ một cách tích cực, Hòa sống thì Thư cũng vậy thôi, chẳng có gì đáng lo cả.

Thở phào nhẹ nhõm, cô lau lệ trên khóe mi do vui quá mà rơi xuống, hần nhìn đôi má xanh xao của cô mà đau lòng, nếu sau này cô biết những việc hần làm, liệu có tha thứ cho hần không?. Dương Hạ Vũ nắm chặt những ngón tay thon dài, quai hàm khê bạnh, nỗi tội lỗi cồn cào trong lòng hần và rồi hần nhếch môi cùng suy nghĩ chiêm hữu:

“Hoa Thiên Tuyết là của tôi, dù xảy ra bất cứ việc gì em cũng không bao giờ thoát khỏi tôi được. Tôi sống hay chết đều sẽ giữ chặt lấy em thôi.”.

Nhìn xoáy vào trong khóe mắt hần, cô nhìn thấy một tia sáng nguy hiểm xoẹt qua nhưng rất nhanh lẫn trốn đi, bây giờ chỉ tồn tại sự phẳng lặng, tại sao cô có cảm giác không ổn. Rõ ràng Hạ Vũ đang giúp cô mà, tại sao lòng lại cảm thấy khó chịu đến thế chứ?.

Hần bảo cô ra ngoài chơi cùng Liễu Bảo Trân đi, hần cần làm một chút việc rồi xuống đưa cả hai đi biển dạo chơi, Tuyết nhảy cẫng trong lòng, thôi không thút thít, làm vệ sinh cá nhân xong liền đi xuống cùng Trân, để cho hần có không gian yên tĩnh làm việc nhanh, rồi còn đưa cô đi chơi.

Khóe môi ôn nhu của hần nhìn theo Thiên Tuyết đến khi bóng cô khuất dần, Hạ Vũ khuôn mặt đanh lại, viền môi mím thành một đường ngang, lấy điện thoại và bấm nhanh một dãy số:

- Chuyển tất cả tài sản của Liễu Bảo Trân sang tài khoản của tôi và hãy tìm Trương Quốc Hòa, khử hần sau đó hãy triệt sạch Trương gia, không được chừa lại một ai.

Cúp máy, ánh mắt hần đảo quanh, nghiêng rằng, hần đưa mắt nhìn xuống sân, nơi mà cô cùng bé vui vẻ ngồi trên chiếc xích đu. Dương Hạ Vũ thở hắt hơi dài, hần cũng không muốn phải diệt tận gốc đâu, nhưng để lại Quốc Hòa cùng gia đình cậu, thì chắc rằng tất cả gia tài của Liễu Hạnh Như để lại, sẽ vào tay cậu ta. Hiện tại Hoa Thiên Tuyết dồn tất cả tâm tình và nghiêng phần ác cảm về phía Lý gia, một cơ hội hiếm hoi cho hần nắm lấy, mọi tội lỗi chỉ cần phủ tay và đổ lên đầu Lý gia là xong. Không dính đến pháp luật cũng không làm Thiên Tuyết quay lưng lại với hần.

Còn Liễu Bảo Trân, con bé là một quân cờ hoàn hảo để chơi cùng Lý gia trong tương lai đây mà, Lý Mẫn Hạo sẽ chẳng hề hay biết mỏ vàng đã bị hần đào cạn kiệt rồi, bây giờ chỉ còn cái vỏ lấp lánh che lấp sự trống rỗng bên trong mà thôi. Dùng Trân để dụ họ sơ xuất, sau đó tóm chặt, thu gọn. Giết sạch.

19. Chương 19: Bắt Cóc

Cuối cùng thì yêu cầu của Thiên Tuyết cũng được chấp nhận, khoảng chừng nửa tiếng sau Dương Hạ Vũ đã có mặt dưới nhà cùng cô và Trân Trân, hần đưa cả hai người trên chiếc BMW mới toanh nhập từ Pháp về, đáng vẻ quý phái, lịch lãm tô điểm bởi màu xám sang trọng bóng loáng.

Thiên Tuyết ẵm Bảo Trân trên tay cùng nụ cười toe toét, cô vui vẻ ngồi vào trong xe, ánh mắt lấp lánh nhàn nhạt phản chiếu lại trong những tia nắng như ngọn lửa xinh đẹp khiến Hạ Vũ mê mẩn đắm đuối ngắm nhìn, hần như hóa thành con thiêu thân mặc nguy hiểm mà lao đầu vào. Lắc đầu, cong nhẹ khóe môi hình bán nguyệt, hần đóng sập cửa, đi vòng ngồi vào ghế lái, lên số tự động và điều chỉnh vô lăng một cách đều

luyện. Tuyết nghiêng đầu tựa vào tấm kiếng cửa sổ, bé Trân đáng yêu yên lặng nằm trong lòng cô, bé đã ngủ rất ngon lành sau khi ăn bột nha, cô đeo phone lên tai, những giai điệu nhẹ nhàng vang lên khiến tâm cô hân hoan lạ thường.

Khẽ hát theo nhịp điệu khiến Hạ Vũ thích thú hỏi:

- Em đang nghe gì thế?.

Cô đưa máy lên cho hấn xem tên bài hát bởi vì bây giờ cô đang rất tập trung vào lời nha, nếu nói sẽ bị mất khúc ngay. Hấn nhìn lướt qua, mắt hiện lên ý cười:

- Bài: Try của Colbie Cailat.

Gật đầu, Tuyết vẫn cứ hòa vào nhịp điệu một cách hân diện, nghĩ đến bản thân, sự mộc mạc trong bài hát thật quá giống với cô mà, cứ như nó viết ra để giành cho cô vậy. Hạ Vũ giữ tâm trạng im lặng, tay nhịp lên vô lăng, ánh mắt vẫn hướng về phía trước, chiếc xe lướt nhanh với vận tốc xé gió nhưng Thiên Tuyết chẳng hề chóng mặt say xe hay sợ hãi, có lẽ nếu đụng xe thì cả ba cùng nhau chết.

Nói đùa thế thôi, chứ Tuyết rất tin tưởng tay lái điêu luyện của Vũ, dù hấn có nhắm mắt lái cũng chẳng sao đâu... Ở thật ra cái đó không đùa được, nếu mà nhắm mắt lái thì không những ba người mà có thể cả đồng thây chôn cùng một chỗ đó. Một trò đùa tai quái chẳng khác nào thách thức với tử thần.

- Chúng ta sắp đến nơi chưa?. - Bây giờ đi chưa đến mười lăm phút nhưng đối với Thiên Tuyết lại dài đằng đẳng, cứ ngỡ mấy tiếng rồi đấy chứ.

- Chưa, chúng ta mới vừa khởi hành mà. - Hạ Vũ phì cười, hấn châm chọc bằng vẻ bĩu môi:

Thiên Tuyết cười toe nhìn hấn, ôi vẻ mặt ấy đáng yêu đến nỗi tim cô mất thôi, Tuyết gật đầu, nhắm chặt mi tiếp chuẩn bị đi sau vào giấc mộng nhưng bị tiếng chuông điện thoại của Hạ Vũ làm bừng tỉnh, ngẩng nhìn hấn.

Vũ nhìn màn hình điện thoại, thở dài, vẻ mặt hiện lên từng đường vằn cau có, hấn nghe máy bằng bluetooth, giọng vô cùng mất kiên nhẫn lần trách mắng:

- Tôi đã nói hủy hết, không nghe sao?... Ủ... Sao?... Tập đoàn Mặc?... Được, sắp xếp cuộc họp trong 30' nữa cho tôi.

Tắt máy, hấn quay sang nhìn Thiên Tuyết đầy xin lỗi, không phải hấn muốn thất hứa đâu mà cuộc làm ăn này thật sự rất quan trọng. Tập đoàn Mặc tuy không đầu tư mọi lĩnh vực như tập đoàn Dương, nhưng về ngành đá quý thì đây là một tập đoàn lớn nhất nhì thế giới, Dương Tính còn phải nể mặt hướng chỉ hấn chỉ là trưởng bối, phận đi sau phải kính người đi trước. Hoa Thiên Tuyết nhìn hấn chăm chú, mâu quang cô chợt buồn bã, tuột dốc và hạ dần cảm giác hân hoan lúc nãy, cong nhẹ khóe môi, cô từ tốn nói:

- Về thôi, hôm khác đi cũng được.

Không nỡ khi thấy khóe mắt Tuyết rũ rợi, Vũ định nói gì đó nhưng lại thôi, hấn quay xe trở về, ánh mắt đôi lúc hay nhìn sang xem xét tình hình. Không gian lúc đi vui vẻ bao nhiêu thì giờ đây trầm lắng bấy nhiêu, cô im lặng tựa đầu vào cửa sổ, chống tay cùng ánh mắt đảo dáo nhìn ra đường, cảnh vật trong lành tươi vui thế này làm cô nuối tiếc.

Dương Hạ Vũ thở dài, lòng hấn thấy thật có lỗi, đưa tay vuốt nhẹ mái tóc của cô, thôi thì để ngày mai đưa cô đi cũng được, thời gian còn dài thế này có gì đâu mà phải buồn thế chứ. Hấn lại thôi không nghĩ đến nỗi buồn, thất vọng của cô mà hướng về tập đoàn Mặc kia, tại sao họ lại muốn hợp tác vào lúc này? Không phải cái hợp đồng kia bị bác bỏ rồi sao? Mà thôi, họ muốn hợp tác làm ăn thì càng tốt, Dương Tính thế nào cũng hài lòng về việc này lắm đây. Nhếch môi, hấn cười tự mãn, đạp ga nhanh hơn, hấn trở về trong tâm trạng khoáng khoái vì món hờ béo bở sắp vào tay.

Về đến nhà, Tuyết ẵm lấy Trân bước vào nhà, hấn đứng trước cửa nhìn cô một lúc mới đi đến, kéo cô vào trong lòng và giao Trân cho cô ngủ say cho vú hai. Hạ Vũ ôm chặt Thiên Tuyết trong lòng, nhìn khuôn mặt hờn dỗi ngây ngô khiến hấn mê đắm, thả hồn cùng bờ môi bạc trắng đặt lên làn môi bóng loáng đỏ hồng của cô, cánh môi ngọt ngào vị kẹo sữa làm hấn say sưa thưởng thức mãi. Nhắm chặt mi mắt, hấn đưa chiếc lưỡi tinh quái lướt nhẹ và mơn trớn đi vào khuôn miệng cô không ngừng tàn sát. Tuyết cũng lim dim như uống

phải mê được pha lẫn hương rượu ngon lành, vị rượu không cay nồng mà lại có mùi bạc hà quần quăn ôm lấy hết vị giác của cô, Thiên Tuyết choàng tay ôm cổ Hạ Vũ.

Sau một lúc, nụ hôn cuối cùng cũng kết thúc ở điểm mê mệt, hân hoan cô ra, ánh mắt đục ngầu khuấy động đục vọng, cô che miệng cười mỉm, hân hạnh như đã bị cô kích thích rồi, nhìn đứng quần cũng đủ biết, cậu bé từ khi nào đã to lớn, vươn mình và muốn thoát ra khỏi.

Hắn cũng nâng khoe môi, nhìn cô bằng nét tà mị, gợi tình và liếm quanh bờ môi căng mọng kiểu như quyến luyến, nuối tiếc đây về thêm thường muốn ăn sạch cô ngay. Thiên Tuyết vỗ nhẹ vào ngực hắn, giọng buồn cười bảo:

- Đi đi, để đôi tác chờ không nên.

- Ừ.

Trước khi quay đi hắn không quên trao cho Tuyết nụ hôn lướt đầy mùi mặn, đợi hắn khuất dần khỏi tầm mắt, cô buồn hiu bước lên phòng.

Reng Reng

Điện thoại trong túi chợt vang lên, cô lấy ra nhìn, lòng nghi hoặc khó hiểu mà do dự bắt máy. Số gọi tới là một dãy số lạ, ai lại biết số của cô cơ chứ, điện thoại này chỉ có Hạ Vũ biết thôi với lại trong danh bạ cũng chỉ có mình hắn. Thôi lỡ điện thoại hắn hết pin, mượn của người khác gọi cô thì sao?. Nhưng hình như chưa đi được 5’.

- Alo? Hạ Vũ?.

- Không, tôi là Simon đây.

Giọng tiểu hài vang lên bên đầu dây khiến Tuyết càng thêm khó hiểu hỏi lại:

- Simon Trần? Sao anh biết số của tôi?.

- Số đã đăng ký thì tất nhiên sẽ được sao lưu trong hệ thống, tìm số em thật quá dễ đó.

- Mà anh kiếm tôi có chuyện gì sao?.

- Một cuộc hẹn đi ăn trưa, được không?.

Thiên Tuyết bặm môi, suy nghĩ, đi ăn thôi mà cũng đâu có chết chóc gì nhỉ? Thế là cô nhận lời và trong vòng 15’ nữa Simon sẽ đến rước. Tuyết mặc cười mà muốn hỏi:“Anh tra lý lịch của tôi hay sao mà hết số điện thoại rồi đến nhà cũng biết tất thế?”. Nhưng thôi cô không muốn vô duyên đến vậy, mà Tuyết đâu hề biết những thứ Simon Trần tìm hiểu về cô chỉ là phụ, cái chính của anh là tiếp cận Thiên Tuyết sau đó sẽ được thân mật với Hạ Vũ nha.

Mặc tạm chiếc áo khoác mỏng tay dài màu đen, cô bước ra ngoài và dặn với vú hai:

- Vú chăm bé Trần giúp con nhé, con đi chừng chốc sẽ về. Con đi mua chút đồ thôi.

- Vâng, tiểu thư đi sớm về sớm.

Tuyết cười hiền đáp lại sự nhân hậu trong lời nói và cách đối xử của vú hai, dù bà ấy chỉ là một người làm nhưng cô rất quý và xem bà như người di trong nhà vậy. Hôn nhẹ lên trán Trần Trần, cô rời đi, đôi môi hơi mím chặt thành đường dài. Mọi người vẫn gọi cô là tiểu thư, hắn là cậu chủ, đủ để phân biệt rõ, cô chỉ là một vị khách trong căn nhà to lớn, lạnh lẽo này thôi. Một người khách đặc biệt hay người làm ấm giường cho cậu chủ của bọn họ.

Lắc đầu, cô chẳng muốn nghĩ quá nhiều, không phải hiện tại rất tốt sao, Hạ Vũ đối xử với cô đâu còn tệ nữa, yêu thương và chăm sóc cô hằng ngày mà. Với lại Thiên Tuyết cô thật rất tâm thường để xứng đôi đứng cạnh Hạ Vũ, nghĩ đến cấp bậc mà cô đau lòng khôn siết. Có thể ngày nào đó, người vợ mà hắn ôm trong lòng mỗi tối, nắm tay đi hết con đường không phải là Hoa Thiên Tuyết.

Mệnh mang trong cái suy nghĩ về tương lai khiến cô sầu não, cuối gằm khuôn mặt. Bóng màu đen của chiếc BMW đổ úp lên đôi chân Tuyết làm cô bừng tỉnh, vui vẻ ngẩng mặt chào đón Simon Trần đã lâu không gặp. Nhưng khi ánh mắt long lanh ngược lên cũng là lúc bóng tối của cơn buồn ngủ ập tới.

Trước khi rơi vào cơn mê, cô nhận ra có hai người đàn ông mặc vest đen, đeo kính, họ bịt miệng cô bằng chiếc khăn có tẩm thuốc mê. Họ định làm gì cô vậy? Tuyết không thể la lên chỉ nghe thấy âm luật ú ớ nghẹn lại cổ họng chính mình rồi tắt ngúm cùng bóng tối bao trùm.

“Bất cóc?”.

20. Chương 20: Mặc Nghiêm

Dương Hạ Vũ đến công ty nhanh trong chớp mắt, hần sửa sang lại bộ quần áo chỉnh tề và rồi mâu quang hần lướt nhìn cô thư ký xinh đẹp bên cạnh, cô vô ý quyến rũ hé mở đôi môi căng mọng, thật hoàn hảo, đáng yêu. Vũ đưa tay xoa nhẹ cằm dưới của cô, đôi má khê ửng hồng trong sự mụ mị và mê hồn làm sao:

- Hạnh Trang, chúc tôi may mắn đi.

Hạnh Trang nhượng người lướt nhẹ nụ hôn lên môi hần như một lời chúc tuyệt hảo, Hạ Vũ vịn về cánh môi mềm mại của cô, ánh mắt sáng quắc như một loại ham muốn thềm thượng. Hoa Thiên Tuyết và Lưu Hạnh Trang chẳng khác nhau bao nhiêu, Tuyết e dè, lãnh đạm kiêm phần yếu đuối. Trang thì thực nữ hơn, cô cũng yếu đuối nhưng không hề lãnh đạm, từ cô luôn tỏa ra sự quyến rũ của loài hoa anh túc và trong những cái thềm khát nơi đàn ông là nỗi dục vọng.

Hiện tại Tuyết đang mang thai, đứa con của hần đang lớn dần trong thân thể người hần yêu thương cũng như một sủng vật luôn bình lặng bên cạnh hần. Hạnh Trang thì sao? Cô quá xinh đẹp trên cái giá mực rữa chỉ để ngắm nhìn, Hạ Vũ chưa bao giờ bỏ qua một con mồi béo bở như thế và tất nhiên trong một lúc nào đó hần chắc chắn mang cô lên giường, cô sẽ đạt được khoái cảm, say đắm không thể rời khỏi hần như tất cả người con gái khác.

- Em luôn biết cách khiến tôi vui lòng.

Vẫn giữ nguyên dáng vẻ e dè, cô gật nhẹ đầu, vành tai đỏ ửng trong như thiếu nữ đồng trinh, đôi tay cấu nhẹ váy áo, ánh mắt mơ màng nhìn xuống đôi bàn chân nhỏ bé, trắng muốt. Dương Hạ Vũ chỉnh lại cà vạt, thấy mình khá ổn, lòng thở phào bước vào phòng họp.

Khóe môi nâng cao, khí chất quý phái như một người đàn ông chừng chạc đủ tài năng để bức phá những trở ngại trong vài phút nữa. Khuôn mặt anh tuấn, băng lãnh nhưng không kém phần dịu dàng, đưa mắt hần nhìn thẳng vào người đang ngồi chiếm trệ trên chiếc ghế đối diện hần. Hạ Vũ hơi nheo mắt, cau mày nhìn người ấy, đó là một chàng trai tầm hai mươi, so với tướng tượng của Vũ thì người này trẻ quá mức cho phép, cái khí chất từ anh ta xem ra cũng không hề thua kém Dương Tính bao nhiêu.

Bước đến gần, mọi người cùng đứng dậy chào hần và anh ta cũng vậy, Vũ có phần dè chừng vì ánh mắt ấy đang xoáy vào hần một cách bình thản, không hề gợn sóng mà như một tấm gương vô hồn vô phách.

- Rất vui vì tập đoàn Mặc đã xem xét lại hợp đồng. Hôm nay thay mặt tập đoàn Dương cũng như cha tôi, Tôi là Dương Hạ Vũ rất hân hạnh được ngồi ở vị trí này, cùng chung một ý tưởng phát triển cho tương lai của cả hai tập đoàn.

Ăn nói thì phải gọi Hạ Vũ một tiếng sư phụ rồi, miệng lười hần trước giờ rất dẻo dai và sao nhỉ? Tầng bóc chính mình cũng như người bên cạnh. Nâng khóe môi lên cao, anh ta trong thật hảo như một bức tượng được điêu khắc hoàn mỹ, ánh mắt sắc bén đảo đến người đối diện:

- Gọi tôi là Mặc Nghiêm, những điều khoản, tôi đã xem rất kỹ càng, hiện tại chỉ đến để ký.

Quả thực việc này quá suôn sẻ, từ cái cuộc gặp lần một chữ ký, có phải thần may mắn gõ cửa hay điều gì đó không được đúng ở đây. Dương Hạ Vũ thấy có biến nhưng không biết ở đâu, trí thông minh và cách nhìn

nhận của hắn rất nhạy bén nhưng giờ phút này, đối mặt với Mặc Nghiêm, Vũ như cuối đầu chịu lùi lại một bước. Nghiêm có gì đó rất nguy hiểm, bí ẩn và không thể nhìn thấu được.

Cuộc họp kết thúc chưa đến mười phút, Hạ Vũ định quay về đưa Thiên Tuyết đi chơi tiếp nhưng Hạnh Trang bảo có việc nhờ, mong được hắn đưa về nhà mẹ ở ngoại thành lấy một chút đồ. Hiện tại, hắn và cô đang ở trung tâm thành phố A, muốn đi ra ngoại thành thì phải mất hơn ba giờ đồng hồ, cũng có chút chần chừ suy nghĩ về Tuyết. Hắn lắc đầu theo một lối nghĩ khác, Thiên Tuyết đang yên ổn ở nhà, có lẽ đang chơi cùng Trần Trần, hắn đi một chốc sẽ về mà, cô cũng đâu có biết. Tất nhiên là không biết rồi, vì Tuyết đâu có quyền tra hỏi hắn đi đâu, làm gì chứ.

Gật đầu đồng ý đưa Hạnh Trang đi, đương nhiên cũng vì cái hình thức khác, tìm một cơ hội mà nếm thử hương vị mật ngọt nơi cô. Liếm quanh bờ môi, hắn thèm thuồng nhìn xuyên qua lớp đồng phục ôm sát của thư ký, từng đường nét, da thịt mịn như lụa mập mờ ẩn hiện ra. Cậu bé đã tỉnh ngủ và bắt đầu phản ứng, khắp thân nóng bừng, căng cao và đòi ăn mãnh liệt. Khóe môi nhếch khê cùng cái mưu kế đen tối của hắn sắp thực hiện, Hạnh Trang một món ăn hờ thú vị.

Dương Hạ Vũ đam mê trong cái vọng dục của chính mình, không hay biết Hoa Thiên Tuyết đang gặp nguy hiểm. Tuyết khó nhọc mở mi mắt, đầu quay cuồng như chong chóng, các giác quan vẫn chưa bật hoạt động, sự thích nghi ánh sáng có lẽ chưa theo kịp. Đưa tay che mắt, chớp chớp hàng mi cong vút mà cô sợ hãi, lo lắng không biết mình đang ở nơi đâu.

Thiên Tuyết nâng khóe mi nặng trĩu để quan sát mọi vật xung quanh, hiện tại cô đang nằm trên giường, không bị trói tay hay chân, chẳng hề có dây hay sự nguy hiểm vờn quanh, căn phòng mang màu trắng thanh thoát, những vật dụng lạnh tanh ngay ngắn nằm trên những chiếc kệ, giá của chúng. Nếu theo quan sát tổng thể của Tuyết thì đây là một căn phòng sang trọng giành cho kẻ giàu sang, có lẽ là phòng của đàn ông nhưng được bàn tay người phụ nữ đảm đang động vào.

Chiếc giường mềm mại cùng cái chăn ấm cúng làm Tuyết quên đi lúc nãy mới bị người ta bắt cóc, cô cuộn tròn người trong chăn, hít thở lấy mùi thơm thoang thoảng nhàn nhạt không nồng nặc khó chịu.

Cách

Cánh cửa mở ra làm Thiên Tuyết cứng người, giả vờ như đang ngủ, nỗi hoảng loạn ủa đến làm bàn tay cô rịn mồ hôi lạnh, nhóp nhép khó chịu.

- Yên Nhi, Nghiêm của em đây.

Người đó là con trai, anh ta ôm cô vào lòng, gọi Tuyết là Yên Nhi còn xưng tên Nghiêm nữa, cô hơi bồn chồn trong lòng, nhón nhao cùng những sợi dây thần kinh trên đại não, tĩnh mạch đờ cứng, tim đập loạn. Chuyện gì đang xảy ra đây.

Mặc Nghiêm nhìn người trước mặt, ánh mắt thân thương tràn về trong vô thức. Yên Nhi của anh đã trở về rồi, cuối cùng cô cũng về, anh đau thương, nhưng nhớ siết chặt cô trong lòng hơn nữa. Đưa đôi tay sờ xuống bụng Tuyết, anh yêu chiều nói nhỏ:

- Xin lỗi Yên Nhi, anh đã sai cứ nghĩ nó là con của Hạ Vũ. Con là của anh đúng không? Anh đã sai rồi, đáng lẽ ra anh không nên giết chết em.

Lời nói của Nghiêm như sét đánh ngang tai Thiên Tuyết. Con của Hạ Vũ? Của anh ta? Giết chết? Tuyết đã xác định số phận mình hiện tại rồi, cô đang trong tay một tên tâm thần, à không là loạn vì tình, chất giọng của anh cũng đủ tố cáo mọi thứ. Nhưng tại sao lại có liên quan tới Hạ Vũ và tại sao Mặc Nghiêm lại bảo cô là Yên Nhi?. Đôi vai cô bỗng nhiên bị siết chặt, ghì mạnh đến đau điếng, giọng của anh ta không còn vẻ hối lỗi mà sang một âm luật khác, nó lạnh lẽo và tức giận:

- Mặc Yên Nhi, em là em gái của Mặc Nghiêm này và chỉ có Mặc Nghiêm này mới xứng đáng làm chồng em, làm cha của con em. Tên Dương Hạ Vũ ấy không xứng, em có hiểu không hả?.

Anh ta điên rồi, nắm chặt cằm Thiên Tuyết kéo lên, dồn lực tay bóp mạnh hơn làm cô đau đớn mở choàng mắt hoảng loạn. Ánh mắt sợ hãi của cô bị đôi mắt cuồng sát khí nơi anh áp đảo, nhìn xoáy như cào nát tất cả linh hồn Tuyết. Nghiêm nghiêng răng kèn kẹt, tròng trắng ngập tràn máu đỏ, hình ảnh Mặc Yên Nhi vui vẻ, hạnh phúc che lấp đi lý trí Mặc Nghiêm. Thiên Tuyết hiện tại đã biến đổi nhân ảnh trong đôi người

đen láy kia, anh nhìn Tuyết vẽ hậm hực lẫn nộ khí xung thiên, chỉ muốn một nhát dao giết chết cô ngay. Nhưng anh không thể, anh phải làm cho Dương Hạ Vũ biết được cảm giác đau khổ đến tê tâm khi người con gái mình yêu, hằng ngày nằm trên giường một người đàn ông khác.

Mặc Nghiêm không điên, cũng chẳng hề bị ảo giác chỉ là khi nhìn đến Hoa Thiên Tuyết, hình ảnh của Mặc Yên Nhi lại hiện ra quá rõ nét. Anh hạ cánh môi bạc thần xuống đôi môi hồng nhạt của Tuyết, ngấu nghiến, mạnh bạo nuốt chửng hết sự kháng cự của cô.

“Dương Hạ Vũ, mày hãy nhìn đi, người con gái của mày là của tao”.

21. Chương 21: Mỗi Người Một Kế Hoạch

Đưa Lưu Hạnh Trang đi được một đoạn chưa ra ngoại thành mà lòng Hạ Vũ chợt cồn cào, có gì đó bất ổn mà hần không hề hay biết, gọi điện thoại cho Đỗ Phương đến, Hần nhờ Phương đưa Trang đi dùm, còn bản thân phải trở về nhà ngay, hình như Tuyết gặp phải chuyện không ổn.

Lưu Ngọc Thái cầm chìa khóa xe nhìn Hạnh Trang sau đó liếc Đỗ Phương, cái tên bạn thân thối đang nhìn chị gái hần một cách thèm khát, háu đói và muốn ăn tươi, đập một phát cảo cẩu cùng ánh mắt “đáng yêu”, Ngọc Thái kéo chị lên xe, đập thẳng bạn giữa đường cho hần đi bộ về. Đưa Trang cho Phương chẳng khác nào dâng mỗi tận miệng cọp.

Dương Hạ Vũ trở về nhà, cấp tốc chạy đi kiếm Thiên Tuyết, hần vào phòng không thấy cô đâu, từ tốn mà lòng lại nhói lên ngó qua phòng của Liễu Bảo Trân, con bé đang ngủ rất ngon lành và không hề có hình bóng Tuyết. Hần giật phăng cà vạt xuống sàn, quát lớn:

- Vú hai, Thiên Tuyết đâu rồi?.

- Dạ, tiểu thư Hoa vài tiếng trước có bảo ra ngoài mua chút đồ.

Vú hai sợ sệt từ bếp chạy lên, thành thật báo cáo, đầu hần bốc lên từng đợt khói, cầm điện thoại truy GPS Tuyết, ngộ thay cái chấm đỏ đang ở quanh đây hình như là gần nhà hần. Hạ Vũ chạy bộ khỏi nhà ra tới gần con đường giao nhau êm ắng, chẳng có bóng dáng ai ngoài chiếc xe BMW đen gần đó. Hình như là có người bên trong.

Dương Hạ Vũ đi đến gần, khuôn mặt sa sầm nhìn Simon Trần nhíp tay trên vô lăng. Simon cũng đáp lại cái nhìn của Vũ một cách ngưỡng mộ, định nói gì đó nhưng nhớ ra việc quan trọng hơn:

- Hoa Thiên Tuyết có trong nhà không? Tôi chờ cô ấy rất lâu rồi đó.

Nghe thế Vũ càng nổi lửa, giọng trầm thấp, âm lãnh nói lại:

- Sao lại chờ cô ấy?.

Simon Trần không hề hay biết mình đang gặp nguy hiểm, tỉnh bơ trả lời:

- Cô ấy đồng ý đi ăn với tôi, nhưng nãy giờ đợi mãi không thấy. Gọi cũng không ai bắt máy.

Mâu quang Dương Hạ Vũ đã âm trầm đến đáng sợ, từng đường máu đỏ che đầy tròng trắng hần, cần cổ cũng bắt đầu hiện lên từng vằn gân xanh hùng hổ, hần bóp chặt điện thoại kêu lên tiếng răng rắc, trong một thoáng nơi khóe mắt hần nhìn thấy chiếc điện thoại quen thuộc nằm sau xe Simon. Vũ nhón chân đi ngấp ngừng, xác định được đó chính là của Thiên Tuyết mới cầm lên, đôi ngươi không yên đảo quanh, tất cả những trường hợp hần nghĩ ra chỉ có một cái không bị loại trừ.

Bắt cóc!.

Đúng thế, chỉ có thể bị bắt cóc thôi, tại sao? Kẻ thù của hần có rất nhiều, mà hầu như ai cũng biết Thiên Tuyết chính là sủng vật bên cạnh hần hạ, làm ấm giường cho hần. Thứ mà hần giữ chặt bên, không được động vào khi chưa có sự cho phép của hần. Vậy kẻ bắt là ai? Lý gia? Không phải mục tiêu của chúng là Liễu Bảo Trân sao? Trình lập lại các vấn đề, Hạ Vũ chỉ có thể nghĩ đến Lý gia, chắc chắn bọn chúng đang muốn dùng Thiên Tuyết đổi lấy cô bé. Một lũ ngu ngốc!

Nhưng suy luận ấy lập tức bị bác bỏ khi Simon Trần la toáng lên:

- Tại sao Thiên Tuyết lại là Mặc Yên Nhi.

Hạ Vũ khó hiểu đứng lên đi đến cửa xe, giật lấy điện thoại của Simon, tin tức vừa cập nhật chưa đến mười phút, được gửi tin đến từng doanh nghiệp cùng cái tiêu đề lẫn hình ảnh:

“Thiếu gia Mặc Nghiêm tuyên bố đã tìm lại được em gái thất lạc - Tiểu thư Mặc Yên Nhi”.

Cái chữ Mặc Nghiêm quay quẩn trong đầu hắn như một loại thuốc độc, tại sao lại có thể? Kéo xuống xem tiếp tin tức làm hắn muốn tức điên đập nát điện thoại hoặc điên cuồng hơn giết luôn cả Simon Trần, nội dung:

“Tiểu thư Mặc Yên Nhi được biết đến với thân phận là con nuôi của Mặc gia, qua bao lâu mất tích và tìm thấy, hiện tại cô đang mang thai bảo bảo của thiếu gia Mặc, những câu hỏi được đặt ra là vì sao mới tìm thấy mà cái thai đã hơn bảy tháng? Theo như Mặc Nghiêm trả lời thì cả hai đã sống như vợ chồng trong thời gian dài và mới đây anh mới biết cô chính là em gái thất lạc vào một năm trước. Về ngoài của cô bị thay đổi và mất trí nên cả hai mới không nhận ra nhau, bây giờ mọi thứ vẹn toàn, gia đình sum họp. Mặc Nghiêm vô cùng hạnh phúc, dự định sẽ mở một buổi tiệc chiêu đãi, công bố thân phận mới của Mặc Yên Nhi”.

Cái gì mà con của Nghiêm? Con nuôi, em gái? Thật là xàm ngôn, lừa bịp. Dương Hạ Vũ quăng cái điện thoại lại cho Simon Trần, ánh mắt của anh ngây ngô không hiểu việc gì đang xảy ra, chỉ biết hiện tại Hạ Vũ rất tức giận, chắc chắn sẽ giết anh nếu dám lên phen đến gần.

Hạ Vũ trở vào nhà thì nhận ngay được thiệp mời của tập đoàn Mặc, hắn muốn xé nát, muốn vò nhàu đi nhưng không. Khóe môi khẽ nhếch, Vũ muốn xem Mặc Nghiêm ấy đang giở trò gì đây. Anh ta sẽ làm gì con mèo nhỏ của hắn, Thiên Tuyết đang mang thai và điều đó làm Hạ Vũ hơi đau lòng, nếu như cả hai mẹ con đều gặp nguy hiểm thì sao? Sự việc đó Vũ không muốn nghĩ tới. Hắn gọi cho Lưu Ngọc Thái, Đỗ Phương, hai người ấy cũng được mời tới và đang định gọi hỏi Hạ Vũ vì sao đây.

Buổi tiệc vào tối mai, Hạ Vũ mong muốn hai thằng bạn có mặt cùng hắn xem kịch hay, còn mèo của hắn. Tất nhiên phải giành lại cho bằng được rồi. Cúp máy, hắn quay mặt ra cửa, thoáng giật bắn về sau, bộ lông cam nhạt bông xù ra vẻ sợ hãi, con Long Vũ dè chừng, ánh mắt xanh lá long lanh nhìn hắn. Dương Hạ Vũ đưa tay nắm hai chân sau của Long Vũ khiến nó kêu lên thảm thiết, quần quai cố thoát ra, hắn nhếch môi cười nhìn mèo nhỏ đang hoảng loạn cào cào.

- Hoa Thiên Tuyết, em bước ra khỏi nhà. Đó là tội của em, đợi khi tôi lỗi được em về thì...

Mâu quang âm hiểm ngược lên nhìn Long Vũ, mở cửa sổ hắn quăng con mèo cam bắt tuôn ra ngoài, đây chỉ là tăng một nhưng cái rút không hề nhẹ. Bởi Long Vũ đang lết một chân khi cú chạm đất xui xẻo ngay những bậc thang.

Phủ tay, Hạ Vũ tắt lưới, ánh mắt nhìn về phía trời xanh kia. Mặc Nghiêm kia không biết đã động vào đồ của ai đâu, mà hiện tại Vũ rất ức chế, bụng dưới cũng cần giải tỏa, thoát sạch đồ hắn gọi ột trong những cô hầu gái lúc trước. Dục vọng cần phải giải tỏa thôi.

Hiện tại ở Lý gia.

- Mặc Nghiêm?.

Lý Mẫn Hào ngồi cạnh cửa sổ, ôm lấy chiếc gối lông sói trong lòng, lướt tay trên bộ lông trắng mềm mượt, cậu tự hỏi chính mình. Cười khẽ, Hào u ám nhìn xuống bức hình nơi khuôn mặt hạnh phúc của Thiên Tuyết ngự trị.

- Hoa Thiên Tuyết là của tao.

Nghiến răng, cậu phát ra âm thanh lạnh lẽo từ địa ngục, không khí trở nên thâm trầm và vẻ mặt cũng biến đổi lạ thường. Nụ cười trên khóe môi của Mẫn Hào không hề có nét tươi vui, nó mang đến cho người bên cạnh cảm giác sợ sệt, rụt đầu mà bỏ chạy.

Đưa mâu quang nhìn vào tấm kiếng cửa sổ, Mẫn Hào nói với kẻ không hề tồn tại:

- Chúng ta phải lấy lại cô ấy.

Nhéch cao viền môi, cậu nhìn người phản chiếu trong gương, một con người hoàn toàn giống hệt cậu, hẳn không phải Lý Mẫn Hào, mà chính là Phan Tuấn Kiệt. Kiệt giương cánh tay ra khỏi lớp gương, Hào nắm lấy bàn tay lạnh lẽo ấy như một cuộc hợp tác hoàn mỹ.

Mẫn Hào vo nát tờ giấy bệnh án của mình trong tay và rồi xếp lại xé nát, cậu không hề bị bệnh về thần kinh, đa nhân cách, ám ảnh cưỡng chế, hoang tưởng, động kinh,... Cậu vẫn rất khỏe, những triệu chứng ấy không tồn tại trong người của cậu. Không bao giờ!

Mâu quang nhìn đến kẻ bên cạnh, Tuấn Kiệt cũng nhìn cậu một cách chăm chú và rồi cả hai cùng cười, nụ cười ma quái lạnh gáy vang khắp phòng.

Bạch Nhu đứng ngoài phòng, hé cửa nhìn vào, Lý Mẫn Hào đang nói chuyện một mình lại cười như người bệnh tâm thần nữa, có phải đó là di chấn để lại sau năm ấy, khi bị Hạ Vũ đánh gần như chạm đến cửa tử thần?. Chị sợ hãi lùi dần và chạy nhanh đến phòng Mẫn Hào.

Mẫn Hào đưa mắt nhìn về phía cửa, nơi Bạch Nhu mới tạo ra tiếng động nhẹ, cậu nâng khóe môi, âm oán nói với người bên cạnh:

- Kể nhiều chuyện như thế, để hay khử?.

Gật đầu, cậu lại vô hồn nở nụ cười. Câu trả lời đã được định sẵn.

22. Chương 22: Ăn Không Được Thì Phá Nát

Thiên Tuyết sợ hãi ngồi tựa vào đầu giường, đôi chân cô cong lại phòng bị, ánh mắt giễu cợt nhìn người trước mặt:

- Làm ơn thả tôi ra đi. Và anh cần được giúp đỡ, anh đang bệnh.

Mặc Nghiêm vẫn ngồi khoanh chân đối diện với Hoa Thiên Tuyết, anh khẽ nâng nhẹ khóe môi cười hồn nhiên như một cậu nhóc mười tuổi:

- Yên Nhi anh không bệnh. Em không được bỏ đi nữa.

Lắc đầu, Tuyết muốn cáu tiết lên, đã hơn một giờ đồng hồ mà hấn vẫn giữ nguyên trạng thái tươi cười ngây dại, câu nói vô hồn nhưng âm điệu lại rất thật, rất thân thương yêu chiều. Không lẽ bây giờ Thiên Tuyết bay đến, nắm cổ áo hấn và quát tháo lên sao?.

Con bà nhà nó, mình không phải Yên Nhi mà, giống điểm gì mà cứ bị bảo là Yên Nhi thế này?.

Liếc xéo Nghiêm, cô thở dài một cái, muốn nằm xuống ngủ nhưng sợ hấn lên cơn điên bất chợt, có khi muốn giết chết cô vì tức giận đấy chứ. Tuyết đưa mắt nhìn qua kệ sách, bỗng dừng lại tại trọng điểm của khoảng trống. Nơi đó có một khung hình bị vỡ, hình ảnh bên trong mờ mờ là của một cô gái đáng yêu cùng... Người đang ngồi trước mặt cô.

Nhưng Tuyết không thấy rõ được, mắt cận đúng là bất tiện mà, mâu quang lần nữa lại quay về Mặc Nghiêm, cô dè chừng, đưa tay lên trước nâng thân người một nhọc đứng dậy. Mặc Nghiêm ngược mắt đẹp nhìn Thiên Tuyết, anh không nói, không hỏi chỉ đưa mắt quan sát cử chỉ hành động của cô mà thôi.

Đi đến gần khung ảnh, cô cầm lên tay, dán mặt gần lại để nhìn cho rõ người con gái ấy, đôi mắt cô hoang mang, mờ nhạt, trong phút chốc dường như chỉ còn một màn sương mỏng. Người trong đây thật giống với Hoa Thiên Tuyết, hai người họ cứ như chị em sinh đôi vậy. Sợi chỉ mỏng vô hình đang treo lơ lửng trái tim của Tuyết, nếu sợi chỉ đứt ngang thì tất nhiên lòng cô cũng tan nát theo những giọt nước mắt nơi khóe tim. Câu hỏi trong đầu được đặt ra một cách hoang mang.

Cô ấy là Mặc Yên Nhi, tại sao lại giống như đúc thế này?.

Bàn tay to lớn ấm áp đặt lên hõm vai Thiên Tuyết, Nghiêm ôn nhu lau đi hai hàng nước mắt của cô bằng những nụ hôn nhẹ nhàng nhất. Cả người cô run lên bần bật, mâu quang đảo nhanh cùng những nghi vấn cần được giải đáp ngay lúc này:

- Mặc Nghiêm, tại sao Yên Nhi lại giống tôi như vậy?.

Mặc Nghiêm cười hiền, ánh mắt yêu thương, chiều chuộng lướt lên từng góc cạnh khuôn mặt Tuyết:

- Đó là em mà Yên Nhi.

Nhắm chặt mi tiếp để cho hàng lệ nóng ẩm lăn nhanh, cô chế trụ được nhịp thở hỗn loạn, mở mi. Cô không thể hỏi như thế được, anh ta đang bị bệnh mà:

- Vâng, Nghiêm nói cho Nhi nhớ đi. Em không nhớ gì cả.

- Xuyt, em không cần phải nhớ đâu, quên nó đi. Anh sẽ bù đắp cho em.

Anh để Tuyết tựa vào lòng ngực mình, giọng nói ngọt lịm như một loại thuốc an thần làm cho cô nín khóc, tâm tình cũng không còn căng như dây đàn nữa, ổn định nhịp thở lại lần nữa. Thiên Tuyết gật đầu, ngược đôi mắt long lanh ngập tràn trong thủy triều, hần cũng đưa mắt nhìn xuống, ánh mắt phẳng lặng như mặt hồ yên tĩnh đang nhìn xoáy vào tâm hồn cô. Dụi mắt, Thiên Tuyết bỗng cảm thấy rất đói, cô rất muốn thoát ra khỏi đây nhưng hiện tại thì không được, người con gái ấy vẫn còn là một bí ẩn thì lòng Tuyết không thể nào buông ra được. Nút thắt chặt trong từng đoạn ký ức hay tâm tình của cô lúc này.

Thấy Hoa Thiên Tuyết mắt tích chắc chắn Dương Hạ Vũ sẽ tìm thôi, cô nghĩ về một hướng tích cực hơn, đúng thế, Hạ Vũ sẽ đến nhanh thôi.

- Em đói.

- Ủ, em nằm nghỉ đi, anh sẽ đi lấy đồ ăn lên cho em.

Đỡ Thiên Tuyết lại giường, Mặc Nghiêm bước ra ngoài cửa không quên cái nhìn đầy tình cảm, nỗi nhớ thương chất chứa bao nhiêu ngày qua. Đóng cửa phòng lại, Nghiêm tựa lưng vào vách tường, ánh mặt trời nên thâm hiểm, khóe môi mím chặt, quai hàm bạnh ra, khó nhọc thở hắt. Anh đang tức giận, tội lỗi hay vui mừng đây.

Bức hình lúc này là anh cố tình làm ra, Thiên Tuyết và Yên Nhi không hề giống nhau, nhưng tâm hồn, trái tim của hai đều hướng về một phía. Dương Hạ Vũ.

Ôm đầu, Mặc Nghiêm trượt dài ngồi sụp xuống sàn nhà, cuối đầu, anh đau nhói như bị người ta độc ác moi tim, không dừng ở đó họ còn tàn phá nó một cách trầm trọng, cổ họng nghẹn đắng, Nghiêm không thể nói nên lời, cục nghẹn càng lớn và rồi trong một chốc những đau thương đều vỡ òa.

Nước mắt mặn đắng lăn dài trên má Mặc Nghiêm, anh đau khổ nắm chặt hai tay, hình ảnh của Yên Nhi hiện ra trong mơ màng, nụ cười tinh khôi, ánh mắt tinh nghịch, khuôn miệng ngây ngọt như viên kẹo đường mật. Cô đang ôm lấy anh trong những buổi sáng nắng ấm, đan chéo những ngón tay vào nhau rồi vẽ nên một mái ấm lý tưởng trong tâm trí, anh phì cười ôm chặt cô vào lòng, trao cho cô nụ hôn cùng tình yêu nồng cháy nhất. Thế nhưng...

Những tia sáng ấm áp nhanh chóng vụt tắt trong bi hài, Yên Nhi giật phăng tay anh, xô mạnh anh ra khỏi cuộc đời cô, còn vô tình nói nên những câu tan nát cõi lòng, Yên Nhi không bao giờ muốn gặp lại anh nữa vì người Nhi yêu là Hạ Vũ, cả đời này cô muốn bên Vũ, còn Mặc Nghiêm chỉ đơn giản là người anh, người tình trong những tháng ngày mơ mộng mới lớn.

Mặc Yên Nhi còn bảo mình đang mang thai con của Dương Hạ Vũ, Mặc Nghiêm bảo hãy phá đứa nhỏ, nói rằng Vũ không yêu cô, không xứng với cô. Nhưng Nhi không nghe cũng chẳng tin, cô đã bỏ đi, đã quay lưng đạp đổ tình yêu của Mặc Nghiêm.

Và trong một phút đau đớn, tuyệt vọng, Mặc Nghiêm không hề suy nghĩ đến hậu quả, mà cũng đúng, anh muốn như thế mà. Anh nhìn thấy cô bên đường, Yên Nhi vui vẻ mua gì đó và chuẩn bị bước qua đường, đi đến bên Hạ Vũ, ghen tuông, phần nộ, phá bỏ. Thứ của Nghiêm chỉ có thể thuộc về anh, nếu như món đồ đó đã quyết định chọn chủ khác, thì đành phải phá nát nó, để cho nó hiểu được rằng ngoài anh ra chỉ có cái chết.

Đúng vậy, anh đã tông cô trên dòng đường hối hả.

Đúng vậy, anh đã tàn nhẫn nhìn cô đau đến chết.

Trong bệnh viện, lúc cô đang hôn mê trên giường, anh đã tức giận đến điên loạn gỡ ống oxy của cô, không dừng lại đó, Nghiêm còn tiêm không khí vào mạch máu của Yên Nhi để chắc chắn. Cô không bao giờ có thể tỉnh lại nữa, không bao giờ làm tổn thương tim anh nữa và vĩnh viễn không thuộc về Dương Hạ Vũ.

Sự lựa chọn đó là điều anh muốn, anh không bao giờ hối hận vì đã làm như thế, sau một năm sống như kẻ tâm thần thì hôm nay đây. Anh sẽ giành lấy người con gái mà Dương Hạ Vũ yêu nhất, để cho hắn biết cảm giác của anh đã từng trải qua.

Nhếch mép, Mặc Nghiêm cười bi thương, lấp lánh trong khóe mắt anh là sự hận thù không cách nào xóa bỏ được. Hoa Thiên Tuyết, một cô gái vô tội, nhưng đã xui xẻo vướng vào tên Hạ Vũ đó.

Anh đứng dậy, chỉnh lại chiếc áo sơ mi trắng hơi nhàu ở cổ tay, lau đi những giọt lệ uất hận mà rơi, vẻ mặt lại trở về lúc đầu, lạnh nhạt và khó đoán. Bây giờ phải èo của Hạ Vũ, ngày mai còn phải trang điểm thật đẹp cho Thiên Tuyết, để Dương Hạ Vũ không trách hắn bạc đãi.

Mặc Yên Nhi, em nhìn thấy không? Hạ Vũ chưa bao giờ yêu em. Ngày mai anh sẽ trả thù cho em, trả thù cho chính anh, ngủ ngoan nhé! Em gái.

Đút tay vào túi quần, anh huýt gió từng âm điệu thanh vang, chúng vọng to và bao phủ cả căn nhà u ám, người làm trong nhà đều sợ hãi co người đứng nép vào góc tường, cuối gầm mặt kính cửa, cả thở cũng chẳng dám. Chợt...

Xoảng

Bình bông bỗng dưng bị rút từ trên bàn xuống, vỡ nát từng mảnh.

Mặc Nghiêm dừng chân, ánh mắt nhìn đến bình bông tội nghiệp đất tiền, rồi đưa mâu quang vui vẻ lên cô gái run rẩy, mồ hôi lạnh thấm đẫm hết trán cô. Khóe mắt đỏ hoe, cuối người liên tục quỳ lạy:

- Cậu chủ tha cho tôi, tôi không cố ý, cậu chủ tha cho tôi, tôi không cố ý...

Lắc đầu, Mặc Nghiêm đỡ lấy cô gái ấy đứng dậy trong sự ngỡ ngàng của tất cả mọi người, kể cả cô. Lần đầu tiên trong một năm qua, cậu chủ lại như lúc trước, vui vẻ nâng người ở làm sai lên, lắc đầu kiểu không trách phạt. Cô gái vẫn còn hoang mang nhưng không ngừng cảm ơn, thoát chết là một đặc ân.

- Hãy dọn dẹp chiếc bình này và vào phòng sách gặp tôi.

Giọng nói ngọt ngào như dụ tình làm cô gạt đầu lia lịa, anh quay mặt tiếp tục đút tay vào túi, miệng huýt gió dạo đàn gia làm điểm tâm cho Hoa Thiên Tuyết. Một mình bước vào phòng sách chờ mỹ nhân.

Mọi người cứ nghĩ sẽ chẳng có chuyện gì đâu, nào ngờ lúc cô ấy bước vào cũng là lần cuối cùng mọi người được nhìn thấy cô.

Nguyên do biến mất vì sao, chẳng ai dám hỏi, mà đúng hơn không ai có đủ gan để hỏi, bọn họ thờ ơ với nhau những điều không hay nhưng rồi cũng dần quên đi. Có một người đã biến mất, cũng giống như những kẻ phạm lỗi trước thôi.

23. Chương 23: Chứng Tỏ Một Tay Sát Gái

Sau khi dùng bữa xong Thiên Tuyết bỗng thấy rất buồn ngủ, cô chưa kịp hiểu vấn đề vì sao thì ý thức đã tan biến theo giấc mộng đẹp rồi. Mặc Nghiêm ngồi bên cạnh, nhìn cô rơi vào giấc ngủ, khóe môi bất giác nâng cao, chỉnh lại tư thế cho Tuyết, anh cũng leo lên giường nằm cạnh bên cô, đầu cô gối trên tay anh, nhẹ nhàng tựa vào bờ vai rắn chắc. Mỉm cười ôn nhu, Nghiêm bỗng nhớ đến Yên Nhi, lúc con bé còn sống thường hay ngủ thế này đây.

Bên phía Hạ Vũ thì khác hoàn toàn, hắn kịch liệt hoạt động, phát tiết trên thân thể của một người phụ nữ khác, trút hết nỗi tức giận qua những cái nhấp thô bạo. Người dưới thân say mê, kích tình nhún nhảy, đứng đưa bước theo từng nhịp của hắn.

Vũ nắm tóc người dưới thân, kéo mạnh ra sau là cô ta hét lên một cách rên rỉ, đau đớn làm tăng thêm kích thích, đam mê và cảm giác mạnh trên dòng điện ma sát. Hấn thở dốc, ả cũng vậy, nhịp hỗn loạn một lúc khó nhọc, nhanh hơn và rồi hấn gồng người, rên lên như con thú bị thương. Hạ Vũ ban tặng tinh hoa của mình cho cô ở phía dưới, cô ta như con rắn độc không xương, hai chân quăn lẩy hông hấn, đòi hỏi muốn thêm nữa.

Dừng lại, giải phóng cậu nhỏ khỏi cô bé ẩm ướt, bắn thử, hấn lạnh nhạt:

- Hình như cô đã quên mất vai trò của mình là gì rồi nhỉ? Có cần tôi nhắc lại không?.

Cô ả còn mê mụi trong ái tình bỗng bừng tỉnh, mặt mày biến sắc trắng bệch, đôi mắt hoảng sợ mà nhìn hấn, giọng khản khiết:

- Cậu chủ tôi biết sai rồi, tôi không nên vượt quá giới hạn.

Nhéch môi, hấn nâng cầm cô ta lên đối diện với đôi mắt trừng to thâm độc:

- Tốt lắm. Bây giờ thì biến.

Quýnh quáng, hốt hải mà ôm lấy quần áo của chính mình, ả mặc qua loa, mở cửa phòng, uất ức chạy mất dạng.

Dương Hạ Vũ mệt mỏi nằm ịch xuống giường, gác tay lên trán hấn thở nặng nề cùng ngàn nỗi đau ê ẩm, Thiên Tuyết của hấn giờ này ra sao? Cô có bị tên chết tiệt đó chạm vào không? Và tại sao hấn ta lại làm như vậy, bọn họ có thù oán gì sao? Mặc Yên Nhi?. Ngừng dòng suy nghĩ, hấn mơ màng nhận ra được cái tên này, có vẻ rất quen thuộc, từng nghe ở đâu rồi thì phải, cau mày, hấn bặm chặt môi dưới cổ nhớ cho bằng được, cuối cùng ấn tượng của hấn về cái tên này xuất phát từ đâu.

Bỗng Hạ Vũ nhớ ra điều gì đó, bước lại chiếc tủ sách, hấn thường để vài cái lật vặt trong đây, lục đến cuốn sách nhỏ trong góc. Hình như lâu rồi hấn chưa đụng tới, mà Thiên Tuyết cũng không bận tâm lấy ra xem, may mà không bám bụi. Tất nhiên, nhà lắm người ở như thế mà.

Mở cuốn sổ sách, một bảng danh sách người tình hiện ra, hấn nâng nhẹ khoe môi. Ngày trước, cứ trải qua mỗi cuộc tình ăn chơi nào, hấn đều lưu lại trên đây như một chiến lợi phẩm nhằm khoe khoang với lũ Ngọc Thái – Đỗ Phương. Tra theo bảng chữ cái của từng trang, ngón tay hấn dừng lại ở số hai mươi sáu – Mặc Yên Nhi, ngừng lại vài giây, hấn bắt đầu hiểu vấn đề gì rồi, nếu không lầm thì đây là cuộc tình cá cược vào một năm trước, cô gái này đã bị tai nạn giao thông, sốc thuốc và chết trong bệnh viện.

- Ô, thì ra đây là đứa em gái của Mặc Nghiêm, hấn ta đang muốn trả thù sao? Nực cười.

Hấn ngược đầu cười to bởi trò chơi nhảm chán của Mặc Nghiêm, em gái anh chết và anh cứ nhiên bị điên, sau đó đổ hết tội lỗi lên đầu Hạ Vũ, bắt Thiên Tuyết vì nhầm cô là em gái. Không, lúc gặp Mặc Nghiêm ở công ty, Hạ Vũ nhìn ra anh không hề có vấn đề về tâm lý, có thể nói anh rất xảo huyệt vào bí hiểm nữa đấy. Vậy chỉ có một nguyên do duy nhất, Nghiêm đang muốn trả thù cho em gái. Nhưng vì sao? Cái chết của Mặc Yên Nhi đâu có phải hấn gây ra.

Tức cười, Hạ Vũ đóng quyển sách và đặt nó lại như cũ, hấn đứng dậy bước vào nhà tắm, giờ đây hấn rất cần được gột rửa thân thể này.

Dòng nước tuôn xuống từ vòi sen, từng hạt rồi từng hạt cứ rơi mãi, lăn vòng theo những đường nét quyến rũ nơi mái tóc đen huyền bí, khuôn mặt vuông vức hoàn hảo, bờ vai rắn rỏi nhô cao, khuôn ngực đồng đầy mê được và rồi chúng bao phủ cả người hấn. Dòng nước lạnh làm hấn tỉnh táo hơn, cũng như nhớ ra được những gì mình từng chinh phục.

Một năm trước.

- Hạ Vũ, mày tối ngày quăn lẩy mèo con ở nhà không chán hả?. – Lưu Ngọc Thái buồn chán ngồi chơi playstation, lên tiếng:

- Ý mày là sao?. – Hạ Vũ đang lướt Facebook cũng dừng lại, ngóng tai mà nghe:

- Ý nó bảo, mày nên tìm trò gì vui vui như đi kiếm một con mèo cái khác và dụ dỗ nó. – Đỗ Phương vừa bước từ nhà tắm ra, khóa quần còn chưa kéo mà miệng đã nhanh chóng phát biểu:

Hạ Vũ chề môi, bồn cợt:

- Dương Hạ Vũ tao đây không cần phải kiếm mèo, những con mèo đều tự tìm đến thôi.

Lưu Ngọc Thái dừng trò chơi lại, gật phăng cái ipad của Vũ, vẩy tên ở dơ Đỗ Phương đến gần, hần đưa ra một đề nghị. Ngọc Thái bảo có một mục tiêu, đó chính là tiểu thư Mặc – Mặc Yên Nhi con gái cưng của tập đoàn đá quý đứng đầu thế giới, hần bảo cô vừa tròn mười tám tuổi tất lớn hơn Vũ một tuổi, Nhi chưa có bạn trai lại là một tiểu thư khó chiều, từ nhỏ đã sống trong nhung lụa, sự đùm bọc của gia đình nên khá kiêu kì, chưa từng có chàng trai nào lọt vào mắt xanh của Nhi cả.

Nhưng về Mặc Nghiêm, Hạ Vũ đã không hề để ý tới cái tên cũng như lời kể của Đỗ Phương chiêm vào.

Hạ Vũ nghe thấy cũng thú vị, một con mèo tự cao và rất kiêu ngạo đây mà, chinh phục được Mặc Yên Nhi để chứng tỏ với hai đứa bạn cũng như tất cả cậu ấm khác. Dương Hạ Vũ hần là tay sát gái chính hiệu.

Quả thật không dễ dàng gì, Hạ Vũ mất cả một tháng giả làm người con trai hoàn hảo trước mặt Yên Nhi, hòng lấy được tình cảm của cô nhưng mọi thứ đều không có kết quả. Nhi lướt qua hần và cười bảo nên bỏ cuộc sớm đi, cô không có hứng thú với loại con trai giả tạo, nhưng rồi một ngày bất chợt trời cũng giúp trò chơi của hần, không phải qua một sự dàn xếp âm mưu nào.

Mặc Yên Nhi bị người khác dồn vào góc tường lúc đi ra ngoài một mình, Hạ Vũ vô tình đi ngang qua và thấy. Hần đứng gần đó nhìn bọn du côn trêu ghẹo bước đến gần Yên Nhi, chúng đưa đôi tay dơ bẩn vờn ve làn da trắng mịn như lụa của cô. Cô sợ hãi lùi dần vào góc tường, miệng kêu cứu mà chẳng âm thanh nào thoát ra, có thể bảo sợ đến líu lưỡi. Đợi bọn chúng dè cô xuống đất, dờ trò đồi bại, hần liền xông ra làm anh hùng cứu mỹ nhân. Và kết quả thì ai cũng có thể dự đoán được rồi đấy.

Mặc Yên Nhi bị rơi vào lưới tình, mắc phải trò chơi trong vụ cá cược, cô giành cả tình yêu, tâm hồn lẫn thể xác của mình cho hần. Bên Hạ Vũ, Yên Nhi lúc nào cũng được rót vào tai những lời hoa mỹ, nếm trải đủ loại mật ngọt chết ruồi, say mê đến mù lòa. Cô không hề nhận ra sau mỗi cuộc kích tình là những đoạn clip ân ái của cả hai, Hạ Vũ đặt camera ẩn nơi góc tường, quay lại tất cả và đều được đăng tải lên trang web cùng với những câu miêu tả dâm loạn, bỉ ổi. Mặt người đàn ông bị xóa, người phụ nữ thì không, những đoạn clip đó vô tình bị Mặc Nghiêm tìm thấy, anh đã điên tiết thế nào, nhưng không thể làm lớn chuyện vì rất ảnh hưởng đến bộ mặt của Mặc gia, cũng không thể nói cho Yên Nhi biết. Cô sẽ tổn thương, đau đớn, nhục nhã mà làm chuyện khờ dại.

Cái ngày hay tin Nhi bị tai nạn là lúc Hạ Vũ vui vẻ ôm Thiên Tuyết trong lòng, hần nghe được tin nhưng chẳng mấy quan tâm. Cô ta ra sao, bị gì cũng đâu có liên can gì đến hần, bị thế càng tốt, hần đỡ phải đóng kịch nữa, thế nào thì cũng chứng tỏ và thâu được món hời lớn từ hai thằng bạn rồi. Bày ra chi, ráng chịu, có than thở cũng vậy thôi.

Bây giờ đây, Hạ Vũ tắt dòng nước mát lạnh, lau sạch người, quần khăn ngang hông và chuẩn bị đi ngủ thôi, tối mai còn có màn tiêu khiển nữa mà, hần không cần bận tâm nhiều khi phải đối phó với tên dờ hơi, tâm thần Mặc Nghiêm đó đâu.

Chà trò chơi càng ngày càng vui.

24. Chương 24: Diễn Trò

Hoa Thiên Tuyết cựa quậy, cố thoát khỏi vòng tay lả lăm của ai đó, mở choàng mắt, cô không mấy kinh ngạc khi Mặc Nghiêm thần nhiên ôm cô, có lẽ cô cũng đoán được khi đôi mi hé mở. Mặc Nghiêm chào Thiên Tuyết bằng nụ cười ôn hòa, anh yêu thương hôn lên vầng trán bóng loáng của cô, nhẹ nhàng như làn gió ban mai, anh khẽ động người ngồi dậy nhưng ánh mắt vẫn âu yếm nhìn cô đầy tình cảm.

Ngước nhìn lên đồng hồ lớn trên tường, cô trừng mắt bất động, đã hơn hai giờ chiều mà Hạ Vũ vẫn chưa đưa cô đi khỏi đây sao? Cuối cùng hần có biết cô đang bị mất tích không vậy? Lòng chùng sâu, cảm giác buồn lan tỏa khắp tâm hồn cô, chưa bao giờ Tuyết thèm nghe giọng nói của Hạ Vũ như thế cả.

- Dậy thôi, em cần ăn Yên Nhi à.

Cô lắc đầu nguầy nguậy, thoáng nhớ về tối qua, cô đưa mắt chất vấn hỏi anh:

- Hôm qua anh thuốc cho tôi ngủ sao?.

Anh mỉm cười nhẹ, khuôn mặt hiền hòa, ấm áp như chàng trai thư sinh lạc vào cảnh mộng đẹp, anh chiều chuộng vén những sợi tóc mai đang nằm loạn bên má cô ra sau vành tai:

- Em vẫn thường mất ngủ mà Yên Nhi, em cần có thuốc an thần cùng bữa ăn.

Ngưng lại hơi thở, tâm thức cô muốn quát lớn lên với tên bệnh hoạn này rằng cô không phải Yên Nhi của hắn, cơ mà cô đang mang thai liệu uống thuốc có ảnh hưởng đến bảo bảo không đây? Mắt hạnh tức giận, cô liếc anh một cách vô tội vạ, giọng lạnh đậm ngân vang:

- Em không còn mất ngủ nữa, nên không cần đâu.

Thở hắt ra, cô cố nuốt cục tức vào lòng và tự nhủ:

Không trách người bệnh, không được phân bua với người tâm trí không bình thường.

Chớp nhẹ mi tiếp, anh gật đầu ngụ ý đã hiểu cô muốn nói gì, nắm tay cô vào nhà vệ sinh, Tuyết trừng mắt nhìn Nghiêm, anh ta đang định làm gì cô thế này, cô không nói nên lời được, cứ mở mắt nhìn anh một cách bất định. Và rồi khi anh quay lưng lại nhìn thẳng vào cô, Mặc Nghiêm thoáng tựa tiểu phi tiểu, phì cười:

- Anh sợ sần nhà tắm trơn, em đi không tiện, chỉ đỡ em vào thôi. Đừng nhìn anh ghê gớm thế.

Cuối đầu anh hôn nhẹ vào bụng cô, nơi tiểu bảo bồi đắp yêu của Thiên Tuyết đang ngủ yên, cô khá bất ngờ đứng ngây người trong chốc lát, ánh mắt cũng trở nên êm đềm không còn sự đề phòng nữa. Anh cũng tốt đấy chứ, không giống như những gì cô tưởng ra, rằng anh sẽ giết cô mất.

Vuốt mái tóc cô ra sau tai, anh nghiêng đầu trao cho Tuyết nụ cười thân thiết, tin cậy nhất, mở cửa bước ra ngoài, để hồ chứ không đóng lại. Có lẽ anh lo chẳng?.

Cô quay người chín mươi độ nhìn anh khuất khỏi nắm tay cửa phòng nhà tắm, thở phào, cô bước gần tới gương. Khuôn mặt hồng hào, đôi môi thì hơi nhạt tỵ, đôi mắt cũng có tý thâm quầng, chắc là Tuyết lo lắng quá mà thôi, nhưng thể lực thì ổn lắm, có lẽ là ngủ dư giấc đấy mà.

Hoa Thiên Tuyết không ngờ khoe môi mình lại nâng lên cao, trong tấm gương ấy khuôn mặt của cô phản chiếu lại, nơi đầu đó không ưu phiền chỉ có sự thanh thản, yên bình nhất thôi. Đã bao lâu rồi, trong suy nghĩ của Tuyết chỉ có điệu nhạc không lời nhẹ nhàng, vì sao bên cạnh một tên bất cộc cô lại không sợ hãi, ngược lại còn rất thoải mái?.

Vệ sinh cá nhân xong, Thiên Tuyết thay bộ đầm bầu đáng yêu được anh đặt trên giường. Là thế này, bóng dáng Mặc Nghiêm đã biến đâu mất tiêu rồi, cô nhìn xung quanh, sau khi xác định an toàn mới thay bộ đầm ấy vào.

Xoay xoay trước gương, khuôn mặt mủm mỉm đáng yêu của cô bị thu tóm trong đôi ngươi của Mặc Nghiêm, anh đã mở cửa bước vào từ khi cô mãi lo tự ngắm mình.

- Em xinh đẹp lắm!.

Giật thóp tim, Thiên Tuyết quay phắt ra cửa, neho mắt nhìn anh đầy nghi vấn, anh đã có mặt từ lúc nào vậy? Nãy giờ có nhìn thấy hàng của cô không thế?.. Nghi ngờ ra mặt khiến anh vui vẻ, một cô gái đáng yêu luôn làm lòng anh vui tươi, dù anh biết điều đó không nên có.

Bước lại gần, Nghiêm chìa tay kiêu lịch thiệp của một quý ông, cô đặt lên, ánh mắt khê lay động.

Hạ Vũ chưa từng quý trọng mình như thế. Tại sao anh ấy lại?.

Mặc Nghiêm như đọc được suy nghĩ của Hoa Thiên Tuyết lúc này, anh khê nhếch nửa môi, đường cong hoàn hảo hiện hữu trên khuôn mặt tuấn mỹ của anh, cô như bị thu hút vào sâu trong đó nhưng rất nhanh thoát ra khỏi. Anh ấy là một người không thể đoán được, một kẻ trên cơ Hạ Vũ, có khi còn nham hiểm hơn cả hắn đấy chứ?.

Rùng mình, cô thoáng nghĩ trong những mặt tiêu cực, có biến đâu đó trong đôi mắt anh, một con người lúc nào cũng tỏ ra diên diên, đại đại, hiền hòa, ôn nhu nhưng cô nhận thấy có gì đó rất bất ổn. Mặc Nghiêm không tầm thường, kẻ hai mặt?.

- Đi ăn và tân trang nhé?.

Nháy mắt đáng yêu, Thiên Tuyết gật đầu, miệng vẫn nhoẻn lên nụ cười bình lặng, không có bất kì sóng gió trong ánh mắt, nhưng lòng cô thì có cả ngàn cơn sóng thần chuẩn bị đồ ảo vào tâm thức đây. Hiện tại cả hai người đều tạo nên lớp mặt nạ hoàn hảo để diễn cùng kẻ bên cạnh, hay ở một điều. Cả hai điều không nhìn được ý nghĩ của người đối diện.

Mặc Nghiêm đỡ lấy bàn tay nhỏ bé, mềm mại bước đi trên hành lang dài hun hút, ánh mắt lấp lánh tinh tú, nhân nhật tỏa ra khí ấm, một người dễ gần và thân thiện. Nhưng lòng anh thì đang nghiêng rảg kèn kẹt, ánh mắt sắc bén của tâm thức liên tục đảo quanh, nụ cười độc địa chợt ẩn hiện đâu đó bao phủ trái tim tội lỗi. Tối nay, anh muốn cho Hạ Vũ thấy, mèo của hã sẽ là của anh dưới sự minh chứng của tất cả giới thượng lưu lẫn cả trung lưu. Nếu hã lên tiếng hay có bằng chứng đây là người của hã, con của hã thì cho xin. Mặc Nghiêm đã mua chuộc tất cả rồi.

Nơi đây anh đã lên tất cả chu toàn, thì ở nơi đó hã cũng đã thám thính được tất cả mọi kế hoạch của Mặc Nghiêm. Dương Hạ Vũ cười trừ, trò con nít tưởng mua được bác sĩ kiểm chứng ADN, rồi kéo vài tên về phía anh để chứng tỏ đây là Mặc Yên Nhi ngày ấy, cùng với khá đông nhân chứng tạo ra những bức ảnh photoshop một năm qua cô và anh bên nhau. Thì có thể giành Thiên Tuyết của Hạ Vũ hã sao?.

Tầm phào quá!.

Suy nghĩ một chốc Dương Hạ Vũ chợt mím môi, mèo của hã sao cứ bị người ta nhắm đến vậy, hết Lý gia rồi đến Mặc Nghiêm, nay mai lại ai nữa đây?. Xong lần này, chắc hã phải đem cô đi giấu thôi, nếu được thì lên mặt trắng ở cũng được đỡ mất công bị người ta bắt cóc, ụ hiếp hay tiếp cận nữa.

Thở dài hã bước ra khỏi văn phòng làm việc, đầu tốt nghiệp, lại được tuyển thẳng vào ngôi trường đại học danh tiếng. Trường Marit được sự tài trợ của Dương gia mà trở nên lớn mạnh, bây giờ hã như thần nơi đó, không học cũng chẳng ai dám nói gì.

Dương Hạ Vũ xoa hai bên thái dương, nổi bực xúc dâng trào, hã nhớ Thiên Tuyết đến chết mất, cô mới mất tích vài chục tiếng đã khiến hã phát cáu thể này rồi cơ đây.

Bước đến thang máy, hã từ tầng năm mươi hai đi xuống tầng trệt, uống tí cafe và xem cảnh đường phố hôm nay có gì thu hút hã không. Thang máy dừng lại ở tầng ba, vừa tìng thì bóng dáng Lưu Hạnh trang cũng dần hiện ra, cô cuối đầu, bẽn lẽn cười thẹn thùng:

- Giám đốc đi xuống căn tin?.

- Ừ.

Hạ Vũ đứng thẳng người, dứt tay vào túi tỏ vẻ ngẫu và nghiêm trang, khuôn mặt tuần lãg cau mày không lộ vẻ vui tươi, Hạnh Trang dè dặt im lãg không dám lên tiếng nữa, bỗng nhiên bàn tay ma quái của Vũ lãn mò đặt nơi mông cô, cặp mông tròn trĩnh được che đậy bởi lớp vải công sở đáng ghét. Dương Hạ Vũ bực bội muốn xé rách ngay chiếc váy này ra, để thỏa mãn, chiêm ngưỡng cảnh xuân đẹp của Trang.

- Giám đốc?.

Tìng

Cô sợ hãi nhích lên trước, đồng thời thang máy cứu mạng, đã đến tầng trệt, cánh cửa chợt mở và có vài người đứng đợi thang máy. Hã đưa tay chỉnh lại cà vạt, nở nụ cười lịch thiệp với nhân viên cấp dưới, bọn họ đâu biết chuyện gì, cũng chỉ cười lại hã chào tiếng “Giám đốc” rồi chui tọt vào thang máy lên tầng trên, nơi bắt đầu công việc của họ.

Dương Hạ Vũ cúi bãn nhìn theo bóng dáng chạy trốn chết của Hạnh Trang mà hậm hực, con nai này khó xoi thật, thôi cứ để khi nào giành lại được Thiên Tuyết, thì khi đó hã trên đũa thân thể Hạnh Trang cũng chưa muộn.

Ý cười dâm tà trên khóe môi, hắn nâng bước chân đi đến bên chiếc bàn gần cửa sổ, ánh mắt âm thầm nhìn ra đường, nơi vĩa hè nhộn nhịp người qua lại, bóng dáng thân thương ẩn hiện tay trong tay với ai đó.

Mặc Nghiêm, mày đang cố tình hay vô ý đấy. Đùa tao sao?.

Nắm chặt đôi tay, bắt chéo chân, ánh mắt vẫn dõi theo bóng Mặc Nghiêm lúi kếu Thiên Tuyết vào một hiệu Nail bên đường, định diễn trò cho hắn xem sao. Tốt lắm, hắn sẽ ngồi đây và thưởng thức vậy, cứ để Mặc Nghiêm cảm thấy mình thắng đi, rồi tối nay Thiên Tuyết lại là của hắn thôi.

Lưu Hạnh Trang chạy ra ngoài công ty, lòng bấn loạn, đúng là cô có thích Hạ Vũ nhưng không có nghĩa sẵn sàng dâng tặng cho hắn đâu. Ừ, thì cô cũng dè tiện khi đã hôn hắn nhưng điều đó cũng không quá lo ngại gì, cô hơi sốc vì việc vượt quá giới hạn lúc này, dù biết cấp trên rất đào hoa, sát gái và sao nhĩ? Hắn đã có người con gái chiếm trọn trái tim bằng lạnh của hắn rồi. Hoa Thiên Tuyết.

Cụp mi, cô thất vọng ôm chặt lấy mình, bước trên con đường đông người, cứ đi theo họ mà chẳng biết bước chân lạc lối đến đâu, đến khi cô đụng vào bức tường thịt, to lớn và thật ấm áp. Xém tý nữa đã bật ngựa ra sau, té đến dập mặt rồi, may mà người ấy đã kéo cô ngược lại vào lòng ngực rắn chắc, mê mụi.

- Không sao chứ?.

Giọng nói trầm thấp làm tim Lưu Hạnh Trang ngán vang, cô ngược mắt long lanh, đôi má ửng hồng, thấp thoáng nhỏ giọng:

- Tôi không sao, thật xin lỗi vì không để ý.

- Không phải lỗi của em đâu Thiên Tuyết à.

Cái tên này như mũi tên nhọn đâm thẳng vào trái tim yếu mềm, mỏng manh của Hạnh Trang, đôi mắt chợt hiện lên sự tổn thương, lấp lánh sương mờ, tại sao đi đâu cô cũng bị ám ảnh cái tên đó thế. Bóng ma Hoa Thiên Tuyết chẳng? . Đưa tay lau đi giọt nước mắt trên mi, cô vội vã tránh đi:

- Xin lỗi, anh nhận lầm người rồi, cảm ơn đã đỡ tôi.

Chàng trai vẫn giữ cô trước mặt, giọng chắc nịch:

- Không, Thiên Tuyết, anh là Lý Mẫn Hào đây. À không, Phan Tuấn Kiệt mới đúng.

Nụ cười của Mẫn Hào ngây dại như kẻ bệnh tâm thần, đồng tử của anh vô hồn đáng sợ, nó nhìn xoáy vào khuôn mặt xinh đẹp của Hạnh Trang lại biến sang Thiên Tuyết. Một di chứng sau năm ấy.

Lưu Hạnh Trang nhắm mắt, cậu đang bóp chặt đôi vai cô, cô rất đau, vùng vẫy mạnh Trang thoát khỏi Hào, ánh mắt buồn bã, nụ cười nhạt nơi khóe môi. Cô lướt qua Mẫn Hào trong vô vàn nỗi thất vọng, thương tâm.

Năm nay cô đã hai mươi hai rồi, chưa mối tình vắt vai, chưa từng được đáp lại tình yêu một cách chính chắn, chưa từng được người mình cảm mến nhìn đến. Và bây giờ, người cô ngỡ gần gũi vào lần gặp định mệnh, lại là kẻ điên vì bóng hình Hoa Thiên Tuyết.

Cô dừng bám theo tôi nữa. Tha cho tôi đi mà.

Tâm hồn tan vỡ cùng trái tim bất hạnh, Hạnh Trang lại bước, bước về một hướng vô định nào đó mà cô cũng không hay biết. Tại sao lại trở nên như thế?.

25. Chương 25: Chưa Mở Đầu Đã Hạ Màn

Buổi tiệc diễn ra vào mười chín giờ, nhưng khoảng mười tám giờ kém mười lăm phút, mọi người đã có mặt đầy đủ cả rồi. Hoa Thiên Tuyết, chẳng biết tại sao nhiều người đến như thế, Mặc Nghiêm lại nói với cô rằng ngày hôm nay cô là nhân vật chính. Chính? Vì việc gì? Khoác trên người bộ đồ đắt tiền, phấn son đánh nhạt, mái tóc được búi cao quý phái. Trông Tuyết như được thoát xác hoàn toàn, không còn vẻ quê mùa,

đơn giản hằng ngày nữa, chiếc đầm bầu màu trắng phủ tới gối, được nhà thiết kế nổi tiếng tạo nên, hoa văn xinh đẹp, phù hợp với làn da trắng mịn như lụa của Tuyết. Cô không mang giày cao gót, có lẽ không tốt đến bảo bảo trong bụng đâu, mang đôi giày thấp màu trắng cùng tông, đính sa kim những viên đá lấp lánh hình hồ điệp. Nhìn vào gương, Thiên Tuyết cảm thán với sự hào phóng của Mặc Nghiêm.

- Em rất xinh đẹp!.

Mặc Nghiêm vịn hai vai Thiên Tuyết, anh mặc bỏ đồ vest trắng lịch thiệp, vẽ chững chạc tô nét trên khuôn mặt vuông vức, nụ cười tỏa sáng dưới cái nhìn chăm chú của cô. Chiếc gương phản chiếu lại hình ảnh của hai người, trông cả hai thật xứng đôi.

- Anh cũng rất đẹp! Hôm nay là ngày gì thế?.

Cô vờ hỏi. Ánh mắt tò mò lẫn bên lên quan sát từng cử chỉ của anh. Mặc Nghiêm chỉnh lại cà vạt đen, phui gọn những nếp nhăn trên quần áo khiến chúng trở nên phẳng phiu, cong nhẹ khoe môi, anh từ tốn nói:

- Ngày Mặc Yên Nhi trở về và...

Quay sang nhìn cô đầy trù mến, anh kê sát khuôn mặt mình lại gần bên cô, hé môi, phảng phất hơi thở nóng ấm lượn quanh khuôn mặt thoáng hồng của cô:

- Ngày em chính thức trở thành thiếu phu nhân Mặc gia, em không còn là em gái hay con nuôi của gia đình này nữa.

- Hả?.

Kinh ngạc, cô mở to đôi mắt cả cái miệng nhỏ nhắn, thở hắt mạnh, nhịp tim tăng cao như dòng điện cao áp chạy qua, cái gì mà thiếu phu nhân chứ? Nếu vậy, chẳng lẽ cô trở thành vợ của Mặc Nghiêm thiếu gia sao? Điều này không thể được, Hạ Vũ mà biết sẽ phát điên lên mất, hần thế nào cũng xẻ thịt, lột da mặt cô ra vì tính chiếm hữu cao thôi. Sờ xuống tiểu bảo bối, lờ như Hạ Vũ nghi ngờ đây là con của Mặc Nghiêm, nói cô thông dâm thì tội lỗi vô trùng. Không được.

Biết được Hoa Thiên Tuyết đã nghe rõ, chỉ là quá sốc vì tính chất bất ngờ nên Mặc Nghiêm nắm tay cô, nở nụ cười thuần ái, dẫn cô đi đến hành lang cao có thể nhìn xuống sảnh chính, nơi mà có rất nhiều người đến đây chỉ để nhìn rõ thực hư.

Nơi đang đứng không cao cũng chẳng thấp, xây theo lối cung điện hoàng gia, nên nơi cô đang đứng cũng giống như một ban công dài, rộng. Mầu quang Thiên Tuyết dạo quanh và rồi ngưng trọng.

Đôi mắt khê dao động, sóng sánh nước, trái tim nghẹn chặt như bị bàn tay ai đó bóp nát, cổ họng khô khốc đến đau, cô nắm chặt thanh sắt, dùng hết lực để kiềm nén nỗi thất vọng. Hoa Thiên Tuyết bỗng thấy choáng, đầu đau như búa bổ, bụng bị tiểu bối đập đến thảm thương, cô ôm bụng, dấm nhẹ ngực ngăn đi dòng nước mắt cứ vô thức lăn dài.

- Yên Nhi em không sao chứ?.

Mặc Nghiêm giả vờ ôm lấy cô, đôi tay lau đi những giọt nước mắt hoen mi, vẽ mặt lo lắng, hốt hoảng thiếu điều chửi thề mà thôi, anh quỳnh quáng bỗng cô trên tay chạy đến giường, đặt cô nằm xuống. Đôi mắt anh cứ lura mãi, tay chân cũng không biết làm gì ngoài lục tủ hộc tủ tìm thuốc, lòng anh không nao núng sợ sệt cô đau, anh chỉ đang quá tung hô trong niềm vui mà thôi. Lúc này những gì diễn ra đều được thâm tóm vào tầm mắt Nghiêm, chỉ là anh tỏ ra không hề biết gì cả.

- Em không sao, con đập đau quá!.

Hoa Thiên Tuyết ngăn lại nỗi bi thương trong nụ cười gương đấm nước mắt, trái tim se chặt cùng cảm giác lạnh lẽo bao trùm. Nhìn Mặc Nghiêm sốt sắng lo cho cô, làm lòng Tuyết chùng xuống, rồi ầm ập lạ thường, nếu đây chỉ là đóng kịch thì cô cũng cảm thấy vui rồi. Vì ít ra trong cái cuộc đời đen tối, xui xẻo này vẫn có người tỏ ra quan tâm cô.

Chớp mi tiếp, dòng lệ ầm còn sót lại trên mi khê lăn xuống má, đọng lại nơi tóc mai của Tuyết, Nghiêm vuốt lấy những sợi tóc mai ướt sũng, thở dài ngao ngán, nhưng cũng đã nhẹ nhõm đôi điều. Hoa Thiên Tuyết hé nhẹ bờ môi, cô không thở nổi, phổi như bị rút hết không khí, yếu càng nhiều nỗi đau lại càng sâu.

Tại sao vậy? Dương Hạ Vũ.

Đúng là chuyện hắc đào hoa, ngủ với nhiều người khác, cô đều biết chứ nhưng cô lại không ngờ đến thời điểm này. Thiên Tuyết bị mất tích, cô lại đang mang con của Vũ, những ngày qua hắc đệ đang chăm sóc, cử chỉ ngọt ngào, sự đùm bọc của hắc đệ làm cô ngộ nhận hắc đệ đang yêu cô. Nhưng Tuyết thật ngốc nghếch, hắc đệ chưa từng quan tâm hay xem cô hơn một món đồ chơi cả.

Lúc này dưới khuôn viên trong góc khuất, hình bóng Dương Hạ Vũ chắc nịch, tội lỗi và thật kinh tởm ôm chầm lấy cô gái nào đó, cả hai bọn họ thật không có tự ái, tại sao có thể làm chuyện đó một cách tự nhiên như thế? Nếu như cô mù thì thật tốt, những năm qua bên hắc đệ, nước mắt luôn dư thừa để rơi, tới đến khi hắc đệ mang hơi thở của con đàn bà khác về, cô đều đau tâm mà nuốt đi nước mắt, sự đau khổ không thể giải bày. Chờ hắc đệ chìm vào mộng xuân cô mới có thể ôm ngực tuôn trào.

Vậy mà tôi cứ ngỡ...

Cô ngồi dậy, nắm lấy tay anh và mỉm cười.

Như thế này cũng tốt, anh có người khác, tôi cũng có vậy, chúng ta bình đẳng mà nhỉ? Hiện tại tôi chẳng buồn sợ anh nữa.

Mặt Nghiêm nghiêng đầu nhìn cô khó hiểu, mới khóc lại cười, ánh mắt lại trở nên băng lãnh lạ thường, cái ý định của Thiên Tuyết bị anh nhìn thấu. Cả ông trời cũng giúp anh rồi.

Nắm tay Tuyết bước xuống sảnh chính, tắt cả đèn đều vụt tắt duy chỉ sân khấu còn nhàn nhạt ánh sáng trọng tâm, tiếng nhạc nhẹ vang lên thanh thoát, anh đưa cô bước lên từng bậc thang, quay người đối mặt với tất cả mọi người. Mặc Nghiêm mỉm cười vì sự hợp tác thuận thảo của Tuyết, anh lấy micro:

- Xin chân thành cảm ơn mọi người vì sự có mặt đông đủ hôm nay, tôi không muốn dài dòng lẫn quẩn vì niềm vui này cần được công bố cho tất cả. Mặc Yên Nhi...

Những lời nói của Mặc Nghiêm đều trở nên lắng đọng, không có bất cứ âm thanh nào nữa, đôi mắt Hoa Thiên Tuyết đang trừng to, đôi môi trắng bệch thiếu sức sống, nhìn xoáy vào Dương Hạ Vũ. Hắc đệ đang cầm một ly rượu nhấp nhẹ, môi nở nụ cười âm hiểm đáp lại khuôn mặt tái xanh của cô. Hạ Vũ đưa tay choàng lấy một người... Mẹ của Thiên Tuyết.

Bà ngây ngốc không biết điều gì, đôi tay ốm yếu bóp chặt chiếc khăn tay nhàu nát, hắc đệ đưa đôi môi đến gần tai của bà, nói nhỏ gì đó mà thân hình khẽ run lên. Ngực Tuyết phập phồng, ánh mắt hoảng sợ, chân không yên mà nhấc lên vô thức bước nhanh xuống sân khấu đi đến cạnh Hạ Vũ. Giành lại mẹ và muốn chắc chắn bà không sao.

- Anh...

Cô ứ nghẹn không nói nên lời, có gì đó mắc lại nơi yết hầu trong chốc lát. Hạ Vũ mỉm cười ôn nhu, cất giọng êm ả:

- Anh mang mẹ vợ đến xem... Con gái của mình bỏ chồng theo người khác đấy mà.

Ánh mắt mọi người đá xoáy nhìn thẳng vào Thiên Tuyết, sau đó lại quay sang nhìn Mặc Nghiêm đứng như tượng trên sân khấu, anh chẳng mấy may lo sợ sự sấm soi của mọi người, chỉ đứng nhìn xem màn kịch này kết thúc ra sao thôi. Mặc Nghiêm hơi tiếc, tính cho nhiều lại quên mất ba mẹ Thiên Tuyết, con át chủ bài quan trọng có thể thay đổi được tình thế.

Mẹ Thiên Tuyết nhìn mọi người, bà cảm thấy ngượng ngùng và không thoải mái, lắc nhẹ tay cô:

- Về thôi, ở đây mẹ thấy không quen.

- Dạ về thôi.

Cô nắm lấy đôi tay gầy xương của bà, nở nụ cười hiền hòa, giọng uất nghẹn nhớ nhung lên tiếng, gương mặt nhìn Mặc Nghiêm đầy hối lỗi, không biết nổi hổ thẹn này anh sẽ giải quyết ra sao đây? Và anh đang nghĩ cô là Mặc Yên Nhi mà. Nhưng không, anh nhìn lại cô gật đầu trấn an, anh không nghĩ màn kịch ngắn đến vậy, chưa mở đầu mà đã hạ màn. Thôi đành để cô đi, lần sau chuẩn bị kĩ rồi chơi lại cũng được, anh còn khối thời gian rảnh để chơi cùng Hạ Vũ mà. Dương Hạ Vũ ôm ngang hông Thiên Tuyết rời đi, khéo

môi nhếch cao sự đắc thắng, nháy mắt với Mặc Nghiêm, anh không phải kẻ có thể đầu lại hần đâu. Chưa vào bàn cờ đã thua thế thảm rồi.

Mặc Nghiêm vuốt tóc, ngửa mặt cười to, đôi mắt âm lãnh nhìn theo bóng lưng mẹ của Thiên Tuyết, đầu tiên phải bắt được ba mẹ cô, sau đó mới tới cô, lần sau không thể bỏ qua con mồi hờ quan trọng như vậy được.

Hoa Thiên Tuyết không hiểu nếu Mặc Nghiêm xem cô là Mặc yên Nhi, chẳng lẽ phải điên cuồng giữ lại hay làm chuyện gì đó ngoài tầm kiểm soát chứ, Tại sao lại có thể thản nhiên nhìn cô rời đi như thế? Bỗng nhiên cô quên bèn đi nét mặt anh khi ấy rất điềm tĩnh như đang thưởng thức một màn kịch, không lẽ tất cả đều là giả? Cô ngây ngơ hỏi mẹ:

- Con có chị em sinh đôi hay từng mất trí không mẹ?.

Mẹ Thiên Tuyết mệt mỏi dựa lên đôi vai gầy của cô mà lắc đầu, bà sức khỏe không được tốt lại bị Hạ Vũ mang ra ngoài mãi, trúng gió sẽ nguy mất. Cô đưa mắt trách cứ nhìn Hạ Vũ, hần ngồi vào ghế trước, nhịp tay lên vô lăng, đưa tay vuốt lại mái tóc dựng cao, ánh mắt khinh thường đáp lại:

- Hoa Thiên Tuyết đừng nhìn tôi như vậy, về nhà em sẽ nhận được hình phạt thích đáng. Còn cô Mặc đó, không liên can gì đến em đâu, một trò lừa đảo nhỏ cũng khiến em tin. Ngu xuẩn.

Thiên Tuyết bặm môi, cuối gằm mặt xuống nhìn vào đôi tay đang đặt giữa đùi mà chạnh lòng, trái tim lại nặng nề, cảm giác đau đớn trào dâng, tê rần và âm ỉ khắp lòng ngực cô, hàng nước mắt mong ảo vờn trên mi chỉ một chút nữa thôi sẽ tuôn trào. Nhưng Tuyết kịp chặn lại cũng giống như tự bóp nát trái tim mình, không nên nghĩ đến nữa, hần sẽ trừng phạt gì cô đây? Cô đang mang thai con của hần đó và rồi cô phải cười nhạt chính mình.

Hần từng giết chết đứa con của cô mà, phải không?

26. Chương 26: Anh Không Phải Con Người

Hoa Thiên Tuyết đỡ lấy mẹ bước vào nhà, bà họ Thẩm nên mọi người hay gọi là thím Thẩm, dân quê nên chẳng ai thấy ngại còn coi đó là cái tên gọi thân mật nữa cơ, nhưng lên thành thị thì thật không hay.

Thím Thẩm khá mệt cứ tựa vào người cô mới có thể trụ lại, cô lắc đầu đau lòng, mẹ Tuyết trước giờ luôn ốm yếu do căn bệnh hen suyễn trở trêu. Cha cô lúc nào cũng kè kè bên cạnh, sợ bà lên cơn thì khổ, nhưng hôm nay Dương Hạ Vũ đưa mẹ cô ra ngoài, lại không hề mang thuốc cho bà. Lỡ có chuyện gì cha lẫn cô sẽ giết hần mất, dù điều đó thật tức cười.

Thấy thím Thẩm mệt, Thiên Tuyết đưa bà lên phòng mình nằm nghỉ, hần tháo chiếc áo khoác đen bên ngoài ra, tháo hờ hai nút áo, bước chân nhẹ nhàng nối tiếp theo cô.

- Mẹ nằm xuống nghỉ tý nhé!

Cô đỡ mẹ đến giường, nhẹ nhàng giúp bà nằm xuống, thím Thẩm thở hắt ra, nhẹ nhõm thả lỏng người trên giường, bà nhắm mắt lại tịnh dưỡng khiến Thiên Tuyết an tâm phần nào. Vuốt mái tóc bạc của mẹ mà nước mắt cô thầm rơi, bao năm qua cô không được ở bên bà, lo lắng hay chăm sóc cho bà cả. Cũng tại Hạ Vũ, hần đã chia cắt gia đình cô.

- Tôi sẽ chịu phạt, nhưng không phải hôm nay được không?.

Giọng cô buồn bã, lãnh đạm ngân vang, chất giọng đều đều như không hề mang cảm xúc, cô vẫn không nhìn hần cho đến khi Vũ bước lại gần, đưa tay nâng cằm cô lên đối diện với khuôn mặt của hần. Hạ Vũ tà mị cười, nụ cười ấy thật đẹp nhưng trông thật âm hiểm, nó như ngàn mũi tên nhọn hoắt bay thẳng vào đôi mắt cô:

- Em biết vì sao tôi lại đưa mẹ em đến đây không?.

- Để tôi ngoan ngoãn trở về.

- Đúng, nhưng không phải hoàn toàn, nếu như em tự động chạy đến bên tôi khi nhìn thấy tôi... Có lẽ tôi sẽ không đụng đến mẹ em, nhưng em đã không... Em đã nắm tay hấn còn muốn thách thức tôi?.

Dương Hạ Vũ rần giọng, đôi mắt mở to sắc bén nhìn xoáy tận tâm gan cô, hấn bạnh quai hài, nghiêng chặt hàm răng trắng sứ của mình, chúng tạo nên âm thanh hăm dọa rợn óc. Thấy được sự tức giận trên khuôn mặt hấn, Thiên Tuyết run rẩy như con mèo nhỏ sợ chủ, hai tay cầu chặt gấu áo, tim đập mạnh cùng những câu hỏi. Hấn sẽ làm gì cô? Hấn sẽ làm gì mẹ cô?. Giọng nói Tuyết âm vang nơi yết hầu nghẹn chặt, bờ môi khô khốc dính bết vào nhau:

- Khô...nggg... ph...ả...iiii...

- Haha... Thiên Tuyết, tôi không phải thằng ngốc.

Hấn ngửa cổ cười, nụ cười âm ti đầy khinh bỉ, mâu quang lại trở nên khắc nghiệt, búng tay, hấn nhếch môi cười đều cán. Thoảng qua đôi mắt hấn, cô đoán được điều không may xảy ra.

Và đúng như thế, Đỗ Phương từ ngoài cửa bước vào, hấn cầm theo một dương vật giả, Tuyết lạnh sống lưng, tóc gáy dựng đứng sợ hãi lùi lại gần thím Thắm, cô muốn bảo vệ bà. Dương Hạ Vũ vẫy tay bảo Phương vào, hấn nhìn cô đầy ẩn ý, khóe mắt nâng cao ý cười thích thú. Giọng nói bình thản lại làm tim Tuyết nổi cuộn phong vũ bão:

- Chẳng lẽ em sẽ phải chịu phạt nhưng mà... Em đang mang con của tôi nên... Mẹ em sẽ chịu thay em vậy.

Tất lưỡi, hấn ngừng giọng cùng cái nhìn oái ăm đầy thương thức đến cô:

- Đáng lẽ ra em không nên ra ngoài vào ngày hôm đó, đáng lẽ ra em không nên đối đầu với tôi.

Dòng lệ cô tuôn dài bên má, cô ôm chầm lấy người mẹ bệnh tật của mình mà khóc thét, ánh mắt cô cứ đưa nhanh hết nhìn Hạ Vũ đến thứ ghê tởm trong tay Đỗ Phương, xin đừng làm thế. Thiên Tuyết nhìn mẹ mình, thím Thắm ngây ngô, mặt nhọc nâng í mắt nặng trĩu nhìn cô. Giọng bà yếu ớt hỏi:

- Chuyện gì vậy con?.

Cô lắc đầu bảo không có gì cả, nói rằng mẹ cứ nghỉ đi đừng mở mắt ra, chỉ là con cãi nhau với bạn thôi. Mẹ cô gật đầu, tiếp tục chìm vào giấc ngủ, cô đau lòng, sợ hãi ôm chặt thân thể gầy nhom của bà hơn. Hạ Vũ nắm lấy cánh tay cô lôi về phía hấn, bất ngờ cô buông mẹ, bà nằm trên giường ngủ mê man không hay biết gì. Cô vùng vẫy ra khỏi bàn tay xiềng xích của hấn, ánh mắt hoảng hốt đến ngưng bật hơi thở đáp trên từng bước chân Đỗ Phương, hấn đang đi gần mẹ cô, hấn đang nhip lên tay bằng cái thứ quái gở, đáng hận kia. Thím Thắm sẽ không chịu nổi đâu, bà sẽ lên cơn và chết mất, không được Hạ Vũ - Đỗ Phương, bọn hấn đang sỉ nhục mẹ cô, bà nếu có chuyện gì cha cô sẽ ra sao đây?.

Cô dấn vào ngực Hạ Vũ, gương đôi mắt oán hận nhìn hấn, đôi môi bặm chặt bật lên tiếng khóc uất nghẹn. Khuôn mặt xanh xao thấm dầm nước mắt của cô làm hấn vui thú ngắm nhìn, bao lâu rồi hấn đã không được chiêm ngưỡng vẻ mặt cầu xin của cô. Dương Hạ Vũ giữ chặt cô hơn, ra lệnh cho tên Đỗ Phương ra tay.

Hoa Thiên Tuyết điên tâm, tàn phế huyết thương, từng giọt nước mắt cứ tuôn xối xả, ánh mắt chết lặng nhìn Hạ Vũ lẫn mẹ cô, tâm đau do chính hấn cấu xé, máu lệ tuôn rơi. Hơi thở đứt quãng không nên lời mà cố thoát ra.

Thím Thắm đang lơ mơ ngủ bỗng bị chế trụ, phản phát làn gió nhẹ ngang qua tai bà, hơi thở nóng ẩm vờn quanh xương quai xanh. Bà hoảng hốt bừng tỉnh, ánh mắt kinh ngạc lẫn chết đứng nhìn Đỗ Phương tay cầm dương vật giả, hấn ghì hai tay bà lên đầu, cuống sát nụ hôn khắp chiếc cổ già nua của bà. Ai oán, bà khàn giọng, nước mắt rưng rưng, cơ thể yếu ớt co giật mạnh:

- Tha...a...a... ch...o... tô...iiii...

- Dương Hạ Vũ! Anh không phải là con người, sao anh có thể...

Cô nấc nghẹn khóc lớn, đánh mạnh hơn vào người hấn nhưng nó chẳng khác nào một con mèo hư lộn xộn cào vào áo chủ, hấn không mấy may nhúc nhích, ánh mắt vẫn thản nhiên, thanh đạm nhìn biểu hiện bán sống bán chết của cô. Hé môi, hấn như tên ác quỷ lên tiếng bốn cọt:

- Cầu xin tôi đi.

Đau đớn, quần quai, trái tim lẫn linh hồn đều rách toạt, Hoa Thiên Tuyết vô vọng quỳ xuống chân hắn, ôm lấy đôi chân phẳng phiu trước mặt, giọng khản khiết cầu xin:

- Làm ơn... Mẹ tôi không chịu nổi đâu, bà sẽ chết mất...

Dương Hạ Vũ cúi người, vươn tay nắm lấy mớ tóc của Tuyết kéo ra sau, khiến da đầu cô đau buốt, hắn mỉm cười đáp mạnh bờ môi bạc thán cuồng sát loạn xạ trong khuôn miệng cô. Cho đến khi Thiên Tuyết hết hơi, đau đến đỏ mặt hắn mới buông cô ra, búng tay, Đỗ Phương lập tức ngừng lại.

Mẹ Tuyết cũng vì thế mà bạc hờn bạt vĩa thở hổn hển, ánh mắt quờ quạng, để phòng nhìn hết tất cả người trước mặt, đôi tay nhăn nheo bà ôm lấy cổ áo chính mình, ngực phập phồng mỗi lúc mạnh hơn, khóe mắt bị lấp đầy lệ nóng hổi, bờ má phờ phạt, đôi môi sưng vù đến rớm máu. Thím Thắm há miệng to, cả người đổ ịch xuống giường, cô giật mạnh khiến Thiên Tuyết hốt hoảng xô hắn chạy đến cạnh bà.

- THUỐC.

Hét lớn, cô ôm lấy bà không biết phải làm sao, khi còn nhỏ mỗi lần thấy mẹ lên cơn cô đều chỉ ôm chặt bà, tay chân lạnh tê, cô run bần bật, nước mắt lăn nứa bật ra. Mẹ của cô.

Đưa mắt sang Đỗ Phương, Dương Hạ Vũ chỉ cần hất mặt thì Phương cũng hiểu, Vũ giữ lấy Tuyết trong lòng, nói với cô bà ấy sẽ không sao. Đỗ Phương bé xốc bà chạy ra ngoài dưới ánh mắt không yên tâm của cô, chân cô theo phản xạ mà đưa lên định chạy khỏi phòng thì bị Hạ Vũ giữ lại, cô vùng vẫy cả thân người, cực nhọc, đau khổ, đuổi người nhưng không thể thoát ra.

- Mẹ em sẽ không sao, nhưng người có sao thì đang chờ em đấy.

Quay phắt ngay đôi mắt còn rơi lệ, cô nhìn hắn khó hiểu. Ai?.

Hắn lại nở nụ cười trên đôi môi đáng biến mất ấy, buông tay hắn đi đến phòng tắm, kéo ra chiếc rổ đồ nhỏ được bọc tấm khăn lớn, Thiên Tuyết lặng người, tay run run ôm chầm lấy chiếc rổ nhựa ấy. Đôi người cô trong một chốc dường như không thể co giãn đồng tử nữa, cô muốn chết đi để không phải đối diện với hắn, đối diện với những gì hắn đã làm. Hoa Thiên Tuyết đưa tay vào rổ... Ấm ra đưa bé trắng nõn ngủ say người đầy vết thương, những dấu vết sâu hoắm đến lõi lõi thịt đỏ, chúng còn rớm máu tươi và cái mùi tanh nồng phả phất quanh cánh mũi cô.

- Tại sao? Dương Hạ Vũ, tại sao anh lại làm như vậy? Trần Trần chỉ là một đứa bé mà.

Thét to, cô ôm lấy cô bé yếu ớt vào lòng, may mắn bé vẫn còn hơi thở, nhịp đập cũng duy trì nhưng rất yếu, Bảo Trần đang ngủ hay ngất thế này?. Nhìn bé mà lòng cô tan nát, nóng bừng như bị lửa thiêu đốt, cô thương tâm bi hài trên thân thể bé nhỏ chịu đau, tình yêu còn sót lại cũng đã bị cháy thành tro tàn. Ánh mắt ngỡ ngàng cô nhìn hắn không cảm xúc, vì những gì cô tưởng đến, nghĩ đến và chứng kiến đã quá sức chịu đựng rồi. Cả đứa bé hắn còn không tha.

- Đây là món quà trừng phạt, khi mà em cùng Mặc Nghiêm dạo quanh trước mặt tôi.

Lừa tay, Hạ Vũ lướt nhẹ những ngón tay quanh tóc cô, hắn từ tốn vờn vờ quanh bờ má lạnh tanh của Tuyết và rồi hắn đứng thẳng người dậy, bước ra khỏi phòng. Khóa chốt cửa từ bên ngoài, hắn muốn giam giữ cô trong đây sao?.

Đúng vậy, Hạ Vũ đang giam giữ cô, hắn lại trở về con người ngày trước. Đáng sợ, hiểm ác, đê tiện, bỉ ổi và không có lương tâm. Ừ, lương tâm hắn bị chó ăn rồi thì còn đâu.

Meooo

Lông Vũ lật đôi chân bị thương từ gầm giường ra, nó dụi người vào tay Thiên Tuyết, khiến cô càng thêm đau lòng vuốt ve lấy bộ lông mượt mà của nó. Một con mèo đáng thương đang sợ hãi.

Lông Vũ ơi, mày chọn làm chủ rồi.

Ôm chầm lấy mèo nhỏ cùng Liễu Bảo Trân, cô ảm đạm ngồi dưới sàn nhà lạnh buốt, cả người tê dại nhưng không buồn đứng lên. Cô muốn nhìn thấy sự chịu đựng của bản thân, nhưng bỗng khước môi cô giương cao, ánh mắt bi hài không nổi sóng. Bụng cô đang co thắt, máu tuôn không ngừng.

Con ơi, mẹ xin lỗi.

Không khí tan thương bao trùm lấy Thiên Tuyết, thì nơi kia sự điên dại chiếm lấy linh hồn đau khổ của Mẫn Hào, cậu điên cuồng bắt giam Lưu Hạnh Trang, nhốt cô trong phòng hơn hai tiếng đồng hồ. Mặc cô thoảng thốt cầu xin không thành tiếng, khóc lóc, cậu vẫn bình thản ngắm nhìn cô.

Lưu Hạnh Trang thật đau tâm, tại sao lại gặp phải kẻ điên, một tên vì tình yêu mà phát bệnh, sau đó còn bắt giam cô, miệng bị dán băng keo, tay cột ra sau, chân cũng bị bó thành một cục. Lý Mẫn Hào thì cứ luôn miệng gọi Hoa Thiên Tuyết, cuối cùng cô đã làm việc gì ác mà gặp quả báo vậy nè?.

27. Chương 27: Lần Đầu Hạ Người

Trong bóng đêm mờ mịt, Thiên Tuyết đưa tay cố nắm lấy một tia sáng nhỏ nhoi đang cố chiếu rọi qua mi mắt cô, nhưng chẳng thể nào đụng tới được và rồi trong một chốc... Trước mắt Tuyết chỉ có một màu đơn sắc chết tiệt, cô quờ quạng mới nhận ra mình nằm trong một chiếc quan tài. Nhếch môi, Hoa Thiên Tuyết lặng lẽ rơi nước mắt:

- Anh chôn cất tôi luôn sao? Dương Hạ Vũ.

Tiếng nói thổn thức phát ra từ cổ họng yếu ớt, Tuyết cố gắng nhấc bổng cánh tay mình lên, cào vào thành quan tài thật mạnh, đôi tay rớm máu đỏ tươi lộ cả phần xương trắng phều phồng thật dữ tợn, dọa người. Nhưng điều lạ kì là cô quờ quạng hề đau đớn, đôi ngươi sáng tỏa như chiếc đèn pha trong bóng tối, Thiên Tuyết nở nụ cười mãn nguyện.

Chỉ là mơ thôi mà, nhắm mắt lại nào. Về với hiện thực thôi.

Bíp

- Bác sĩ, cô ấy tỉnh rồi.

Tiếng la hoảng hốt, lo sợ của ai đó làm tim cô trở nên nặng nề khó tả, hơi thở vừa được đưa vào nhưng đều bị cô từ chối trả ra ngoài. Sao cô không thở nổi thế này? Bụng dưới đau thắt, tê dại như bị ai đó vạch bụng cô ra xem. Tuyết ý thức đưa tay đặt nơi bụng, mắt chưa mở nhưng lệ đã tuôn rơi, vểnh nhọt nhọt trên đôi môi khê mấp máy:

- C...oooo...n ...của... tô...i...

Giọng nói khàn đục, nghẹn đặc trong ống thở, Tuyết muốn chết lặng với cảm giác ở lòng bàn tay, sao bụng cô lạnh phảng phất như thế? Bấy thảng hơn rồi mà, không thể nào lại biến mất trong tích tắc được. Bỗng nhiên cả thân người cô co giật mạnh, tiếng động xung quanh càng trở nên mờ ảo hơn, tiếng chân dồn dập, giọng mọi người cũng trở nên cấp bách. Có chuyện gì đang diễn ra vậy?.

Hoa Thiên Tuyết thấy sao thật yên bình, không có ánh sáng, không có gánh nặng đè trên đôi vai, thanh thản quá! Cô buông tay, đau khổ nở nụ cười hiền hòa và... Cơ thể trở nên nhẹ hơn.

Dương Hạ Vũ nhìn Hoa Thiên Tuyết trong căn phòng ngập tràn mùi thuốc sát trùng mà đau lòng, thiên hạ nhỏ lúc nào còn nằm trong lòng hân nhuyển ngọc ôn nhu, mà giờ đây lại đối mặt với tên tử thần. Lúc rời khỏi được năm phút, Hạ Vũ thấy không đành lòng nên mới quay lại, đúng là hân rất tức giận cô, nhưng đây đâu phải lỗi của cô tất, nếu như ngày hôm ấy hân không rời đi. Có lẽ Tuyết và hân đã vui vẻ dạo biển, ngắm hoàng hôn rồi.

Hối hận và trực giác không ổn với Thiên Tuyết... Và đúng như vậy, lúc hắn bước vào cảnh tượng thật kinh hoàng, cô nằm la liệt trên vũng máu tươi, huyết nhục thấm đẫm khắp bụng dưới cô. Tràn Tràn khóc thét đáng thương, hắn ẵm bé trên tay giao lại cho vú hai chăm sóc.

Vết thương trên người bé Tràn bị nhòe đi bởi máu của Tuyết, hơi thở bắt đầu trở lại bình thường, tất cả đều là giả cả, hắn chỉ muốn dọa và cảnh cáo cô thôi, không ngờ kết quả lại quá sức tưởng của hắn. Hạ Vũ rất loạn, chỉ biết bế xốc cô chạy một mạch đến bệnh viện, xe cũng không thêm lấy ra.

Dan chéo đôi tay vào nhau, hắn trầm ngâm ngồi trước cửa phòng, đôi mày cau chặt, khóe mắt hoen cay như sắp khóc, một thằng đàn ông như hắn lại có thể rơi lệ. Chứng tỏ Thiên Tuyết đối với hắn quan trọng thế nào, giờ đây tim Hạ Vũ đau như cắt, chấp tay cầu nguyện, hắn không tin vào thần nhưng bây giờ hắn cần thần giúp đỡ.

- Xin em... Thiên Tuyết à, đừng có chuyện gì hết.

Nỗi đắng cay trong lòng hắn dâng cao, sợ sệt, mất phương hướng, hắn như sắp điên lên khi nhìn từng bóng người trong phòng chạy đến chạy lui đầy hỗn loạn.

Rầm

Đánh mạnh tay vào tường, Dương Hạ Vũ gục đầu vào lòng bàn tay đỏ chót các khớp, trượt dài tấm lưng nơi cửa phòng, hắn cô lãnh ngồi đó, trái tim lạnh buốt mà quận thắt bóp chặt, đâm mạnh vào ngực cổ làm giảm đi nhưng chẳng thể. Nỗi lo lại càng lớn, lớn dần và rồi tan biến...

Bác sĩ cùng y tá bước ra khỏi phòng bệnh, họ lắc đầu ngán ngẩm, ánh mắt buồn bã đầy xin lỗi, nuối tiếc vì điều gì đó. Bác sĩ định cất lời nhưng bị hắn đưa tay cản lại, cười nhạt hắn như người vô hồn bước vào phòng, đối diện với thân xác lạnh toát không còn nhịp tim của Thiên Tuyết, hắn không thể tin vào mắt mình.

Chuyện gì đang xảy ra vậy? Vài giờ trước cô còn quỳ xuống ôm chân hắn mà cầu xin mà, tại sao bây giờ lại lạnh lùng, trơ người nằm đó không cảm xúc, chẳng lẽ phải mở mắt liếc hắn hay dùng cái nhìn oán hận chứ. Tội lỗi, bị ai hắn cứ đứng đờ người cạnh bên cô, nước mắt không thể rơi, thậm chí chẳng còn tí sức sống nào trong đôi ngươi hắn. Hạ Vũ lặng người, đưa tay định vuốt ve khuôn mặt gầy gò của Tuyết, tia sáng nhàn nhạt nơi đầu chiếu rọi, lấp lánh như tia hy vọng mong manh trong khoảng không tối mịt. Chiếc bóng hắn in hẳn thành vệt dài trên tường, đôi tay buông thõng không dám chạm tới, trông thật đơn lẻ và tan nát, khóe môi hắn khẽ cong nhẹ, tạo nên vẻ cô độc, lạnh lùng đến rợn người. Bóp chặt nắm đấm, hắn muốn đập tanh bành cái máy nhịp tim này ra, những đường dài thẳng tắp đáng nguyên rửa kia chẳng đẹp tí nào.

Hoa Thiên Tuyết bị suyền như mẹ của cô, trước giờ sao lại không có đến bây giờ mới trở nên nặng,?Thêm cả việc cô mất máu quá nhiều, xuất huyết đến trắng nhợt cả người. Tất cả đều là do hắn gây ra hết:

- AAAA...

Ý nghĩ cùng hành động, hắn đưa tay cầm đập mạnh vào màn hình, tấm kính vỡ ra cửa vào những ngón tay hắn đến đỏ máu, Dương Hạ Vũ vẫn không đau, không hề có cảm giác gì ngoài tức giận, điên loạn, hắn lại nâng tay đập mạnh hơn, một cái, hai cái rồi năm cái.

Sau một lúc nổi điên đến mất hết lý trí, hắn nhìn chiếc máy bị hắn đập éo mó, gương mặt nhìn đến tay, hắn cười lạnh, ngửa đầu cười to, hắn thật ngu xuẩn, đập nát cái máy thì Thiên Tuyết của hắn sẽ trở lại hay sao chứ?.

Lần đầu tiên trong đời, hắn quỳ rạp trước một người khác, lần này hắn lại quỳ trước một thân xác lạnh lẽo không còn sức sống, nước mắt hắn tuôn lũ chã như dòng lũ kéo về, đôi môi sưng tấy vì nỗi đau thực tại hắn không thể chấp nhận, hơi thở hắn như bị cưỡm sạch hết khỏi thực quản, ngực đau nhói, đầu cũng đau đến chết. Hoa Thiên Tuyết của hắn.

- Anh xin em tỉnh dậy đi.

Chớp mi tiếp, khuôn mặt hắn cau có, hắn òa khóc như đứa con nít lạc mẹ, sàn nhà lạnh toát bao phủ lấy đầu gối của hắn, và rồi hơi lạnh trộn lẫn đôi tay tê dại cùng dòng máu tuôn không ngừng. Môi hắn trắng bệch, nhợt nhạt vì mất máu, từng tia máu đỏ chiếm lấy hết trông trắng, khiến khuôn mặt càng trở nên xanh

xao, quỹ dị cùng màn sương dày đã che khuất đi hết tất thấy đường nét trên mặt Hạ Vũ. Quỹ cúi người, đôi mắt vô cảm nhìn xuống đôi tay, Hạ Vũ chăm chú ngắm nhìn một dòng huyết sắc tươi đầy kiêu hãnh.

- Hoa Thiên Tuyết, anh không để em rời khỏi anh đâu. Dù có chết em vẫn là của anh.

Những vết cách dài trên tay hình như trúng mạch máu, Dương Hạ Vũ cười cay độc, đúng vậy, nếu cô chết để thoát hẳn, thì hẳn sẽ đi cùng để giữ lấy cô, có chết cùng chết. Hẳn không bao giờ để cô trốn thoát khỏi hẳn dù chỉ nửa bước, Vũ chưa từng nhìn nhận rõ thực tế, rằng bản thân sẽ trở nên ích kỷ như thế này, cơ mà trước giờ hẳn luôn thế, nhưng bây giờ thì khác, hẳn đang chấm dứt sự sống mình để giành cô lại từ từ thần.

Đầu óc bắt đầu quay cuồng, không gian xung quanh chợt mờ dần, ảo diệu và mờ nhạt, bỗng nhiên thân thể Hạ Vũ được ai đó ôm lấy, giường đôi mắt nặng trĩu sắp đóng chặt. Khuôn mặt Hoa Thiên Tuyết trừng to mắt, vẻ sợ hãi của cô làm hẳn ôn nhu, kiêu mị, đưa đôi tay đầy máu vuốt ve đôi má nhợt nhạt, ấm áp như thật của cô. Người ta bảo kẻ sắp chết sẽ được gặp linh hồn, thấy ảo giác về thứ họ thân thương nhất và... Bây giờ hẳn sắp được nhìn thấy Thiên Tuyết rồi.

Mỉm cười, hẳn hiền hòa thở dài nhẹ nhõm trong tâm, đôi tay trên cao dần dần rơi xuống, đôi mắt nhắm chặt gương cao đầy vẻ hạnh phúc, giờ đây bóng đêm đang chinh phục, giam giữ hẳn.

- Hạ Vũ... Hạ Vũ...

Kể kiêu ngạo trong lòng cô vẫn còn nhịp tim, hơi thở còn tồn đọng nhưng sự sống lại đã bị yếu dần, mạch sống đang từ từ tách lìa khỏi thân xác. Các bác sĩ có mặt tại nơi, vội đưa hẳn vào phòng cấp cứu, trán ai cũng lấm tấm mồ hôi, mệt mỏi và thật sự rất nặng vai, mới cứu được cô gái sống lại, thì tới chàng trai vừa khỏe mạnh như vâm trong vài phút trước, lúc này hấp hối với đường sinh tử.

Lúc này Thiên Tuyết thoát khỏi cơn nguy kịch, mơ màng nhưng chưa tỉnh lại, bác sĩ lắc đầu muốn nói với Hạ Vũ rằng cái máy đo nhịp tim gặp trục trặc, đang có người tới sửa và thay mới. Nhưng hẳn không nghe, buồn sâu, bi thương, tự nhiên hủy hoại của chung bệnh viện, lẫn cả mạng sống của chính mình. Do Hạ Vũ đập máy quá mạnh, tiếng ồn ào đánh thức Thiên Tuyết, lúc hẳn quỵ xuống thì cô đã tỉnh, tuy nhiên tay chân chưa thể nhúc nhích, sau một hồi có thể điều khiển được, Tuyết vội ôm chầm lấy thân hình to lớn đổ nhào xuống sàn nhà.

Dù Hoa Thiên Tuyết rất hận, nhưng cô vẫn không muốn Dương Hạ Vũ phải chết, hẳn phải sống để Thiên Tuyết còn nhìn thấy quả báo sau này hẳn chịu nữa chứ. Ngồi lên giường bệnh, cô đau lòng sờ vào chiếc bụng phẳng lạng không sức sống. Con của Thiên Tuyết mất rồi ư?.

Cánh cửa phòng mở, vú hai ăm Trần Trần nguyên vẹn bước vào làm Thiên Tuyết kinh ngạc, ánh mắt ngờ ngợ không hiểu gì, vú hai cười cầm hộp cháo thịt đặt lên bàn, ánh mắt bà rồi rảo nhìn vết máu dài dưới sàn, máy tim lại tan bành vươn đầy vết máu tanh hôi.

- Tại sao?.

Cô không nói nên lời, ngón tay chỉ thẳng vào Liễu Bảo Trần ngây dại cầm bình sữa mắt, bé thấy cô liền quăng bình đòi ăm, Thiên Tuyết nhường mảy yêu thương đỡ lấy, cứng nựng tiểu bảo bối nhỏ đáng yêu của cô.

- Ngày hôm trước, cậu chủ mua đủ loại màu với máu về nhà, lôi bé Trần ra mà tô vẽ, không cho đem tắm, kêu tôi phải giữ bí mật với tiểu thư. Cậu ấy muốn dọa cô một tý nên liên tục chọc cho Trần khóc, bé do kiệt sức nên hơi thở yếu và cảm nhẹ, làm thế chắc cũng đủ đánh lừa cô rồi. Nhưng ai ngờ...

Giọng bà đượm buồn, ánh mắt vẫn còn nhìn xuống sàn nhà, khiến tâm tình thoáng buồn nôn, mùi máu sộc lên mũi làm vú hai bịt chặt mũi:

- À còn tiểu thiếu gia tuy sinh non nhưng đã được chăm sóc kỹ trong lòng ấp rất tốt.

Nụ cười thánh thoát của vú hai lại như niềm vui mừng thoáng nở trong tim Thiên Tuyết, cô bật người dậy tin những gì mình mới nghe thấy, vô tình động đến vết thương đau điếng, vú hai giật mình đỡ lấy Thiên Tuyết nằm xuống, bảo cô nghỉ ngơi đi khi nào khỏe lại đi thăm bé cũng kịp mà. Cô gật đầu, nước mắt hạnh phúc tràn mi, may quá con của cô không sao cả, nó vẫn còn sống.

- Mà cậu chủ đâu rồi?.

- Phòng cấp cứu.

Giọng nói Hoa Thiên Tuyết lạnh tanh, vô cảm, cô thấy thương hấn nhưng sự oán hận thì chiếm nhiều hơn, chất giọng lơ lửng, cô nhẹ nhàng nhắm mắt dưỡng thần, cô mệt mỏi rồi cần được ngủ. Có lẽ sau khi tỉnh dậy, đầu óc mình minh mẫn hơn, giải quyết vấn đề sẽ không dẫn đến hối hận.

28. Chương 28: Hợp Tác

Lưu Hạnh Trang mệt lử, cô đã đấu mắt với Lý Mẫn Hào gần một ngày trời rồi, bụng đói meo vang lên những thanh âm ngượng nghịu, cảm thấy rất muốn đi thỏa mãn nỗi buồn nhưng miệng bị bịt chặt, thì sao mà nói được.

Cô cứ “ừ..ừ...” mãi cho đến khi Bạch Nhu bước vào, chị nhìn khuôn mặt Trang đỏ chót đến tội nghiệp, khẽ đặt tay lên vai Mẫn Hào, cậu vẫn giữ nguyên một nụ cười vô hồn thưởng thức thiên hạ trước mặt, giọng trầm thấp ngân vang:

- Đây không phải việc của chị.

Bạch Nhu vội lên tiếng:

- Mẫn Hào, cô ấy đang cần được giải quyết nhu cầu.

Khóe môi Hào nâng cao, cười âm hiểm, ngược đôi mắt lạnh đậm đối diện với sự chần chừ nơi chị:

- Liên quan tới chị sao?.

Cậu càng ngày càng nặng, bệnh tình không thể nào khuyên giảm được nữa, Nhu đưa mắt xin lỗi đến Trang, chị quay lưng bước ra ngoài, đến phòng Hạo nhờ giúp đỡ. Mẫn Hạo đã biết từ trước rồi, anh trai của cậu điên cuồng nhằm lẫn người con gái kia là Thiên Tuyết, không những như thế còn tưởng lầm Thiên Tuyết thật là Hạ Vũ, Mẫn Hào đã không còn phân biệt rõ ràng từng người nữa, Hạo vui vẻ làm như mù cùng Hào bài kế hãm hại Tuyết, hồng danh lấy đứa trẻ tên Liễu Bảo Trân ấy.

Mẫn Hạo gọi điện cho Lý Tư, nói vài thứ không liên quan để ông ta ra lệnh cho Mẫn Hào rời đi, chỉ trong mười lăm phút, Hào rời khỏi nhà để đến công ty. Bạch Nhu nhìn theo thở dài nhẹ nhõm, chị chạy lên phòng Mẫn Hào, tháo dây trói cho Lưu Hạnh Trang, giúp cô ấy những việc cần thiết. Hạnh Trang được giải phóng, tay chân bị tê cứng, nhức đặng đến mất cảm giác, phải đợi một lúc mới có thể nhấc cánh tay lên được, một mắt cô tựa vào người Nhu, thở mạnh, sợ sệt òa lên khóc:

- Làm ơn giúp tôi với, thả tôi ra đi.

Cầu xin khẩn thiết, Hạnh Trang quỳ rụp dưới chân Bạch Nhu, cô hoang mang, nghẹn ngào không biết mình đang ở cái chốn quái quỷ nào và cái kẻ tâm thần kia, tại sao cứ nhằm lẫn cô với Hoa Thiên Tuyết chứ?. Nhu nhìn Trang mà buồn thay, chị rất muốn giúp đỡ nhưng chị không có cái quyền đó, với lại Mẫn Hào đang điên nếu như Hạnh Trang không thoát được thì cả chị và cô. Đều có kết cục không đẹp để tỵ nạn cả.

Sự mất tích của Hạnh Trang làm kinh động đến Lưu Ngọc Thái lẫn Đỗ Phương, hai tên chí cốt của Hạ Vũ đang đứng trước cửa phòng cấp cứu của hấn mà điên loạn, một tâm tình không thể nào có thể trút giận được. Bạn thân thì gặp chuyện không lành, chị của Thái lại mất tích không dấu vết, kể cả người lần cuối gặp cô cũng biến mất luôn. Và mọi tội lỗi, đều bị áp đảo lên đầu Thiên Tuyết. Nếu không nhờ có nhiều vệ sĩ đứng bao vây, bảo vệ phòng bệnh Thiên Tuyết, thì có lẽ cô không thể nào yên ổn với hai tên chết tiệt này.

Điện thoại Hoa Thiên Tuyết vang lên, cô mệt nhọc vươn người nhìn nó phát lên những âm thanh vang dội, từ khi nào nó lại nằm ở đây thế nhỉ? Dây số quen thuộc hiện lên, bất máy, giọng người bên đầu dây lo lắng:

- Thiên Tuyết, em không sao chứ?.

- Cảm ơn Simon, em không sao cả?.

Cô cười ngọt ngào, Simon Trần thật tốt, anh ấy quan tâm đến cô như vậy làm lòng cô ấm áp lạ thường, khóe môi nâng cao, nhẹ nhàng đáp lại những câu hỏi của anh. Anh có đề cập đến vấn đề báo chí đăng tin, một tiếng trước Hạ Vũ bị đưa vào phòng cấp cứu, tình trạng rất nguy kịch, anh chỉ muốn biết tình hình nghiêm trọng đến mức nào.

Hoa Thiên Tuyết cũng không bận tâm lắm, cô trả lời về vấn đề đó một cách qua loa, giọng lạc hẳn đi khi định bảo hẳn sẽ không qua khỏi đâu, khóe mắt cô chợt cay xè, tim thắt chặt khi nghĩ đến hẳn sẽ vĩnh viễn không tỉnh lại nữa. Tại sao đến bây giờ cô vẫn còn thấy đau vì kẻ xấu xa đó chứ?.

Giọng nói cô dần dà nhỏ dần, cô định cúp máy thì Simon lại châm thêm sự hận thù cho Thiên Tuyết, vụ việc mẹ cô lên cơn suyễn được Đỗ Phương mang đi, cả anh cũng biết cơ đấy, nhưng anh không biết nguyên nhân, luôn mồm hỏi mẹ cô thế nào? Tại sao lại như thế?.

Điều đó như vết dao đâm xuyên qua lòng ngực Thiên Tuyết, giờ phút kinh hoàng lúc đó lại trở về, cảnh tượng người mẹ yếu ớt thấp thỏm trên giường, bà co người sợ hãi, khóc lóc cầu xin dừng lại. Và rồi, vẻ mặt đắc thắng, thú vị dưới sự thống khổ của mẹ con cô hiện ra, hẳn châm chọc, khinh bỉ bắt cô quỳ gối, ôm chân mà van xin sự thương hại từ hẳn. Tuyết lau nhẹ hàng lệ lăn dài trên má, giọng cáu gắt bi hài:

- Việc này không liên quan đến anh, làm ơn đừng đi sâu vào cuộc sống riêng tư của tôi nữa. Làm ơn.

Cô tắt máy, quảng cái điện thoại lên bàn, vùi mặt vào giữa lòng bàn tay mà khóc lớn, sự băng lãnh, phẳng lặng, vô cảm của Tuyết đâu rồi, tại sao cô cứ phải khóc thế này? Thà hẳn đừng mang đến cho cô hy vọng được yêu thì hay quá, thà Hạ Vũ cứ như ác ma trong thời gian qua thì tốt biết mấy, ít ra cô không đặt niềm tin vào tình yêu, để rồi bây giờ trái tim đau nhói cùng cảm xúc lẫn lộn.

Simon đờ người nghe giọng Thiên Tuyết tức giận tắt máy, anh cũng mím môi thành đường dài, đôi mắt sắc bén nhìn người trước mặt:

- Như anh yêu cầu rồi đấy, bây giờ thì nói ra kế hoạch của anh đi.

Người đối diện nở nụ cười hiểm độc, đôi tay bắt chéo, từng ngón tay khê nhịp vào nhau, giọng nói từ tốn:

- Anh Trần, kế hoạch của tôi chẳng có gì cả... Có lẽ anh quá nôn nóng rồi đấy.

Simon bật người, nhướn người về phía trước, khuôn mặt đầy vẻ kiêu ngạo:

- Anh Mặc, anh nên nhớ người dễ dàng tiếp cận Hoa Thiên Tuyết hiện giờ chỉ có tôi.

Mặc Nghiêm cười bốn cợt, nhã nhặn đứng dậy, sửa lại tay áo, phẩy thẳng mép áo:

- Hợp tác vui vẻ! Mục tiêu đầu tiên là ba mẹ Hoa Thiên Tuyết.

- Được.

Cuộc hợp tác cũng khá hoàn mỹ, Simon Trần dù không thích gì Mặc Nghiêm nhưng công ty anh hiện tại rất cần bộ phận lớn này. Hai người bắt lấy tay nhau như ký kết một bản hợp đồng phi pháp, khóe môi cả hai cùng nâng cao, nhìn kẻ trước mặt đầy vẻ đề phòng, thách thức và... Khinh thường.

Sau khi đã thỏa thuận xong, Mặc Nghiêm liền rời đi, vì vụ việc ngày hôm qua mà báo chí liên tục săn lùng tin tức của anh. Như vậy cũng tốt, tự nhiên được nổi tiếng bất chợt, mà trước giờ anh luôn là tâm điểm của mọi người mà. Công ty bị rớt giá cổ phiếu, nhưng với sự thông minh hơn người của chủ tịch Mặc, thì trong vòng chưa đến hai tiếng giá cổ phiếu lại tiếp tục tăng cao. Ngồi trong xe, anh lướt mạng xem đủ thứ tai tiếng, ca tụng của lũ không biết làm gì ngoài soi mói, viết ngược đi thực tế của bọn nhà báo.

Đời lắm thứ hài, anh cũng không thắc mắc gì khi Mặc gia lớn mạnh vậy lại không hề ém đi tin xấu hổ này, vụ việc này quả là thuận lợi cho cha anh, tự nhiên không đâu được quảng bá gia thế, mặt hàng miễn phí. Thuận lợi như thế chắc chắn chủ tịch đã thêm một chút hoa hồng để bọn rồi hơi tăng bốc, đựng lên trọc khí, không may lại chết bất đắc kỳ tử.

Điện thoại âm vang, Mặc Nghiêm nhắc lên nghe, giọng nói thanh thoát từ đầu dây khiến anh bực mình:

- Tự mà về đi.

Người bên đầu dây có vẻ khá nũng nịu, sau một lúc Nghiêm cũng phải ngã mũ chịu thua, bảo tài xế đưa đến sân bay.

Sân bay nằm giữa trung tâm thành phố, không khí khoáng đãng dễ chịu, từng lượt hành khách rời xuống tìm người thân hay vợ vãi chờ đợi chuyến bay của mình. Mặc Nghiêm không thích người phiên toái chuẩn bị gặp tý nào, xoa xoa hai bên thái dương, anh lắc đầu khi giọng hét thanh vang:

- MẶC NGHIÊM.

Cô gái nhỏ nhắn, nhảy cẫng ôm chầm cổ Mặc Nghiêm, vẻ mặt ngây ngô, thuần khiết nhìn anh, cô không ngừng hôn hai bên má của Nghiêm, khiến anh khó chịu nắm cổ áo tách ra.

- Tổ An, ngừng lại đi, nơi đây là sân bay.

Tổ An chề môi, giọng tinh nghịch, hờn trách:

- Tại em nhớ anh mà, đã một năm rồi không được gặp anh từ khi chị Yên Nhi qua đời.

Khuôn mặt Mặc Nghiêm không được tốt, không thêm đôi co với An nữa, anh quay đầu đi thẳng ra xe, lúc nào cũng vậy, chỉ cần đối mặt với Tổ An anh lại muốn bịt chặt cái mồm lắm lời, tuy lời nói cô không hề thâm độc nhưng nó lại quá ngốc nghếch. Anh thấy mình nói không phải, im lặng cuối đầu nhận lỗi, bước sau lưng anh không dám hó hé thêm tiếng nào nữa.

Bỗng nhiên, cô sực nhớ điều gì đó, giọng lạnh lạnh vui vẻ vang lên:

- Anh biết Dương Hạ Vũ không? Cậu ta vừa đẹp trai vừa tài giỏi, hai tháng trước em gặp cậu ta ở Úc khi ký hợp đồng với mẹ em đây. Chúng em còn đi chơi cùng nhau nữa.

Cái tên Hạ Vũ như đánh vào tâm Mặc Nghiêm, anh dừng lại, quay phắt mặt mình đối diện với cô, Tổ An ngưng bật dưới cái nhìn giết người của anh, hai tay co lại đặt lên đầu sợ Nghiêm sẽ cốc đầu cô. Đau lắm!.

- Tránh xa hẩn ra.

Anh gằn giọng, ánh mắt âm trầm cảnh cáo Tổ An. Sau đó băng lãnh, không thêm lên tiếng, ánh mắt suy tư về một nơi nào đó xa xăm. Làm người ta vừa sợ vừa thương, bóng dáng to lớn dưới những tia nắng nhẹ trong thật cô đơn, ảm đạm.

29. Chương 29: Dương Thiên Hải

- Tại sao tôi vẫn chưa chết?...

Dương Hạ Vũ mở mắt, khuôn mặt mệt mỏi, khốn khổ nhìn vú hai, cánh tay hẩn không hề có sức lực để nhấc lên, cổ tay hơi đau có lẽ thuốc tê đang dần hết. Mâu quang đỏ ngầu, hẩn nhìn sợi dây truyền máu, tâm tình không tốt chỉ muốn rút nó ra, khoe môi mím chặt tức giận, hùng hổ như con thú bị thương, hẩn quần quai cố gắng nâng thân người. Không thể được, hẩn không thể để mất Hoa Thiên Tuyết được.

Vú hai sợ hãi vịn chặt vai Vũ, bà muốn hẩn nằm yên trên giường, động đến vết thương sẽ không hay đâu, nhưng hẩn cứ hồ báo, vươn người lên cố thoát khỏi lồng dây nhợ chết tiệt này.

- Cậu chủ, vết thương của cậu!.

- Mặc kệ tôi, buông ra.

Hắt mạnh khiến vú hai ngã xuống sàn, may mà không có vật nhọn quanh đó, bà xoa cái mông đau điếng, cả thân thể già yếu mệt mỏi đứng dậy, đưa tay lên cao, định nói gì đó nhưng rồi lại thôi. Bà lắc đầu quay lưng vô tình nhìn thấy Thiên Tuyết cùng tiểu thiếu gia bước vào, vú hai rất biết điều liền lẳng lặng rời đi.

- Nếu anh còn muốn gặp lại tôi thì ngoan ngoãn nằm im đi.

Hạ Vũ đỡ người, ánh mắt quay phắt về phía tiếng nói cất lên, bóng dáng Hoa Thiên Tuyết nhợt nhạt xuất hiện trước mặt hắn, cô khá mệt mỏi nơi khóe mắt, khe bặm môi cô đưa tay đè nhẹ thân ngực đại của hắn nằm xuống.

Đang bị thương mà cứ như thế, hắn muốn chết thêm lần nữa hay sao chứ? Về mặt của hắn vẫn cứ kinh ngạc, phỏng chừng đôi người sắp lòi ra ngoài, rớt lặn lộn dưới sàn rồi, miệng mấp nhẹ, hắn hoang mang, vui mừng lẫn không tin tưởng:

- Tại sao? Có phải anh đang mơ.

Chát

Một bàn tay giáng xuống khuôn mặt hắn rất bồng, mâu quang Hoa Thiên Tuyết sắc bén khe lóe lên sự trả thù nhẹ nhàng, hắn hé môi, định nói nhưng lại thôi, khóe môi cong nhẹ lên cao. Còn đau tất đây là hiện thực chứ không phải giấc mơ.

Dương Hạ Vũ bạnh quai hàm, hơi buồn cười vì bị đánh, năm dấu tay ẩn hiện bên má trái của hắn trong thật đáng yêu, Thiên Tuyết cuối cùng cũng ra tay trút giận rồi cơ đấy.

- Có đau không?.

- Không, chỉ ngứa thôi.

Cô đảo mắt, bĩu môi, nhìn hắn chăm chú một cách cợt nhả, rồi mới nhớ ra điều quan trọng:

- Gặp con của anh đi.

Yêu thương, nhẹ nhàng cô đưa bé trai kháu khỉnh trên tay đến cạnh hắn, bé hơi nhỏ vì sinh non nhưng nhìn qua rất thì rất hồng hào đáng yêu, chẳng lẽ phải còn trong lòng ấp một tuần nữa nhưng Thiên Tuyết không chịu. Không phải cô không thương con, mà cô nghĩ bé cần hít thở không khí thiên nhiên, tích tụ ánh nắng sớm, bổ sung vitamin còn thiếu.

Hắn nghiêng đầu nhìn con trai của mình, cái mũi cao cao nhìn giống hắn quá, cái miệng nhỏ nhắn thì lại giống mẹ, khuôn mặt hồng nhuận cùng hàng mi cong vuốt giống lẫn cha và mẹ. Nhìn trông thật đáng ghét nhưng lại muốn yêu thương.

Lúc hắn đập máy nhịp tim là bằng tay phải, nên hiện tại cái tay đó chẳng khác nào phế vật, còn cái tay trái không thuận, ẵm bé từ tay Tuyết cũng rất khó khăn. Hắn chu chu cái mỏ hôn nhẹ lên trán mịn của con:

- Em đặt tên cho con chưa?.

- Vẫn chưa.

Khoanh tay, đáy mắt cô hiện chút dịu dàng, ầm áp tuy nhiên nó rất nhanh mà biến mất, giọng nói bắt cần lãnh đạm trả lời hắn, vẻ mặt vô tư lự của cô làm lòng hắn chùng sâu, nhịp tim ngừng rồi lại hỗn loạn đập mạnh. Có phải Tuyết rất ghét hắn không?.

- Bảo Trân...

- Tôi biết.

Cất lời, cô ngồi bên mé giường, đưa tay vuốt lại đám tóc bù xù trên đầu hắn, rồi lại nhẹ nhàng lướt xuống đôi má, chiếc mũi thanh thoát, đặt nhẹ tay lên bờ môi mọng đỏ đã khô. Yết hầu hắn khẽ nuốt một tiếng ực, Tuyết cứ say sưa nhìn mãi, dần dà cô tiến lại gần, trao cho hắn nụ hôn say mê tựa làn khói mờ ảo.

Nụ hôn rất lâu nhưng sao đối với hắn thì quá ngắn, lúc rời đi còn quyến luyến muốn nữa, cô bật cười đi vào vấn đề chính:

- Đặt tên cho con đi.

- Anh muốn lấy tên Hải, em là Tuyết, anh Vũ. Gia đình chỉ toàn nói về nước, mà nếu có tiếp đũa con gái thì đặt Thủy, gia đình hạnh phúc, mệnh mệnh như làn nước.

- Dương Thiên Hải?.

- Tên rất hay.

Cả hai đều đồng ý lấy cái tên Dương Thiên Hải, cậu bé cũng vậy, môi khẽ nâng cao như biểu ý hài lòng khiến Tuyền lẫn Vũ ôn hòa cứng nung. Một mầm non, một dây kết nối bền vững ra đời, liệu có giúp cho hai người họ vĩnh viễn bên nhau hay khiến sóng gió bắt đầu nổi lên?. Cuộc đời chẳng ai biết trước được điều gì, thôi thì cứ hưởng thụ những điều tốt đẹp của hiện tại và sẵn sàng chiến đấu trong tương lai.

Về phía Lưu Hạnh Trang bị bắt nhốt chẳng hề có tiến triển gì cả.

Cạch

Cánh cửa mở toang, người con trai cao lớn bước vào phòng, cậu nở nụ cười xinh đẹp chói mắt nhưng lại vô cùng âm hiểm, Hạnh Trang ngồi trên giường khẽ rung mình, lùi dần vào thành giường. Tấm lưng dán chặt vào thành, cô hoảng loạn nhảy khỏi giường, tư thế chạy hay nhảy ra ngoài lan can phía sau lưng cậu nơi cánh cửa chưa đóng lại.

- Đừng đề phòng như thế chứ?.

- Muốn gì nữa đây? Làm ơn thả tôi ra đi.

Vẻ cầu khẩn của cô làm Mẫn Hạo phì cười, cậu lắc đầu, đút tay vào túi quần, vẻ mặt thờ ơ nhưng đầy sự mưu mô:

- Tôi là Lý Mẫn Hạo, em song sinh với người đã bắt chị. Theo như tôi biết chị đang muốn thoát khỏi đây, vậy thì hãy hợp tác với tôi.

- Hợp tác?.

Chợt hiểu ra, người bắt cô hình như là Mẫn Hạo, với lại cậu ấy có vấn đề tâm thần không thể nào nói chuyện một cách tinh ý như thế này. Hạnh Trang dừng động tác tháo chạy nhưng vẫn giữ cặp mắt trông chừng đối diện.

- Đúng, hiện tại Mẫn Hạo tưởng nhầm chị là Thiên Tuyết và Thiên Tuyết thành ra Dương Hạ Vũ.

- Thì sao?.

- Tôi muốn chị hợp tác, chấp nhận mình là Hoa Thiên Tuyết, những thông tin ký ức tôi sẽ giúp chị nếu anh ấy dần nhớ lại, chúng sẽ rất hữu ích để anh tôi bán loạn. Và chị phải làm anh ấy ghét Dương Hạ Vũ tất Hoa Thiên Tuyết nhiều hơn.

- Như thế nào?.

Lưu Hạnh Trang nheo mắt chặt, lòng cô cũng không muốn làm như vậy đâu, nhưng cái tên Hoa Thiên Tuyết làm tim Trang thắt chặt, tất cả đều là vì cô ta mà bây giờ Trang mới ra nông nỗi này.

- Nói một cách nào đó, Dương Hạ Vũ làm những chuyện quá sức tưởng tượng như: bắt cô ăn phân, quan hệ với thú,... Chắc chắn sẽ làm anh tôi phát tiết.

Người trước mặt cô là kẻ quá độc mồm, lại ác tâm theo một kiểu mưu trí, cậu ta rất thông minh nếu như cách nhìn người của Hạnh Trang không sai. Quá nguy hiểm, kẻ như thế khiến cô phải suy nghĩ nhiều, nếu lỡ như hấn trở mặt chẳng khác nào Hạnh Trang phải chết.

- Tôi sẽ có lợi gì trong chuyện này? Và sao tôi biết anh sẽ không phản lại tôi.

Lý Mẫn Hạo cầm một tờ giấy, đặt trước mặt Hạnh Trang, trong đó có các điều khoản, lợi ích của cả hai. Nếu như Hạnh Trang giúp cậu thì cô sẽ được tự do trong nay mai, tất nhiên trước khi trả cô về với cuộc sống hiện tại thì phải bắt hoặc triệt hạ được Hoa Thiên Tuyết. Lấy được đứa bé tên Trân, cô khẽ cau mày vì không hiểu tại sao có con nít trong thỏa thuận này nữa. Hạo không đề cập bao nhiêu tuổi nhưng dùng chữ em bé thì đã hiểu quá rõ rồi, một tên độc ác tận gốc rễ chân lông. Khinh bỉ trong lòng, Hạnh Trang vẫn chuyên tâm đọc tiếp, nội dung cũng không quá khó hiểu, cái cốt yếu là muốn cô đổ dầu vào lửa tạo ra vụ cháy lớn, mượn thời cơ mù ý thức nhận biết của Mẫn Hạo mà ra tay.

Trước giờ chưa từng nói xấu hay thừa nước đục thả câu, nhưng hiện giờ chỉ có mình Mẫn Hạo có thể thả cô ra. Cân nhắc một lúc, Hạnh Trang liền cầm bút ký thỏa thuận.

Khá hài lòng với quyết định khôn ngoan của Hạnh Trang, để chắc chắn cậu lấy thêm một tờ giống thế đưa cho Hạnh Trang ký, cô không thèm nhìn tới liền đặt bút ký và tờ giấy ấy Hạo giữ, tờ trước đó thì cô cất bên mình.

Gật đầu, Hạo rời khỏi vì bóng dáng Hào đã xuất hiện từ xa nơi cổng.

Bước ra ngoài, Mẫn Hạo nhìn tờ giấy mà nhếch cao khóe môi, đưa tay tháo một lớp keo trắng có chữ, phía bên dưới lớp keo từ từ hiện rõ, dòng chữ lúc đầu:

“Trả tự do khi hoàn thành công việc, giúp tránh khỏi mọi rủi ro đáng tiếc xảy ra. Không có người thứ ba biết được sự hợp tác phi pháp này, bí mật tuyệt đối. Nếu có sự sai phạm tùy người kia xử trí.”

Biến đổi trở thành một ý nghĩa hoàn toàn khác:

“Trở thành người dưới quyền sở hữu của Lý Mẫn Hạo, khi đã ký nhận không được chối cãi. Nếu có hành vi chống cự liên tục ý người sở hữu xử phạt, không có sự dè dặt của pháp luật”.

Mẫn Hạo xếp nhẹ tờ giấy thật cẩn thận, Lưu Hạnh Trang cũng ngốc nghếch tựa Liễu Hạnh Nhu ngày nào, tuy nhiên Nhu thì có yêu, một phần ngây ngô bị lừa, một phần tự nguyện. Còn Hạnh Trang thì như cô nai thơ dại chui đầu vào hang cọp mà cứ ngỡ động thiên nga.

Buồn cười!.

30. Chương 30: Anh Chưa Bao Giờ Hiểu

Hai ngày sau.

Tổ An nằm trên giường chán nản, bỗng nhiên tờ báo ngựa mất xuất hiện nơi góc cửa quần áo, lời thúc dục nào khiến cô bước tới cầm lên xem. Mục chính của tờ báo này làm An đứng hình, cái tên Dương Hạ Vũ đập thẳng vào mắt cô, hẳn đang bị thương ư? Lòng nôn nao, đứng ngồi không yên, cô nhìn qua một dãy địa chỉ nơi bệnh viện. Tuy nhiên cái làm cô bất lo là hẳn đã bình an rồi, chỉ là vết thương nhỏ không đáng e ngại, đưa ngón trở lên môi, Tổ An suy ngẫm, cô khá quen thuộc với thành phố A, nhưng cái chính lúc này. Ai sẽ đưa cô đi?.

Định nhờ Mặc Nghiêm đưa đi đến đó, chợt cô rùng mình nhớ lại ánh mắt muốn giết người của anh, sự đe dọa hăm he làm cả người cô lạnh toát. Tổ An thở dài, thôi đành đi taxi vậy, nếu nhờ tài xế riêng thì không nên, chắc chắn ông ấy cũng báo cáo lại với Mặc Nghiêm thôi, cô mặc vội áo khoác, chụp cái ví nhỏ xinh chạy nhanh ra ngoài công.

Nơi cửa sổ phòng Mặc Nghiêm, bóng dáng ai đó tựa bức tượng đứng trong bóng tối, thâm trầm theo dõi khuôn người nhỏ nhắn lướt qua hàng cây, đi đến đầu con đường, nơi đó, những chiếc xe taxi sẽ mang cô đến với người trong lòng. Anh đứng yên vị một chỗ cho tới khi không còn nhìn thấy bước chân Tổ An nữa, quay lưng, đôi mắt anh như đèn pha trong đêm tối, quỹ dị và vô cảm, cầm lấy áo khoác cùng chìa khóa xe. Mặc Nghiêm nhếch môi cười, anh thật muốn xem màn kịch hay.

Dương Hạ Vũ đang nằm ngủ say sưa, bỗng ầm lòng, dịu dàng nở nụ cười, bờ môi mềm mại lướt nhẹ trên môi hẳn, ngòn ngọt lại thanh mát, hẳn khẽ mở mi mắt. Và trong một chốc, Vũ như tròn mắt kinh ngạc nhìn người con gái hôn mình, hẳn chồm người dậy, xô cô ra, giọng khó hiểu hỏi:

- Tại sao lại là em?.
- Sao không phải là em? Em định về đây học tiếp năm cuối cấp ba ở trường None, với lại muốn được ở gần anh mà. Anh đã khỏe chưa? Em lo lắm!.
- Không sao cả, Tổ An, em đi đi, đừng gặp anh, khi nào khỏe anh sẽ gọi cho em.
- Tại sao? Không phải anh nói rất muốn được bên em sao? Ở Úc, thời gian không nhiều, giờ thì chúng ta tha hồ mà ở bên nhau.

Thở dài, hần lắc đầu nguầy nguậy, Vũ không ngờ Tổ An lại xuất hiện ở đây vào chính ngay lúc này. Hiện tại, Thiên Tuyết và hần rất tốt, cả Thiên Hải nữa, gia đình ba người hạnh phúc bên nhau, cô đứng dừng xuất hiện chẳng khác nào khuấy động mặt hồ yên tĩnh chút. An bĩu môi, hờn dỗi, lòng buồn rĩ rượi, tại sao hần lại muốn xua đuổi cô đi chứ? Không phải hần đã tôn vinh cô như loài hoa anh túc sao?.

Cạch

Vừa lúc đó, cánh cửa phòng mở ra, bóng hình Hoa Thiên Tuyết dịu dàng trao Hải cho vú hai mang đi tắm, bé mới hứng xong đợt nắng sớm đầy tinh khiết, giờ cần tắm và uống sữa, sau đó lại đi ngủ:

- Đây là?.

Ánh mắt Tổ An lộ rõ vẻ khó hiểu, nghi ngờ lẫn không vui, cô không nghĩ Dương Hạ Vũ giàu có lại nằm chung một phòng với bệnh nhân khác. Vì lúc này Thiên Tuyết đang mặc đồ của bệnh viện, mà đúng, từ lúc Hạ Vũ tỉnh thì hai người đã nằm chung một phòng bệnh luôn rồi.

Nghiêng đầu, Thiên Tuyết nhìn Tổ An, cô hiểu ngay đây là ai? Là gì của Hạ Vũ? Thay vì buồn khổ, lao tới mà tát vô mặt hần đã khiến cô thất vọng tràn trề, nhưng không, Tuyết thần nhiên nở nụ cười giả hoạt, xã giao, gật đầu chào An và bước ra ngoài. Cô không muốn ở lại đây để xem những gì có thể khiến máu sản hậu dâng lên cao, dẫn đến tử vong.

Hạ Vũ hốt hoảng nhảy khỏi giường, tháo mấy thứ vướng víu, đuổi theo Hoa Thiên Tuyết, hần nắm lấy cổ tay cô:

- Nghe anh giải thích được không?.

- Giải thích? Vì điều gì? Vì kẻ thứ ba, thứ tư hay thứ mười của anh à? Mà tôi đã là gì của anh đâu mà phải cần nghe, không cần đâu Hạ Vũ, tôi đã quen với việc này từ ba năm qua rồi.

Dáng vẻ đau khổ của cô lại khiến hần trở nên tức giận, giọng nói tuy mang theo sự ảm ức nhưng khí chất lại lãnh đạm, vô cảm, cả mâu quang của cô đang nhìn hần nữa, chẳng có bất cứ cảm xúc nào. Nhìn cô vừa đáng thương lại vừa kiêu hãnh, trái tim cô như bị ngăn cách không thể nào chạm đến được. Vũ bạnh quai hàm, đôi môi mọng đỏ mấp máy nói:

- Đó là mấy tháng trước, còn hiện tại, anh chỉ có mình em.

- Mấy tháng trước? Trong lúc tôi đang mang thai con của anh? Hiện tại chỉ có mình tôi? Anh yêu tôi đến như vậy sao? Hay anh đang cảm thấy mang ơn tôi đã sinh ra cho anh đứa con? À không, anh từng nhẫn tâm giết con của tôi mà, hay là vì hiện tại tôi còn giá trị. Ồ ha, tôi là món đồ chơi, là con búp bê vô tri vô giác của anh, đúng không?.

Bặm môi, hần nhìn sâu vào ánh mắt cô, không có cấu bẩn, không có hờn dỗi, chỉ tồn tại ánh sáng nhàn nhạt của sự chán ghét. Cô đang khinh thường hần hay sao? Hay đang khi dễ lời nói của Vũ?.

Hần thấy như chạm vào lòng tự ái, trái tim của hần đang đập loạn vì cô, nhưng Tuyết lại cứ nhiên không nhìn thấy, không những thế cô còn bác bỏ đi tình yêu mà hần thổ lộ ra, chuyện ngày trước, Hạ Vũ dường như đã quên mất, quên đi trong hạnh phúc, trong nhịp trống ái tình dành cho cô. Nhưng hần lại chẳng hề hiểu, chẳng hề hay biết, quan tâm gì đến cảm xúc của cô cả, Hạ Vũ quên, có thể không nghĩ tới cô từng trên thân thể bạn của hần, mà sao lại trách được, đó là hần ép buộc cô. Hoa Thiên Tuyết thì không thể quên, cô yêu hần, chấp nhận sống bên hần không cần bất cứ thứ gì khác, mọi thứ Hạ Vũ từng đối xử với Tuyết, cô đều ghi nhận đến từng chi tiết, từng việc làm, chỉ là quá yêu nên cô đành chọn việc im lặng, dành cả sự bao dung ôm chặt lấy trái tim Vũ.

- Tôi không biết em tại sao lại như vậy? Tôi đã nói, hiện tại tôi chỉ có mình em. Ngày trước cái chó má gì kệ nó, em đừng có được bước làm tới. Suy nghĩ của em nông cạn, ích kỷ quá!.

Hần dùng tay chỉ vào thái dương cô, một cái, hai cái, năm cái, như cách mắng cô đây ngu xuẩn, gắt gỏng Hạ Vũ xoay người trở về phòng, dáng vẻ tức tối của hần làm trái tim cô đau điếng, muốn khóc nhưng không đủ sức, khóe môi Tuyết cong thành một nụ cười bi thương, tận cùng của nỗi đau tàn tâm là nụ cười so với khóc còn khó coi hơn nhiều.

Thiên Tuyết nhìn hần, lòng chột không nổi, cô vẫn như vậy. Quá yếu mềm và dễ tha thứ.

Khi bóng hắt khuất sau cánh cửa phòng bệnh được một chút, Tuyết nhắc chân, những bước đi nhẹ bằng nhanh nhẹn đến, hiện tại người con gái ấy còn trong đó. Có phải hắt sẽ làm chuyện mà bao năm qua hắt luôn thực hiện, gây tổn thương đến tình yêu của Tuyết.

Đúng như thế, ánh mắt cô chợt dừng lại nơi cửa kính phòng, vệt bóng dài in đậm trên tường, hai con người đang ôm nhau trên chiếc giường bệnh bé nhỏ, họ trao nhau mật ngọt và đam mê. Thứ cảm xúc tuyệt vời ấy lại làm cho Thiên Tuyết gục ngã, bước chân nặng nhọc, vô thức, lảo đảo, cô đơn, cô ôm chặt lấy thân mình, cảm giác lạnh buốt từ trái tim lan tỏa khắp người, da đầu giật tung lên đau nhức, nước mắt hoen mi, vô tình hay lạng lẽ vì người mà tuôn rơi.

Anh chưa bao giờ hiểu. Chưa bao giờ cảm nhận lấy nỗi đau của em.

Hạ Vũ nhìn thấy Thiên Tuyết rời đi qua khoeo mắt nhắm hờ, sao vẻ mặt của cô lại chẳng hề ghen tuông, nếu có yêu, Thiên Tuyết phải khóc, buồn vì những gì hắt làm chứ.

Tổ An thất vọng khi nụ hôn, sự nồng cháy của Hạ Vũ bỗng dừng ngưng lại xô cô ra, giọng nói lệch ngang, nghẹn ngào khô khốc:

- Cô ấy là ai?.

- Không liên quan tới em, bây giờ thì đi đi, tôi đang không được vui.

Đôi mắt dữ tợn của Hạ Vũ đánh thẳng vào tim Tổ An, cô đã có câu trả lời trong lòng, người ấy là ai cô cũng đã rõ, cảm giác hụt hẫng như những bước đi nghuệch ngoạc không sức sống, đôi chân muốn khuỵu xuống sàn. Không tin vào cảm xúc hiện tại, An đứng hình vài phút, rồi lắc đầu buồn bã rời đi, lúc đi được một đoạn cô có quay đầu nhìn lại, tìm lần nữa rơi xuống vách núi. Hắt không hề đuổi theo cô, như đã hốt hoảng chạy theo cô gái ấy.

Hoa Thiên Tuyết ngồi xuống ghế đá trong khuôn viên bệnh viện, cả người cô mệt mỏi, đôi mắt đã lạnh lẽ, đôi môi khô khốc hướng mặt về phía mặt trời dịu dàng ngày sớm mai. Lòng cô đau lắm, phải nói là vô cùng khốn khổ, những ký ức lại trở về, từng đoạn nhỏ chiếm giữ hết hy vọng, ánh sáng của Thiên Tuyết. Cô khinh rẻ bản thân, kinh hoàng về những việc ác liệt hắt đã làm với cô, vết nhơ trong ký ức, sự thù hận trong lòng cô nó đang dần che lấp đi tình yêu còn sót lại.

- Em ở đây sao?.

Giọng nói khá quen thuộc, Thiên Tuyết quay mặt, ánh mắt tò mò lẫn hiểu kì nhìn người sau lưng:

- Mặc Nghiêm?.

Nụ cười của anh thật đẹp, nó nhẹ nhàng, tươi mùa xuân ấm áp lên trái tim Thiên Tuyết, anh gạt đầu, bước đến ngồi cạnh bên cô, giọng nhận lỗi, chân thật:

- Anh xin lỗi vì đã lừa em.

- Em không trách anh đâu.

Vụ việc bắt cóc, kể cả tấm hình cùng Yên Nhi cô đều biết cả rồi, Hạ Vũ có kể lại cho cô nghe vào hai ngày qua, mọi thứ được nói một cách trung thực nhất, cô cũng có buồn nhưng cũng có vui vì cuối cùng hắt cũng chia sẻ cho cô. Đỡ phải đau lòng khi chẳng hiểu cái gì hết.

Nhưng Tuyết vẫn không biết ai gây ra cái chết cho Yên Nhi. Chẳng ai bắt được hung thủ, điều đó là một nút thắt trong sự tò mò của cô. Thế nhưng, Thiên Tuyết không phải kẻ nhiều chuyện mà đi bới móc việc nhà người ta, đã qua rồi thì đừng nhớ lại nữa.

- Tại sao anh lại ở đây?.

- Anh đến thăm em.

Khoe môi vẽ vờ cong nhẹ trên khuôn mặt vuông vức hoàn hảo của anh, vầng hào quang sáng lấp lánh phải đi bụi bẩn của nỗi đau đè nặng trong lòng cô, tâm thức Thiên Tuyết cũng bắt đầu bình thản, buông bỏ những đau thương, chấp niệm, êm đềm hưởng thụ cảm giác thanh tấy này.

31. Chương 31: Cảm Ơn Anh

Mặc Nghiêm đau khổ kể lại sự tình năm ấy cho Hoa Thiên Tuyết nghe, lời anh vừa dứt cũng là lúc cô lấy lại được nhịp thở, tâm tình trở nên thốn thức, lẩn lộn như mớ bông bong. Cái chết của Mặc Yên Nhi ngày ấy là do anh ra tay, anh đã yêu đến mù quáng em gái của chính mình.

Truyện được kể, anh chỉ tông cô, sau đó hối hận, cố gắng dùng mọi cách, chạy chữa khắp nơi chỉ mong rằng Yên Nhi tỉnh dậy, nhưng mọi thứ đã quá muộn màng, người anh yêu thương đã ra đi mãi mãi. Mặc Nghiêm tỏ ra đáng thương, cố ý lượt bỏ chi tiết chính tay anh đã giết chết Nhi, bởi cây tiêm không hề có thuốc.

Còn Hoa Thiên Tuyết nhẹ dạ cả tin, chỉ nghe thôi cũng đủ tin tưởng rồi, cô thở dài, đưa tay vuốt lấy tấm lưng rộng lớn, cô độc của anh, lòng vừa tội cho Yên Nhi cũng vừa đồng cảm với Nghiêm. Người mình yêu thương lại đi nhờ về kẻ khác, liệu ai không mù quáng mà làm điều sai trái. Nhớ đến đó, hình ảnh của Dương Hạ Vũ lại lần lượt hiện ra, hần cười với cô, nhẹ nhàng như không hần ôm chặt cô vào lòng. Nói rằng hần yêu cô, trong tiềm thức Tuyết chống trả kịch liệt, lời yêu của hần nói ra khi nào? Và nó là sự thật sao? Hần chẳng yêu ai ngoài bản thân? Lại càng chẳng chịu hiểu ai, hần luôn vô cảm và ích kỷ, lúc nào cũng xem bản thân hần là trên hết. Dương Hạ Vũ, một con người quá sức tồi tệ.

Kẻ tồi tệ, xấu xa. Và cũng là người tôi yêu.

Nước mắt cô rơi từ lúc nào chẳng hay, bàn tay ai đó ấm áp lướt nhẹ trên má cô. Thiên Tuyết thoáng bình tĩnh ngay người nhìn Mặc Nghiêm, rồi lại nhìn đến bàn tay anh, nơi đó sao lại cho cô cảm giác ấm lòng, an toàn đến như vậy chứ. Nở nụ cười:

- Cảm ơn anh, Mặc Nghiêm.

Khóe môi anh vẽ hờ một đường cong nhẹ, nét dịu dàng dưới những tia nắng ban sớm, trong anh thoát ần thoát hiện như hình ảnh của vị thiên sứ bình yên, đôi tay anh vẫn giúp cô lau lệ:

- Anh không muốn nhìn thấy em khóc.

- Tại sao?.

- Vì khi nhìn thấy em, anh lại thấy hình bóng của Yên Nhi. Cô ấy cũng yếu đuối như em, nhưng lúc nào cũng tỏ ra kiên cường. Con người có tính cách này, một khi tổn thương, sẽ đau gấp bội người bình thường. Có đúng không em?.

Đôi mắt cô lóng lánh, tình cảm tuôn trào, biết bao như xúc cảm cứ dồn dập, trái tim lạnh toát của Tuyết trở nên nhu hòa, mọi thứ trong mắt cô đều mờ ảo bởi màn sương dày đặc. Cô muốn nhào vào lòng Mặc Nghiêm, muốn được khóc lớn, muốn được trút giận, muốn được giải tỏa tất cả những gì cô đã phải gánh chịu, âm thầm mà nuốt nỗi đau. Ba năm qua, Thiên Tuyết chưa bao nghĩ sẽ có người hiểu được cô, nhìn thấu được cô, biết rằng cô rất yếu đuối, mong manh và dễ vỡ. Chỉ cần chạm nhẹ, trái tim của Thiên Tuyết cũng có thể khắc lại vết sẹo vĩnh viễn không thể xóa nhòa.

- Hoa Thiên Tuyết.

Giọng nói quen thuộc đầy tức giận vang lên, âm thanh gần từng chữ tên cô trong thật sồn gai óc. Thiên Tuyết lau đi hết những giọt nước mắt còn đọng lại, quay phắt khuôn mặt ra sau lưng.

Dương Hạ Vũ đứng đó, chỉ cách chừng mười bước đã có thể chạm tới Thiên Tuyết, hần cau mày, bạnh quai hàm, đôi môi hé mở cấu gắt muốn chửi thề. Mâu quang hần không còn dính trên người cô nữa, mà đã chuyển hướng sang cho Mặc Nghiêm. Anh nở nụ cười thân thiện đáp trả lại cái nhìn hần học của hần. Trông hai người thật khiến người khác tò mò ngấm nhìn, hần sải bước dài đi đến cạnh Hoa Thiên Tuyết, một tay nắm lấy cổ tay cô kéo vào lòng, đôi mắt vẫn giữ nguyên không chớp lấy một cái.

Mặc Nghiêm giả hoạt, chìa tay đầy lịch thiệp:

- Chào cậu, Dương thiếu gia.

Không buông tay Thiên Tuyết cũng chẳng đoái hoài đến sự nhả nhận của Mặc Nghiêm, hấn xoay người lôi Thiên Tuyết trở về phòng trong trạng thái bốc lửa nghi ngút, trán có vài vạch đen và một đám quạ bay lòng vòng xung quanh.

Thiên Tuyết nhìn Mặc Nghiêm đầy vẻ xin lỗi, anh mỉm cười lắc đầu ý không sao cả, rồi đút tay vào túi quần, lặng lẽ quay mặt rời đi trong sự buồn tẻ, lẻ loi một bóng hình.

Còn về phía Mẫn Hào và Hạnh Trang thì thôi rồi, nếu có ai nói họ đang bình thường thì cho xin, cực không bình tĩnh đó chứ. Lưu Hạnh Trang vùng vẫy, chân tay vô lực yếu đuối đẩy Mẫn Hào ra, nhưng cậu cứ như diên ghì chặt lấy cô trong lòng. Bỗng nhiên phía dưới đau đến tê liệt, nhói lên trong cái xé toạt thịt tươi làm đôi chỗ:

- AAAAAAA...

Tiếng thét của Lưu Hạnh Trang vang vọng khắp phòng, đôi mắt Lý Mẫn Hào đục ngầu, vô cảm nhìn vào khuôn mặt đỏ đầy mồ hôi lạnh vì đau của cô, bàn tay cô yếu ớt cấu chặt lấy cánh tay săn chắc của cậu đến đáng thương. Nước mắt như mưa cứ tuôn ra không ngừng nơi khóe mi, không thể mở, cũng chẳng cách nào nhắm lại. Cảnh tượng nhục nhã đang hiện rõ trên người Hạnh Trang. Từng một chút, Mẫn Hào cuối người ghé sát vào tai Hạnh Trang:

- Thiên Tuyết, em là của tôi.

Rồi hông cậu nâng lên, hạ xuống, nhấp nháy từng cái khiến cho Hạnh Trang không thở nổi, nơi trinh nguyên của cô đang bị cậu chiếm giữ lấy, không hề có sự thỏa mãn, tự nguyện. Chỉ có cưỡng bức và áp đặt, khô khốc đến buốt điếng thân người.

Kể cả khi tình dục đang diễn ra mà Mẫn Hào vẫn mãi gọi tên Hoa Thiên Tuyết, Trang thật đáng thương, mất đi thân thể bạch ngọc chưa đủ, lại còn dưới thân người đàn ông lần đầu tiên của mình, gọi tên người mà cô hận. Cũng tại Hoa Thiên Tuyết, nếu không có cô ấy, có lẽ Hạnh Trang sẽ không như thế này.

Cô cắn chặt môi dưới đến bật máu, tiếng khóc nghẹn lại nơi cổ họng, đau rát, cả thân hình đung đưa lên xuống theo nhịp đẩy của Lý Mẫn Hào. Cậu diên rồi, cuồng loạn áp bức người con gái không phải là Hoa Thiên Tuyết, trong một phút tỉnh táo, Hào nhận ra được người này không phải Tuyết, nhưng tại sao cậu không thể dừng, nơi đó chật hẹp bao phủ lấy cậu, từng thớ thịt co thắt, mềm mại quyến rũ không thể dứt ra khỏi. Và rồi cậu lại trở lại mù mờ, nghiêng rằng cậu lật úp người Lưu Hạnh Trang xuống, tiếp tục tiến vào, Hạnh Trang tử nhục, đôi tay bị Mẫn Hào bẻ ra sau, khóa chặt, cô không thể thoát, tiếc rằng bản thân không đủ can đảm để cắn lưỡi chết quách cho xong.

Phải sống, trả thù, một ngày nào đó tôi sẽ trả đủ cho cậu và cả Hoa Thiên Tuyết nữa. Chó chết!

Mẫn Hào kéo người cô dậy, đè sát vào cửa kính, khuôn mặt cô ép chặt vào nó, đôi mắt cô có thể nhìn thấy cả khuôn viên phía dưới. Và đôi ngươi của cô đen láy, phẳng lặng ẩn hiện nỗi đau thương tan tác, nỗi nhục thể dâng trào như muốn giết chết cô lúc này, cái ý định trả thù biến mất, hiện tại cô chỉ muốn mình tan biến đi thôi.

Ở dưới đó có hơn chục người làm, họ mở mắt to trơ tráo nhìn thẳng vào cô, Hạnh Trang lóa thể, cảnh xuân phơi phới được trưng bày qua tấm kính. Chưa kể Hào lấy một chân cô giang lên cao, còn bản thân thì rên lên từng đợt mụ mị, hưởng thụ cảm giác ôm chặt đầy sung sướng.

- Ừm...

Đạt đến khoái cảm, Hào ghì chặt vào đôi vai Hạnh Trang, một hơi lấp đầy vào trong đó, cả thân người mệt mỏi ôm lấy cô trở về giường. Nhịp thở hỗn độn vẫn chưa yên ổn, nhếch môi, cậu thỏa mãn nhắm chặt mi mắt, đôi tay ôm chặt lấy cô vào lòng.

Lưu Hạnh Trang phờ phạt nhìn vẻ thỏa mãn của Mẫn Hào mà buồn cười, đôi má cô lạnh bởi những giọt lệ đã khô, thấy cậu mệt mỏi thiêm thiếp vào giấc nồng, cô bất chấp cái đau bứt rứt, sắp ngã quỵ mà lao xuống sàn để thoát khỏi, nhưng chưa kịp ngồi dậy thì đôi tay cô đã bị kiềm lại.

Đôi mắt sợ hãi, Hạnh Trang đối diện với ánh mắt đỏ ngầu chẳng khác nào ác quỷ tu la chuyển thế, cậu nghiêng chặt hai hàm răng vào nhau, đè cô xuống giường, cả thân hình to lớn nằm úp lên người cô. Giọng

cột nhà, đầy đùa bỡn:

- Định chạy sao Thiên Tuyết? Định trở về bên người đã làm em đau khổ sao? Em vẫn không biết sợ là gì nhỉ, chắc tôi phải nghiêm với em hơn rồi. Thật không ngoan.

Mẫn Hào đưa tay, lấy ra từ trong tủ một sợi dây xích dài, ổ khóa bằng mật khẩu. Hạnh Trang oán hận:

- Như vậy chưa đủ sao? Tôi không phải con chó, con mèo để cho cậu bắt nhốt.

- Xuyt... Chồng cự là không ngoan.

Khóe môi nhếch cao, cậu xích cùm chân Hạnh Trang vào chân giường, sợi dây xích đủ dài để đi vào phòng tắm. Lưu Hạnh Trang bàng hoàng lẫn ngơ.

Không lẽ, cậu ta đã làm trước sợi dây này hay đã tính sẵn sẽ bắt Hoa Thiên Tuyết nhưng lại chẳng ngờ mình bị điên.

Cái ý nghĩ thể mạng của Hạnh Trang vang dội trong tâm, nỗi căm hờn lại dần dà hiện rõ hơn, tại sao lại là cô? Tại sao phải cứ dính lấy bóng ma Hoa Thiên Tuyết chứ?

Sau khi xích xong, Mẫn Hào có vẻ khá hài lòng với việc này, cậu cười toe như làm được việc gì hay ho lắm, ôm chặt Hạnh Trang vào lòng rồi nhẹ nhàng đi vào giấc ngủ. Lưu Hạnh Trang không thể nhắm mi tiếp, cô cứ mở to mắt trong vô thức, lòng trống trải bị ai đến vô hồn.

32. Chương 32: Thịt Ngon Lắm

Lưu Hạnh Trang tỉnh dậy, cả người mệt nhừ, tay chân tê cứng không thể cử động nổi, cô khẽ quay đầu nhìn về phía bên cạnh, trong một khắc chạnh lòng. Cô như muốn òa khóc:

- Mẫn Hào, hãy tha cho tôi đi được không?.

Lý Mẫn Hào đã dậy từ lúc nào, ánh mắt cậu cứ chăm chăm nhìn thẳng vào khuôn mặt yên ngủ của Trang, trái tim vô cảm không tí cảm xúc nào. Đôi tay vờn dọc xương quai xanh, rồi nhẹ nhàng lướt xuống chiếc cổ trắng ngần, thon dài, ngọn lửa dục vọng tăng dần cho đến khi cô mở mắt nhìn thẳng vào đôi ngươi ham muốn của cậu. Giọng vài nỉ khiến cho tâm tình Hào không được tốt đẹp tí nào, nhếch môi:

- Thiên Tuyết, em không thể trở về với hắn nữa.

- Tôi sẽ không trở về bên Hạ Vũ đâu, làm ơn thả tôi ra đi.

Khóe mi cô nổi lên từng đợt sóng cồn, dập dờn như thủy triều lên cao, màn sương mù dày đặc che phủ tâm hồn sợ hãi của Trang. Cái hợp đồng với Hào chắc có lẽ cô sẽ không thể nào thực hiện được, cả sự tự do của cô nữa, mọi thứ không hề dễ dàng như Trang tưởng. Mẫn Hào bị điên nặng lắm rồi, bỗng nhiên trái tim cô đứng yên, đôi mắt cũng mở to để phòng nhìn sinh vật đối diện với cô. Hào đương nói chuyện một mình, cảm xúc, biểu cảm đều rất thật, rất dữ tợn.

- Tuấn Kiệt, cậu nói xem, Thiên Tuyết muốn được thả ra kìa? Liệu có nên?.

Bỗng nhiên thái độ hòa nhã thay đổi, đầu Hào lắc nguầy nguậy đầy tức giận:

- Không được thả. Thiên Tuyết là của chúng ta.

Rồi khuôn mặt lại trở nên nhu mì, vẻ đượm buồn không thể dứt khỏi khóe mi:

- Cô ấy sẽ không trở về với Hạ Vũ nữa, tôi không muốn thấy Tuyết buồn.

Biến sắc, mày cau chặt, giọng nói như quát vào không trung:

- Đồ ngu, Hạ Vũ sẽ buông tha cho Thiên Tuyết sao? Nếu muốn mất cô ấy lần nữa thì cứ việc thả đi.

Ngưng bật trong vài phút, khuôn mặt hòa nhã lại trở về, mi tiếp phũ dài, che đi những nét ưu tư khó đoán. Và bản chất này cũng đang lắng đầu, chấp nhận những gì bản chất kia bảo, đúng vậy, hiện giờ Hào đang mắc phải chứng đa nhân cách, ám ảnh cưỡng bức. Một căn bệnh quá nguy hiểm cho xã hội, nhưng tại sao Mẫn Hào lại chẳng hề đưa anh mình đi chữa bệnh? Có lẽ đây là những gì Hào muốn để thực hiện tội ác của chính cậu chẳng?.

Hạnh Trang tái xanh, mặt cắt không còn giọt máu, tại sao cô lại rơi vào tình trạng này chứ, nhìn đến nhìn lui vẫn chẳng có cách nào chạy thoát được, bỗng nhiên ánh mắt cô nhưng bật, hướng nhìn về phía gầm tủ, hình như là một cây súng lục nhỏ. Cơ mà vì sao nó lại nằm ở dưới đó, phải thừa cơ hội để lấy thôi, cô vờ đói bụng muốn ăn gì đó. Sau khi Mẫn Hào vui vẻ rời khỏi, cũng là lúc Hạnh Trang bật người dậy, chạy đến gầm tủ moi móc thứ có hình thù giống cây súng ra.

Không làm cô thất vọng, đây đương nhiên là một cây m66 loại tốt, đạn đã có sẵn, tay run rẩy, cô nhét nó vào bụng, leo lại lên giường, Trang chưa bao giờ cầm súng, tất nhiên là không có cơ hội bắn ai rồi. Điều này khá liều lĩnh, nhưng muốn tự do cô phải bắt chấp tất cả thôi.

Lúc mẫn Hào bước vào cùng khay thức ăn, vẻ mặt cậu biểu thị như không hề hay biết điều gì, đôi môi vẫn cong lên trong sự ngây ngô, hạnh phúc đáng yêu như đứa con nít. Và rồi...

Đoàng...

Hai giờ sau.

Nhức thật nhức, chân Hạnh Trang và tay đều đau đến tê cứng, cô cố gắng mở đôi mắt nặng trĩu, cố biết xem có chuyện gì đã xảy ra với cô.

- Tỉnh rồi à? Nên ăn chút gì đi, lúc này mất máu khá nhiều đấy.

Giọng nói trầm thấp, phảng phất hương vị quỷ dị khiến cả người cô run lên, lạnh toát cả sống lưng và rồi... Chân trái cô giật lên, da bên ngoài bị lóc đi, thịt đỏ ngòm cũng bị xén bớt, máu lẫn những miếng thịt đỏ khác thay nhau khoe sắc dưới đôi mắt Hạnh Trang.

- AAAA... Chuyện gì xảy ra với chân tôi thế này?.

Nước mắt Trang rơi như nước lũ tràn về, vùng vẫy trong đau đớn, cô muốn thoát khỏi nơi địa ngục, trốn đi thật xa biến mất khỏi tên ác quỷ tu la này, lòng nhẹ bẫng xé nát tâm can, nỗi buồn đến liệt phế, cổ họng nghẹn chặt khô khốc, ánh mắt sống sánh chết lặng.

- Ăn đi, đừng để uống thịt ở chân em. Ngon lắm!.

Mẫn Hào đưa dao, cắt một đường dài, miếng thịt trên đĩa lập tức đứt lìa, cậu từ tốn dùng nĩa cho vào miệng, thưởng thức một cách ngon lành. Còn Hạnh Trang chỉ biết kinh hoàng, mở mắt nhìn Hào đầy sợ hãi, hoảng loạn đến mất âm...

Cậu đang ăn thịt của cô, là miếng thịt ở chân của cô ư?. Nhâm nhi nó thật ngon lành, cậu còn có phải là con người nữa không?.

Nâng cao khoe môi, Hào cười như chẳng có việc gì, đẩy chiếc đĩa cùng miếng thịt nướng thơm phức vờn quanh mũi cô. Lưu Hạnh Trang nôn tháo, chất dịch chua chất trào dâng, cồn cào cầu xé lấy bao tử của cô, thứ trước mặt đầy quyến rũ lại là thịt trên người cô. Giết chết tôi đi, tại sao lại hành hạ tôi như thế?.

- Mau ăn đi, còn nhiều lắm.

Vừa nói, cậu vừa chỉ vào bắp chân của cô, máu từ đó tuôn không ngừng, mùi tanh khô xộc thẳng vào đạo não, kinh diễm màu huyết thương, tê dại không còn cảm xúc, Hạnh Trang khóc không thành tiếng, la cũng chẳng thể, ngực cô nhấp nhô sau chiếc áo mỏng manh, phập phồng như bị trút sạch không khí. Hơi thở gấp rút, dồn dập làm đầu óc cô quay cuồng do mất máu quá nhiều, mờ ảo cùng điệu cười âm lạnh vọng nơi lồng đất âm u. Thật đáng sợ, Mẫn Hào bị điên nặng rồi.

Từ ánh sáng kinh hãi, Lưu Hạnh Trang dần mất đi ý thức, đầu gục sang bên, đôi tay buông thõng, thứ tồn tại trong đôi người cô bây giờ chỉ còn là bóng đêm hãi hùng, lạnh toát.

Nơi đây người chịu khổ, nơi đó kẻ vô ưu.

Thiên Tuyết sau khi bị Hạ Vũ lôi đi đã làm vẻ mặt cáu bẳn, cũng bắt đầu hỏ báo, lớn giọng hơn rồi, dù lòng cũng sợ hấn đấy nhưng chẳng hiểu vì sao, tính ngang tàn hình thành trong vô thức

- Em gan lắm.

Hấn gần giọng, mắt đỏ ngầu tức giận đầy tính đe dọa cô. Tuyết cũng đâu có chừa, chống nạnh, hất khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu, thách thức hấn:

- Rồi sao?.

- Có phải lâu rồi tôi không trừng trị em, nên em lờn rồi phải không hả?.

- Hứ.

Chẳng thèm đoái hoài đến hấn, Thiên Tuyết cứ cho đang phải nghe người điên kêu gào thảm thương đi, bước đến gần chiếc nôi, cô ẵm trên tay Thiên Hải trao cho hấn:

- Anh ồn ào quá, con tỉnh bây giờ.

Lời nói đúng rất có ký nha, hấn lập tức ngưng lại, đưa tay nhận con ẵm trong lòng, đôi mắt dần trở nên nhu thuận hơn, miệng cũng cong lên một đường vẽ nhẹ hoàn hảo. Vú hai bước vào, trên tay là Liễu Bảo Trân cũng được mười tháng tuổi hơn, cô bé vừa thấy Thiên Tuyết miệng đã cười toe toét, giang tay đòi ẵm.

Hoa Thiên Tuyết nhận lấy, chơi đùa cùng Trân một lúc rồi cho bé ngủ, bé đã có thể đi chập chững, miệng cũng ú ớ được vài chữ rồi, hôm bữa còn kêu Hạ Vũ là cha nữa cơ. Nhìn khuôn mặt hồng nhuận, đáng yêu của Trân Trân mà Thiên Tuyết nảy ra một ý:

- Vũ, sau này Bảo Trân phải làm con dâu nhà ta.

Dương Hạ Vũ đang ru Thiên Hải cũng phải ngừng lại, ánh mắt thâm trầm không đáp, Trân là con cò của hấn để đấu với nhà họ Lý, chưa biết được con bé có sống đến một năm hay không nữa. Chưa chi Thiên Tuyết đã nói lên ý định đó, suy nghĩ một lúc, khuôn mặt của Hạ Vũ cũng bắt đầu giả tạo, cười như kiêu chấp nhận.

Tuyết cười già lã, thơm nhẹ má Bảo Trân, cô bé lớn lên chắc chắn sẽ rất đẹp, khi đó biết bao nhiêu người cuốn dép đòi theo.

Trái ngược lại với nụ cười của Thiên Tuyết là sự tính toán của Hạ Vũ. Điện thoại vang lên, hấn coi tên rồi nhanh chóng bấm nghe:

- Có chuyện gì?.

Đầu dây bên kia ngập ngừng một lúc, giọng nói vang lên:

- Trương Quốc Hòa có đến tìm tôi.

Nhìn qua Thiên Tuyết, thấy cô vẫn không bận tâm, hấn nhỏ giọng:

- Khi nào?.

- Vừa mới rời khỏi.

- Hai ngày nữa, đến công ty, chúng ta sẽ trao đổi sau.

Hấn cúp máy, khuôn mặt lại trở về nguyên thủy, tuần mỹ nhưng đủ để khiến người khác sợ hãi, cuối đầu. Hoa Thiên Tuyết nhìn hấn qua khóe mi, lòng cô nôn nao lẫn khó chịu. Không biết hấn đang định làm gì? Hấn đang âm mưu chuyện gì? Sao lại mập mờ như thế?.

Cô buồn cười, đã bao giờ cô bắt đầu để ý đến việc hấn sẽ làm gì. Việc đó có liên quan đến cô sao, nếu biết được thì Tuyết làm được gì, nhìn hấn thực hiện độc ác, tuyệt tình, thối tha không nghe, không biết, không quan tâm chẳng phải tốt hơn sao?.

Nhưng cô không hề hay biết, việc sắp đến sẽ phải khiến cho Tuyết bận lòng đến oán hận.

33. Chương 33: Chỉ Là Giấc Mơ

Lạnh toát người, Hạnh Trang bừng tỉnh giấc, trán thấm đẫm mồ hôi, tay chân nhẹ bẫng hươ cao nhưng bị bàn tay ai đó chụp lại:

- Em không sao chứ? Tại sao đổ mồ hôi lấm thế?.

Mắt cô sắp rớt ra ngoài, trợn tròn trông đáng sợ làm sao, cô nhìn Lý Mẫn Hào, điều không tưởng làm phản ứng của cô vô cùng chậm chạp. Lưu Hạnh Trang giật phăng tay ra, sờ xuống chân, nhưng chẳng có gì cả, chỉ có cổ chân bị xích lại thôi. Nhìn cả thân thể mình khá toàn vẹn, lại đang nằm trên giường bên trong chiếc chăn nóng chảy mỡ.

Nằm ịch xuống giường, lòng ngực cô thở phào nhẹ nhõm, gác tay lên trán, nhắm mắt dưỡng thần, nhịp thở đều đều không còn căng thẳng như lúc này nữa. Thì ra chỉ là mơ thôi.

Mẫn Hào nghiêng đầu nhìn cô khó hiểu, ánh mắt ngây dại, giọng tò mò:

- Thiên Tuyết, em gặp ác mộng à?.

Trao cho Hào ánh mắt phiến toái, cô muốn thét lên:

Đúng, tôi gặp ác mộng, mà cái tên chết tiệt, chó má xuất hiện trong đó lại là cậu đấy!.

Nhưng nổi căm hờn không rời khỏi yết hầu, cục nghẹn chặn mất đi cái dưng khí chửi bới của Trang, cô nuốt nước bọt, khuôn mặt trở nên lãnh đạm:

- Không có gì, cậu không cần quan tâm.

Sau đó, cô nhắm mắt, một lần nữa đi sâu vào giấc ngủ.

Trước khi cuộc gọi đến Dương Hạ Vũ.

Trương Quốc Hòa cùng Đỗ Minh Thư đã len lén đi tìm Simon Trần, tình bạn giữa Hòa và Simon cũng có thể nói là thân, nhưng dạo gần đây có chút biến cố, họ không liên lạc cũng chẳng biểu hiện với người ngoài mình là bạn bè.

Sau khi Hòa thuật lại mọi chuyện cho Simon nghe, anh liền đặt ra câu hỏi:

- Cậu đến đây chỉ để khẩn cầu, mong tôi giúp đưa Thiên Tuyết và Bảo Trân rời khỏi Dương Hạ Vũ?.

Quốc Hòa giọng đượm buồn nhưng đầy hy vọng:

- Theo tôi điều tra, Dương Hạ Vũ đã chuyển hết tài sản của Trần Trân qua hân, bây giờ hân giữ cô bé cũng chỉ muốn lợi dụng. Còn Thiên Tuyết, nếu cô ấy biết chắc chắn sẽ bảo vệ Trần.

Nhếch môi, Simon bồn chồn:

- Bảo vệ? Cô ấy còn chưa lo mình xong thì sao có thể bảo vệ đứa nhỏ ấy?.

Minh Thư nghẹn ngào:

- Simon, tôi biết anh là người tốt, xin anh hãy mang Trần Trân và Thiên Tuyết rời đi, cuộc chiến giữa Lý gia và Dương gia không liên quan đến họ.

Simon nhip những ngón tay lên bàn, ánh mắt sắc bén đặt lại câu nghi vấn:

- Vậy còn các người? Liên quan sao? Từ lúc bắt đầu hai người, Tuyết lẫn bé gái ấy đều đã có mối quan hệ đến sự việc trong tương lai, không ai tránh khỏi cả. Còn cậu Quốc Hòa, sao lại sống dưới cái tên đã chết thế này?.

Bặm chặt môi, Quốc Hòa dường như không thể chịu đựng được nữa:

- Cậu không cần biết, việc hôm nay tôi chỉ mong cậu giúp tôi. Cũng như lời hứa ân nghĩa mà cậu từng thề thốt đi.

Cuộc nói chuyện của bọn họ khá căng thẳng, sau khi thỏa hiệp tất cả, Hòa cùng Thư rời đi trong sự mong chờ, tin tưởng, nhưng Simon lại chơi sau lưng, thay vì giúp bạn mình, anh đã gọi điện nói cho Hạ Vũ nghe, ve vãn và muốn trục lợi lẫn nhan sắc.

Lúc Quốc Hòa rời đi cũng đã tính toán đến việc bị phản lại rồi, may mà cậu vẫn chưa kể hết toàn diện, hai người đi trên chiếc xe màu đen không biển số đến một ngôi nhà hoang trên núi cao.

Cánh cửa két một tiếng dài, ánh sáng mờ ảo chiếu rọi len lỏi trong căn nhà gỗ nhỏ, bóng dáng thẳng tắp quay lưng lại với cánh cửa, giọng nói chắc nịch khẽ ngân vang:

- Simon Trần thế nào rồi?.

Minh Thư thở dài, giọng trầm thấp náo nức:

- Đúng như những gì anh đã cảnh báo.

Bóng dáng người đó nhẹ nhàng khoe môi, từ từ xoay người lại, trực diện nhìn thẳng vào cô lẫn cậu:

- Tôi sẽ giúp hai người đưa Thiên Tuyết và Trần Trần rời khỏi.

- Cảm ơn Mặc thiếu gia.

Không gian yên tĩnh, Mặc Nghiêm vẫn đứng đó, nụ cười vô cảm đối diện với Quốc Hòa lẫn Minh Thư, bỗng nhiên tiếng bước chân rập rình ủa vào trong căn nhà gỗ.

Đoàng Đoàng

Hai phát súng vang giữa không gian tịch mịch, chưa chút lẫn oán thán, hai chiếc bóng đổ dài nằm gục trên mặt đất, ánh mắt họ vẫn còn trợn tròn nhìn thẳng vào thân hình Mặc Nghiêm.

Anh ngồi chồm xuống, đưa tay quẹt nhẹ vết máu đỏ trên trán Quốc Hòa, môi anh vẽ nên nụ cười chết chóc:

- Cuộc chiến này, Thiên Tuyết không thể biết được sự thật. Tất nhiên, tôi sẽ giúp hai người cướp cô ấy.

Tất cả đều chỉ là quân cờ trong tay Mặc Nghiêm, từ Thiên Tuyết cho đến Quốc Hòa, Minh Thư, anh luôn là người chu toàn trong mọi việc, giờ có lẽ Hạ Vũ càng dễ phòng hơn, chắc rằng hắn sẽ giữ Tuyết rất chặt chẽ. Nhưng vẫn còn mối lo ngại đó chính là họ Lý kia, Simon báo tin cho Lý gia, thì bọn họ sẽ biết được Trần Trần không còn giá trị, mà thế lại càng tốt. Cả hai bên sẽ có cùng một mục tiêu - Dương Hạ Vũ.

Lý gia muốn tiền còn Mặc Nghiêm muốn sự đau khổ của Hạ Vũ, mọi thứ đều có lợi. Suy nghĩ, bản thân có nên hợp tác với Lý Mẫn Hạo như lời đề nghị không và rồi... Không nên.

Vì như thế sẽ mất đi tính hấp dẫn, tại sao không đứng bên ngoài trục lợi, nhìn hai bên đấu đá nhau, anh chỉ cần lấy được tình yêu của Thiên Tuyết. Sau khi bên Hạ Vũ tan hoang, Lý gia vì thắng mà không phòng bị, anh chỉ cần rút lại ba phần mười trong cổ phần của bọn họ, chắc chắn sẽ có chuyện hay để xem rồi.

Nụ cười nham hiểm vương vấn trên môi, anh đưa tay ra lệnh cho hai tên lính làm việc, dọn sạch mọi thứ, cả gia đình họ Trương đó nữa, cũng phải triệt sạch thôi, lấy khăn tay từ túi áo, anh lau sạch vết máu trên tay. Sải bước từ tốn đi đến phía trước thẳng đợi sẵn bên ngoài.

Quân tốt tiếp theo. Tổ An.

Về phía Dương Hạ Vũ thì một mối, Lưu Ngọc Thái la ùm trời vì sự mất tích của Lưu Hạnh Trang, Vũ cúi gắt:

- Sao không chạy đến Lý gia mà la lối? Ở đây mà la om sòm có mình tao với thằng Phương nghe thôi.

Ngọc Thái quát:

- Tao đến rồi, đề nghị rất lịch sự, mà tên Mẫn Hạo chết tiệt đó không cho tụi tao lên.

Hạ Vũ ngán ngẩm lắc đầu:

- Tao vẫn còn đang giữ con át chủ bài mà chúng muốn. Cổ phần chúng ta bí mật đầu tư trong Lý gia ra sao rồi? Tao cần thời điểm để rút, khiến trái phiếu tuột không phanh.

Đỗ Phương nhìn vào máy tính:

- Chúng ta chỉ có ba trên mười, có cần rút?.

- Chưa đâu, chúng ta phải giả vờ thua trước, cứu Hạnh Trang ra sau đó sẽ lật bài úp.

Cả ba cùng nhìn nhau cười đầy tính toán. Dương Hạ Vũ bạnh quai hàm, những kẻ tham lam luôn thất bại nặng nề. Lý Mẫn Hạo, Lý Tư hai tên trù mìn sò hăm he đến kho bạc của Dương gia, đúng là không biết lượng sức mình.

Trong một giây, hần chột mình mẫn ra, đối phó với Lý gia không khó nhưng kẻ nguy hiểm, con sói già trong vỏ bọc nai tơ mới là điều hần đáng lo ngại.

Theo phán đoán, Mặc Nghiêm đang hướng về Thiên Tuyết, anh ta đang đợi thời cơ hay đúng hơn là thừa nước đục thả câu. Hai bên Dương - Lý đấu đến sức đầu mẻ trán, bên thua sẽ loại, bên thắng cũng không còn sức chống chọi cùng tồn thất không hề nhẹ. Vậy là Nghiêm thừa cơ hội thâm tóm trong khi sức bỏ ra chẳng là bao nhiêu.

Dương Hạ Vũ có hai kẻ thù, tên có thừa sự độc ác mà mưu mẹo thì tầm thường, tên luôn tỏ vẻ hòa nhã không thể làm gì thì âm mưu quá tinh tế. Đúng là núi này cao, có núi khác cao hơn, nhưng chưa chắc núi cao không bị bào mòn và sập lở.

Ngửa cổ, Hạ Vũ cười âm vang, hần chưa bao giờ thua và lần này cũng vậy.

- Chuyện gì vậy?.

Thiên Tuyết bước vào, ẩm trên tay là Trân Trân bé nhỏ, khuôn mặt cô ngây dại chẳng biết gì? Mới đến cửa thì nghe giọng cười thấu xương của Hạ Vũ làm lòng cô hốt hải, lo sợ.

- Không gì cả.

Hần trao cho cô ánh mắt lẫn nụ cười ấm áp, nhưng trong một thoáng mờ ảo mâu quang Hạ Vũ đảo về phía Liễu Bảo Trân, nhếch nhẹ viền môi.

34. Chương 34: Tôi Muốn Cậu Chỉ Một Lần

- Dương Hạ Vũ.

- Hử?.

- Em muốn đi biển lắm!.

- Ba ngày sau sẽ đi.

- Thật chứ?.

- Thật.

Hoa Thiên Tuyết nằm trong lòng Hạ Vũ, tay nghịch nghịch cúc áo muốn đứt ra ngoài, dáng người cô sau khi sinh nhẹ hơn rất nhiều, hần ôm cô trong lòng tựa như không. Cũng đúng, lúc mang thai hần phải ôm tận hai người cùng lúc, còn bây giờ chỉ một thôi.

Không gian im lặng bao trùm hai người, ánh mắt Thiên Tuyết sòng sánh từng tia nhu tình sâu đậm, nỗi buồn đượm lại nơi khóe mi dần tan biến, cô đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng đáng ghét thay cây bàng to đã che hết quang cảnh bên ngoài rồi. Dương Hạ Vũ cũng nhìn ra, bệnh viện trồng khá nhiều cây to giữ bóng mát, ánh sáng len lỏi khó nhằn xuyên qua tán lá dày cộm.

Đợt gió mát rữ rơi phủ xuống, cành cây khẽ đung đưa tạo nên giai điệu vui tai, thanh thản, Hạ Vũ đưa tay vuốt từng lọn tóc của Thiên Tuyết, hẳn nhớ lại ngày trước cũng như vậy, lúc nào cô cũng ngoan ngoãn yên lặng để mặc hắn yêu chiều. Cái chữ yêu chiều của hắn hơi khác người.

Tiếng thở dài thườn thượt vang lên, Tuyết chống tay ngồi thẳng dậy, đôi mắt lưu luyến nhìn hắn, Hạ Vũ ngờ nghệch không hiểu vì sao nơi đáy mắt Thiên Tuyết phảng phất lên sự chia tay. Bỗng nhiên khóe môi cô nhếch lên cao, đôi mắt híp chặt che mất đi nỗi nghi vấn trong lòng hắn.

- Anh ngủ đi, em đi xem con và Trân Trân thế nào!.

- Vú hai đang giữ mà, ngủ với anh đi. Lâu rồi...

Hắn chỉ xuống cậu nhỏ ngẩng cao đầu nhìn cô, Tuyết đỏ sượng mặt đánh nhẹ lên bụng hắn:

- Xấu xa.

- Chỉ muốn xấu xa với em thôi.

Thế là Hạ Vũ vươn người đến đè cô xuống dưới thân, hai đôi mắt đối diện nhau trong cái nhìn lẳng mạn, tay phải hắn bị đau nên chỉ chống xuống bằng tay trái, việc này hơi bị khó khăn, chợt đôi người cô đảo vòng đầy hối lỗi:

- Ông bà kị trong tháng không được làm chuyện vợ chồng, em mới sinh.

Hắn mỉm cười nhẹ, cuối đầu tà mị nói nhỏ vào tai cô:

- Thì mình đi cửa sau nhé!.

Nổi ám ảnh cửa sau ủa về, hai bàn tay Thiên Tuyết đỏ đầy mồ hôi lạnh, bộ móng cấu xuống ga giường, trán cũng lấm tấm mồ hôi, hình ảnh Mẫn Hạo cưỡng đoạt cửa sau cô ngày nào cứ như nước lũ kéo đến. Cảm giác ấy rất đau, nơi đó khô khốc đến đáng thương, cô đã gào thét, van xin nhưng Hạo không tha cho cô. Đầu Tuyết lắc mạnh, cổ vùng vẫy không muốn.

Hạ Vũ chợt nhớ lại ngày ấy trong nhà Trương Quốc Hòa, tên chó chết Lý Mẫn Hạo kia đã biến Thiên Tuyết của hắn thành chỗ phát tiết, khuôn mặt cứng ngắc khê đanh lại, đôi người sắc bén nhưng vẫn dụ giọng dụ ngọt:

- Anh sẽ không làm em đau.

Thiên Tuyết nhìn hắn cùng hàng nước mắt mặn đắng sợ hãi tuôn rơi, cô sợ lắm, hắn chắc chắn đang lừa cô. Nhưng khi nhìn thấy vẻ khẩn cầu, sự chân thật khiến cô xao nhãng sự đau đớn, không gian xung quanh cũng tĩnh lặng hơn, tay hắn khiêu gợi từng đường cong trên người Thiên Tuyết, bàn tay đánh úp xoa nắn nhẹ nhàng đôi gò bồng nhô cao. Đôi môi hắn đặt xuống nơi cổ cô, trêu đùa vòng quanh gáy tai, mút nhẹ vành tai rồi lần mò xuống xương quai xanh, từng đợt mút nhẹ làm cơ thể Thiên Tuyết phản ứng dữ dội.

Cả người cô nóng bừng lên thích thú, mê mê, dòng điện tê rần theo làn môi ma quái đụng vào. Hắn cũng vậy, lửa dục vọng căng tràn nơi gậy thịt thiêng liêng, cậu bé uy dũng ngẩng cao đầu sau lớp quần mỏng của bệnh viện, hắn khê đẩy người, cậu bé cọ sát lên cô bé qua hai lớp quần mỏng dính. Cảm giác thoải mái, kích thích khiến Tuyết rên lên, nhắm mắt mà hưởng thụ.

Hạ Vũ cong nhẹ khóe môi hình bán nguyệt, tay nhẹ nhàng trút bỏ quần áo Tuyết, chiếc lười hắn đánh vòng từ cổ xuống ngực mút mạnh, cô ưỡn người run lên sung sướng, rồi hắn lại tinh quái lướt xuống rốn ngoáy sâu vào. Từ từ dịu dàng như không hẳn đã đối diện với cô bé ửng hồng khiêu gợi, đưa môi hắn hôn nhẹ hai bên chân cô, cảm giác buồn buồn làm Thiên Tuyết bật cười nhưng rất sáng khoái. Hạ Vũ lim dim mắt lướt từ nơi chân vào mép của cô bé. Cửa huyệt hé mở, dâm thủy tràn như nước suối, hắn mỉm cười hài lòng với phản ứng này.

Đưa mũi, hắn ngửi lấy mùi thơm thoang thoảng của oải hương, thè lưỡi hắn trêu đùa hạt đậu thần nhỏ nhắn xinh xắn. Hoa Thiên Tuyết tê người vươn tay nắm chặt tóc hắn đè sát vào cô bé. Hắn pha trò, trào phúng:

- Đừng vội, anh sẽ làm em lên mây.

Và đúng như thế hẳn đã làm cô bay thẳng lên chín tầng mây, thăm thú cả cung đình uy nghiêm nơi đó, lúc hẳn đưa lưỡi vào u huyết, cô uốn cao người hơn không ngừng đưa theo nhịp rút đẩy nơi tay và lưỡi của hẳn.

Đến khi hẳn không thể chịu nổi nữa, ngồi thẳng dậy hẳn nhướng người lên, kéo đầu cô hôn cậu bé của hẳn. Thiên Tuyết nhìn vật to uy dũng đã trợ giúp cô sản sinh ra Thiên Hải, bất giác Tuyết đưa lưỡi liếm nhẹ đầu trơn bóng, chất dịch hơn mặn tràn vào cổ họng cô, sau đó Tuyết ngậm lấy, mút mạnh rồi nhẹ đưa nó sau tận vào cuống họng. Dương Hạ Vũ rên lên, đẩy nhẹ Thiên Tuyết nằm xuống, giọng khàn đục vì đam mê dục vọng:

- Em có yêu anh không? Có muốn anh không?.

- Có.

Giọng cô cũng nghẹn lại, đôi mắt chờ mong dưới ái tình muốn hẳn hòa nhập.

- Nói rõ ràng.

- Em yêu anh. Và em muốn có anh.

Hắn cười, nụ cười sáng tỏ hạnh phúc, niềm vui hớn hở trong mê tình, hẳn thúc nhẹ vào cô bé co giãn, cô nắm chặt hai cánh tay hẳn uốn người lên cao chờ đợi sự ban phúc, hẳn cuối đầu ngậm nhẹ nhũ hoa cô, tay choàng ôm lưng cô nâng lên, hông bắt đầu di chuyển. Động tác rất nhẹ nhàng, loáng thoáng được vài cái hẳn chợt rút ra, cố gắng dịu dàng nhất đưa vào cửa sau của Thiên Tuyết. Nơi đó chưa co giãn quen nên rất khó vào, cảm giác đau buốt làm Thiên Tuyết bưng tỉnh, đôi tay cầu chặt vào da thịt hẳn, nước mắt tuôn như mưa phùn, đầu lắc nguầy nguậy biểu ý không muốn.

Khom người, hẳn hôn lên đôi môi Thiên Tuyết, giọng mời gọi, dụ hoặc:

- Sẽ không sao, không đau nữa. Ngoan nào.

Và hẳn cho nhanh vào đồng thời tiếng la Thiên Tuyết bị hẳn nuốt trọn động lại nơi yết hầu, hẳn bất động, tay xoa xoa hạt đậu nhỏ của cô, môi không ngừng hôn khắp người Tuyết, cô run bần bật. Đau lắm!.

Sau một chốc, cô dường như điều hòa lại được nhịp thở gấp rút, dứt quãng của mình, sự đau tê dại cũng không còn dư âm nữa. Hạ Vũ mím môi thành đường ngang, tay vẫn hoạt động nơi u cốc, hông nâng lên tiến vào đưa đẩy nhẹ nhàng. Thiên Tuyết không thấy đau nhưng rất thốn, cảm giác muốn đi giải quyết cứ vương vấn khiến cô khó chịu nổi hết cả da gà, lông tơ dựng đứng, má cũng đỏ lên kiểu chịu đựng. Dương Hạ Vũ mỉm cười nhìn vẻ mặt nhu thuận đáng yêu đến chết người, mụ mị, khiêu gợi hẳn, chưa kể nơi đó ôm chặt, bao phủ nuốt trọn cả người Vũ, hẳn thỏa mãn ngứa cổ rống lên từng âm luật đứt nối.

Tiếp đó cũng chỉ là không gian kích tình, phẳng phất ái mộng, tiếng rên la khiến người khác phải đỏ mặt tía tai.

Hai ngày sau.

Dương Hạ Vũ đi làm lại, hẳn ngồi trong văn phòng, chân bắt chéo, tay đan xen nhau, khuôn mặt nghiêm nghị không xuất hiện nụ cười. Đối diện hẳn là Simon Trần, anh đang thuật lại mọi chuyện cho hẳn nghe. Hạ Vũ giễu cợt:

- Điều gì đã làm anh bán rẻ bạn mình thế Simon?.

Simon suy tư trả lời:

- Vì Thiên Tuyết.

- Ô! Nếu vì Thiên Tuyết thì anh đã mang cô ấy rời đi hay nói cho cô ấy nghe sự thật, để tránh xa tôi mới đúng chứ?.

Giọng cảm thán, đặt câu hỏi đầy khinh rẻ của Hạ Vũ khiến Simon hơi nhột:

- Vì cô ấy yêu cậu và chắc chắn cậu sẽ không hại Thiên Tuyết.

- Ở đâu mà anh có thể chắc chứ?.

- Vì cậu cũng yêu cô ấy mà, phải không?.

Dương Hạ Vũ không trả lời, miệng vẫn nâng lên cao trông như hình bán nguyệt, còn Simon lại mím chặt như nuốt chỉ đầy lo lắng. Hạ Vũ đưa ly nước lọc uống một ngụm, hỏi:

- Hãy nói điều anh muốn đi, tôi sẽ trả giá thích hợp vì tin...

Lời chưa dứt thì đầu của Hạ Vũ đã quay mòng, bóng dáng mờ ảo chợt tan biến của Simon Trần khiến hắn tức tối trong lòng la lên, rửa nhưng không kịp.

Chết tiệt, mắc bẫy rồi!

Còn Simon cũng nâng ly nước uống:

- Tôi muốn cậu, chỉ một lần thôi cũng khiến tôi vui rồi, dù có phải trả giá thế nào đi nữa.

Ánh mắt tràn đầy tình ý của Simon Trần chiếu thẳng vào Hạ Vũ ngủ say, anh đau tâm nhưng cũng thoáng hạnh phúc, hiện tại thì hắn đã là của anh. Dù chỉ một vài giờ đồng hồ.

35. Chương 35: Chỉ Có Hắn Bỏ Rơi Cô

Dương Hạ Vũ bàng hoàng khi tỉnh lại, ánh mắt hắn đơ tại chỗ nhìn kẻ bên cạnh, có ai tát cho hắn mấy cái để tỉnh khỏi giấc mộng kinh khủng này không? Cả người hắn trần trụi cọ sát với chiếc chăn bông mềm mại, không có gì lạ cả, phòng làm việc của hắn liên thông với một phòng ngủ. Để lúc hắn mệt có thể nghỉ ngơi, vậy mà hôm nay đây hắn đang nằm không mảnh vải với tên đực rựa.

- Chết tiệt, chó má nó!

Hắn quất lớn một chân đạp tên khốn nạn Simon Trần lọt giường, anh choạng quạng rớt phịch, tư thế vô cùng đẹp chổng cái mông trắng nõn lên trời, đầu mông vẫn chưa tỉnh ngủ, giọng lười nhát:

- Sao lại đạp mạnh vậy?.

- Tên khốn nạn, anh đã làm gì tôi?.

Dương Hạ Vũ phẫn nộ, lửa bốc nghi ngút lao thẳng xuống Simon, đúng là ngu hết chỗ nói, sau khi một tay đè Simon, một tay đưa cao thủ sẵn nắm đấm, hắn mới nhận ra mình trần truồng đương áp bức kẻ phía dưới, nếu nhìn vào cứ ngỡ Hạ Vũ cưỡng hiếp anh. Hiểu lầm chết người.

Mặt hắn đỏ rần, đứng phắt dậy tìm quần áo mặt trước rồi xử sau, Simon Trần nằm nghiêng người, ánh mắt chán chường nhìn dáng vóc tuyệt mỹ như tượng của Vũ mà mím cười hạnh phúc. Trong đầu Hạ Vũ thì bấn loạn không biết mình đã bị thông chưa? Nhưng hoa cúc không có đau hay rát gì, hồ nghi đôi chút, hắn đưa mắt đầy vẻ hăm he với Simon, nếu anh mà làm gì hắn, thề với trời Hạ Vũ sẽ giết người diệt khẩu.

Sau khi mặc đồ xong xuôi, Dương Hạ Vũ từ tốn, bình tĩnh dẹp đi lửa giận ngồi trước mặt Simon:

- Cuối cùng thì đã có chuyện gì?.

Simon mắc cười, ngửa cổ cười to:

- Còn chuyện gì nữa? Tất cả đã quá rõ ràng rồi.

Mặt hắn đen hơn đít nhọ nôi, than chì tô điểm thêm phần bội phần hàn khí, hắn không tin trình tiết mình bị tên đồng tính luyến ái trước mặt cướp đi. Đang tính đập ột trận thì cánh cửa phòng mở ra.

Cạch

Người bước vào chưng hửng, nín thở, mở to mắt, miệng co giật đến tội nghiệp:

- Cái quái gì đang diễn ra vậy?.

Hạ Vũ oan uổng đứng dậy đi đến ôm lấy Hoa Thiên Tuyết, miệng méo mó trông thật tếu hài:

- Simon Trần đồng tính.

- Ồ!

Hoa Thiên Tuyết đến công ty hần vì có việc quan trọng, vì lần đầu tiên bước vào nên hơi bị lạ, dáo dác nhìn như dân quê mùa, ả tiếp tân phía dưới không cho cô lên bởi dáng vẻ cứ ngáo đá thế nào ấy. Lại muốn gặp Dương Hạ Vũ đẹp trai, hoàng tử trong lòng ả, sau một lúc giằng co thì bóng dáng thẳng tắp, đáng ghét Đỗ Phương bước vào, hần lấy tệp hồ sơ vô tình bắt gặp cô, Thiên Tuyết dù căm hờn nhưng vẫn mở lời nhờ vả, cũng vì vậy mà ả tiếp tân sượng mặt cho cô lên thang máy riêng.

Lên tới nơi vẫn không thấy hần, cô đi vòng vòng đợi thì nghe tiếng nói vọng ra từ cửa phòng trắng, mở cửa nhằm lúc thấy được cảnh tượng ghê gớm này. Dương Hạ Vũ đằng đằng sát khí chuẩn bị đánh Simon Trần, còn Simon không mặc đồ nằm chiếm chệ dưới sàn. Mặt Thiên Tuyết khê phiếm hồng, anh ta trắng còn hơn con gái đó chứ:

- Simon, chuyện này là sao?.

Simon thấy trò đùa của mình hết vui rồi, kêu hai người ngồi xuống còn bản thân đi mặc lại đồ, sau đó tường tận mọi việc.

- Tôi từ lâu đã yêu Dương Hạ Vũ...

Thiên Tuyết, Hạ Vũ đồng thời nín thở, mắt tròn vo đầy kinh ngạc.

- Ngày hôm nay tôi chúc cậu ta bằng thuốc ngủ, vốn định sẽ thưởng thức cậu ấy như dục hỏa bao năm nay, nhưng khi nhìn thấy thân thể của Hạ Vũ tôi lại chùng bước, không hiểu vì sao tôi chỉ muốn nằm cạnh cậu một lần và vài phút thôi. Ai ngờ ngủ thiếp đi để rồi bị hôn sàn.

Lúc này Hạ Vũ mới thở phào nhẹ nhõm, không sao là tốt rồi, hần xoay qua Thiên Tuyết, giọng vui vẻ hần ra, hỏi:

- Em đến tìm anh có việc gì?.

- À, cha anh mang Thiên Hải cùng Bảo Trân đi du lịch rồi. Em điện thoại hoài không được nên đến báo cho anh biết thôi. Sẵn tiện muốn cùng anh đi ăn.

Cô nhìn đến Simon cuối đầu cười thẹn thùng:

- Simon đi luôn nhé?.

- Không được - Hạ Vũ biểu quyết nhanh chóng:

- Tất nhiên - Simon Trần nhận lời trong tích tắc:

Thiên Tuyết mỉm cười nhẹ:

- Cả ba cùng đi ăn nào!.

Thế là buổi ăn chiều vô cùng hòa đồng, một kẻ cấm cuối ăn như bị mắc nghẹn, một người cứ đỏ mặt nhìn kẻ tối sầm ăn, một cô gái mặc kệ việc xung quanh chỉ biết thưởng thức món ăn riêng của chính mình.

Trở về với Tố An, lúc cô đau khổ trở về nhà, đóng cửa nằm ngủ luôn trong phòng, Mặc Nghiêm gõ cửa mấy lần nhưng chẳng có ai hồi âm, anh đập cửa bước vào nhìn thấy cô buồn bã trầm mêm.

Bước chân anh sải dài đi đến cạnh giường, ngồi xuống cạnh Tố An, kéo mạnh cái mền ra:

- Em không bật điều hòa lại chùng kín mít, định giảm mỡ à? Sao mắt lại sưng to thế? Hạ Vũ làm em khóc sao?.

Tố An thầm kêu không ổn, hai mắt sưng vù vì khóc, nếu nói ra là vì Hạ Vũ thế nào cũng bị Mặc Nghiêm mắng ột trận nên thân, cô đành giả vờ bảo:

- Không, lúc này em coi phim tình cảm, người con gái chết tội quá! Nên giờ có chút dư âm muốn an tĩnh.

Mặc Nghiêm nâng nhẹ khóe môi cười nhạt, anh hiểu cô đang nói dối để che dấu điều gì mà, đã đóng kịch thì phải giống thật mới được, đôi mắt anh sáng sủa tựa dịu dàng, lời nói man mác buồn nhưng lại khiến tâm Tổ An chùng sau, chạnh lòng:

- Dương Hạ Vũ cũng không có gì là xấu, anh xin lỗi đã nạt em, lúc đó anh đang không được vui. Muốn quen ai cũng được, chỉ cần em yêu là đủ rồi.

Tên Dương Hạ Vũ như nhát dao đâm xuyên qua trái tim thổn thức không yên lặng của An, cô suy sụp trong nỗi thất vọng về người mình yêu, mũi sụt sịt hít hà, giọng khàn khàn, cô cố gắng thốt lên từng tiếng:

- Không, anh nói đúng, em nên tránh xa Dương Hạ Vũ ra.

Thế nhưng, Mặc Nghiêm lắc đầu, đôi môi vẽ vờ tia ôn nhu, ánh mắt hướng phía xa xăm như nhớ thương về ai đó:

- Nếu anh là em, anh sẽ giành lấy người mình yêu, không bao giờ bỏ cuộc.

Và rồi anh đứng dậy, chấp tay sau lưng rồi đi khỏi phòng, trước lúc đóng cửa lại, anh còn cố nói một câu thăm tình:

- Đừng để mất rồi hối hận, anh mến em nên mới khuyên em như vậy. Không có gì chờ sẵn đâu, hãy nắm bắt lấy nó.

Bóng dáng anh khuất dần, trái tim Tổ An cũng hỗn loạn không kém, đúng thế, tại sao cô phải yên lặng, đau buồn nhìn người cô yêu hạnh phúc bên ai, người xứng đứng cạnh hẳn chỉ có Tổ An cô thôi. Ngồi bật dậy, cô mở toanh màn cửa sổ, đôi mắt sưng húp, xung quanh hoen đỏ, bặm chặt môi.

Dương Hạ Vũ.

Nhưng rồi cô lắc đầu ngán ngẩm, từ khi nào cô có lối suy nghĩ đi giành giật thứ không thuộc về mình thế này? Mà trước giờ cô đâu có giành giật cái gì, điều gì, chỉ cần cô muốn, mẹ cô sẽ cho, Mặc Nghiêm sẽ đáp ứng hết. Giờ đây kêu Tổ Anh đứng trên đôi chân của mình để lấy thứ cô muốn thì hơi khó rồi, trái tim cô vốn hiền lành, tâm hồn cô cũng vậy, nó quá thuần khiết đến nỗi nhục chí trượt ngã, ngồi vùi trên sàn, đôi người nâu thắm màu cafe sữa đặc hướng về đám mây lửng lơ, đơn lẻ một góc trời. Có phải chăng hiện tại cô cũng giống đám mây đó, cứ bị những đám mây xung quanh vô cảm bỏ rơi, lau nhẹ mi tiếp.

Không, chỉ có Dương Hạ Vũ bỏ rơi cô thôi.

36. Chương 36: Em Có Đồng Ý Lấy Anh Không?

- Em muốn đi biển.

Hoa Thiên Tuyết nằm trong lòng Dương Hạ Vũ, đôi má hồng nhuận yêu kiều mà nũng nịu, hấn nhắm mắt nghỉ ngơi, lười biếng ậm ừ vài lời sau đó lại đi sâu vào giấc ngủ. Cô bực mình ngồi phất dậy, nhéo lỗ tai hấn kéo lên, Vũ giật mình tỉnh giấc, đôi mắt còn ngáo đá nhìn cô đầy khó hiểu. Hôm nay hấn đã chọc giận gì cô thế?.

- Em muốn đi biển, đồ không biết giữ lời.

- Anh không giữ lời khi nào?.

- Hừ...

- Được rồi, sáng mai đi, giờ trời đã tối lắm rồi mà!.

Chà, đúng là càng ngày Thiên Tuyết càng làm tới, hấn cũng không hề chán ghét việc đó mà ngược lại còn rất thích thú nữa, năm tháng trôi qua hấn đã vô tình không để ý. Cưng chiều cô cũng là một cách để sống, để yêu đời hơn.

Cô vẫn còn chưa khỏi giận hấn, mắt nhìn chỗ khác, bỗng điện thoại trên bàn reo to, hấn vươn tay lấy, áp lên má nghe. Cuộc nói chuyện không có gì nhiều ngoài việc hấn im lặng lắng nghe, Tuyết khó hiểu, nếu là

việc làm ăn thì nên gọi cho số riêng của hắn đi chứ, tại sao lại gọi điện thoại bàn. Sau vài phút mặt nhẵn nhợt, hắn đưa điện thoại cho Thiên Tuyết:

- Ông nội tụi nhỏ gọi.

Cách xưng hô làm Thiên Tuyết bật cười, nhận lấy điện thoại:

- Con Thiên Tuyết đây ạ... Sao ạ?... Bảo Trân cường hôn Thiên Hải?... Tách nó ra được là mừng rồi... Vâng, cha cứ giữ tụi nhỏ đi ạ, mai con và Hạ Vũ đi biển chơi... Dạ, con cảm ơn cha... Sao cơ?... Cái đó tùy thuộc vào anh ấy thôi... Vâng, tạm biệt cha. Hôn và chúc chúng nó giúp con, yêu hai đứa rất nhiều.

Cúp máy, Hoa Thiên Tuyết khuôn mặt vẫn còn ửng hồng không lý do, Hạ Vũ ngồi bên cạnh này giờ cũng hiểu được đôi chút vấn đề, gì mà Bảo Trân cường hôn Thiên Hải, con gái gì mà bạo quá vậy, ít ra cũng phải ngược lại mới đúng. Ngẫm lại, chắc vì con của hắn quá sức đẹp trai đó mà, nên cô bé nhỏ kia kiêu lòng không đậu mới hôn thằng nhỏ. Đúng là tuổi trẻ tài cao, con hơn cha là nhà có phúc.

Còn cái gì mà tùy thuộc vào anh ấy thì hắn thật sự hơi khó hiểu, nghiêng người, hắn xoay khuôn mặt then thừng của Thiên Tuyết đối diện với mình, nheo mày hỏi:

- Cha anh nói cái gì mà có thể làm em ngượng thế?.

- Không có gì đâu, em chỉ thấy buồn cười hai đứa nhỏ thôi.

Dương Hạ Vũ lắc đầu, biết chắc là không phải thế, bặm môi, hắn quyết phải môi được bí mật ẩn giấu dưới bờ môi đó:

- Nói, không thì anh sẽ trừng phạt em.

Cô chần chừ trong lòng không biết có nên nói không, nếu hắn đồng ý thì cô không thể tượng tượng nổi, còn nếu hắn từ chối chắc cô sẽ buồn và tuyệt vọng biết bao nhiêu. Khuôn mặt nhỏ nhắn nâng cao, hất cằm đầy vẻ thách thức:

- Anh dám làm gì... Ừm...

Chưa nói dứt câu thì mọi từ ngữ của cô đều bị hắn cắn nuốt, đôi môi bạc thần đáp nhẹ lên cánh môi anh đào thơm lành, khoe môi hắn khẽ nâng cao cùng đôi mắt tinh anh sáng quắc đáp lại cái nhìn kinh ngạc của cô. Hạ Vũ cuồng sát bên trong khuôn miệng ngọt lịm của Tuyết, hắn không ngừng mút chặt cánh môi mềm, cướp hết không khí nơi lồng phổi cô.

Nhắm chặt mi, cô đẩy hắn ra để thở, rất nhẹ nhàng hắn liền buông cô ra, môi nở nụ cười quyến rũ tà mị đến chết người:

- Hoa Thiên Tuyết, em có chịu nói không?.

- Ừm... Ừm...

Cái hôn thứ hai càng mạnh bạo hơn, hắn điên cuồng hơn trong việc vơ vét mật ngọt nơi cô, và như thế cô đã hoa mắt chóng mặt bởi cái hôn nghẹt thở này. Hạ Vũ ngừng lại buông cô ra.

- Khụ...khụ...

Mặt Tuyết đỏ hơn cả gấc, không ngừng ho khan, trong đầu hiện lên nỗi sợ hãi sẽ chết, mà cái chết này lại khiến những cô gái khác cực kỳ khâm phục. Chết vì bị hôn mãnh liệt.

- Còn bây giờ, có chịu nói hay không đây?.

- Không khuất... Ừm...

Và như đã hiểu rõ, cô cứ nhiên bị ép chặt xuống giường, hôn đến ná thở, mắt trợn tròn, cười không nổi mà khóc cũng chẳng xong, đến khi hắn buông ra, Tuyết đương trong tình trạng mê sảng la hét tay chân hươ loạn xạ, nhảy dựng lên thoát khỏi phạm vi một mét:

- Hạ Vũ anh không nói lý được à?.

- Được.

Hắn đứng dậy, khoanh tay trước ngực, miệng nở nụ cười ôn nhu, chờ xem mèo nhỏ đáng yêu đang muốn làm gì tiếp theo. Chân hắn khá dài nên cô có đứng xa hơn một mét thì chỉ cần cãi, phản ý, chắc chắn hắn liền bỏ nhào đến mà hôn tiếp và tất nhiên sẽ cuồng nhiệt hơn, bởi phải trừng phạt tội dám chạy trốn, ngăn cản người thực thi công lý làm nhiệm vụ.

- Vậy phải để em nói hết câu đã, anh muốn giết em bằng nụ hôn sao?.

- Nếu được, anh sẽ cho em chết vì điều khác và nó tuyệt vời hơn hôn nhiều.

- Anh quá đáng!.

Mặt cô đã thôi không còn chỗ nào không đỏ nữa, ý nghĩa của câu nói ấy thật sâu xa và vô cùng ái mị... Con nít không nên biết, con nít không nên hiểu, lỡ như Bảo Trân và Thiên Hải lớn chút nghe được và bắt chước, ra ngoài cứ thuật đi mấy câu ẩn ý của Hạ Vũ... Ôi, chắc khi đó Thiên Tuyết sẽ trốn luôn trong nhà, khóa chốt cửa không dám nhìn người ngoài bởi kẻ đã giúp cô tạo ra Thiên Hải.

- Giờ em có một phút để nói hoặc có thể nằm trên giường nói bằng động tác.

- Anh...

Tay chân cô tê rần, người nóng bừng hơn cả lửa đốt, mắt đảo điên loạn khắp phòng, miệng ớ nói không nên lời, cố gắng áp chặt dục hỏa đang tuôn trào. Thiên Tuyết hết cách, thôi thì đành liều trong câu nói thử dài, chờ đợi hắn và thành thật khai báo:

- Chỉ là cha anh hỏi khi nào chúng ta làm đám cưới thôi. Có cần ép em vậy không?.

- Vì em không chịu thành thật khai báo. Còn đám cưới mai chúng ta sẽ ngồi xuống cùng nhau nói chuyện, bây giờ thì động phòng trước đi vợ.

Nhiệt độ sôi hơn mức quy định của nước, máu trong người dâng trào không thể nào kiềm nén nổi nữa, Hạ Vũ mới gọi cô là “vợ” không phải đó là câu trả lời của hắn rồi sao?. Nhìn hắn xem, phong phanh trong cái áo thun trắng mỏng, đôi chân thẳng tắp ẩn hiện trong chiếc quần sọt ngắn, vật nam tính hùng dũng căng cứng bên trong dần hiện rõ theo từng bước chân hắn, trông thật quyết rũ chết người làm sao!. Và rồi hắn ôm chầm lấy Thiên Tuyết, nơi ấy chạm vào bụng dưới cô, dục vọng chiếm giữ lấy từng tấc da, mạch máu trong người cả hai.

- Mình cùng nhau tạo thêm một tiểu bảo nữa nhé!.

- Anh đi mà để.

Cô mụ mị trong nụ hôn dịu dàng của Hạ Vũ, hồn yêu bởi câu nói đáng yêu và vô cùng dễ ghét của hắn.

Bộ muốn sinh là sinh à, dù lúc sinh Thiên Hải cô bất tỉnh, nhưng khi tỉnh dậy nơi bụng đau lắm chứ bộ, chưa nói đến còn có vết sẹo mờ nữa. Dương Hạ Vũ mỗi đêm luôn hôn lên đó, bởi hắn bảo nơi đây đã mang đến cho hắn món quà vô cùng tuyệt vời, và cô là người hắn không bao giờ để lạc mất nữa.

- Em có hận anh không?.

- Có hận nhưng em yêu anh.

Người ta bảo cô thánh mẫu cũng được, bảo cô ngu si cũng được, nhưng cô không quan tâm, bởi trái tim cô yêu hắn, dù nổi hận thù không thể nào phai nhạt. Hạ Vũ cũng yêu cô, hắn đối xử tốt với cô, coi như một tên tội phạm giết người quay đầu làm lại cuộc đời, tại sao không cho hắn thêm một cơ hội cuối cùng. Nếu như hắn có thể trở thành một người lương thiện, dù ngày trước có bao nhiêu đau khổ hắn ban cho cô, Tuyết sẵn sàng rũ bỏ. Nhưng nếu hắn tiếp tục làm tổn thương cô hay những người thân xung quanh Thiên Tuyết, thì dù có mất đi mạng sống, cô cũng sẽ khiến hắn lụy bại, mất hết tất cả. Dù việc đó nghe có vẻ xa xăm và ngoài sức của Tuyết.

Tối hôm đó, hai người ôm lấy nhau, hòa nhập cả xác thịt lẫn tâm hồn trên chiếc giường trải đầy hoa hồng, hạnh phúc chớm nở liệu có mau tàn? Tiếng rên hoan ái vang vọng khắp phòng, tà mị khiến người nghe phải đỏ mặt tía tai.

Sáng hôm sau.

- Đây không phải đường đến biển.

Dương Hạ Vũ mỉm cười, vuốt ve đôi môi bặm chặt hờn giận của cô:

- Đây là hướng đến nơi bắt đầu lễ đường.

Thiên Tuyết đờ người, trong một thoáng tai cô chợt hồng, hạnh phúc thổn thức cùng cơn gió xuân man mác trong tim.

Lễ đường ở đây không phải là nơi nhà thờ linh thiêng, vì cô có phải đạo Chúa đâu, cũng không phải khách sạn hay nhà hàng năm sao, mà hẳn đưa cô tới nơi có những chiếc váy cưới bánh ngọt khiến đôi mắt cô ngập tràn trong niềm vui.

Đời người con gái đẹp nhất là lần đầu tiên bước lên xe hoa, hạnh phúc hơn khi được khoác trên ngoài chiếc váy cưới xinh đẹp, nắm tay người đàn ông họ yêu thương, nói lên lời hứa hẹn đến trọn đời. Dương Hạ Vũ nắm lấy tay cô áp vào lòng ngực trái:

- Em có đồng ý lấy anh không?.

Cô hân hoan, nước mắt nơi khóe mi chực dâng trào trong hạnh phúc, miệng cười toe như trái tim cô bây giờ, nó loạn nhịp muốn thoát ra khỏi ngực. Đây có phải là mơ không? Điều mà cô muốn chỉ được làm người yêu hẳn, nhưng bây giờ nó còn hơn cả sự mong chờ:

- Em đồng ý. Hạ Vũ, em đồng ý.

Nhào người về phía Dương Hạ Vũ, Thiên Tuyết choàng tay ôm lấy cổ hẳn, hai người hôn nhau dưới những đôi mắt ganh tỵ lẫn cảm thán. Họ cười cùng vỗ tay chúc mừng, không gian nơi đây như thiên đường tình yêu, đậm màu hương phấn trong tiếng cười của mọi người.

Nhưng bên ngoài khung cửa kính của cửa hàng váy cưới, một người đàn ông ngồi bên trong chiếc BMW của anh ta, đáng vẻ tức giận như tên la sát muốn lấy mạng người.

37. Chương 37: Lễ Cưới (1)

Dương Hạ Vũ ngồi trên ghế xoay, hẳn chán chường chống tay nơi cằm, mắt hướng về phía màn hình máy tính. Thông tin về Lý Mẫn Hạo tràn ngập các mặt báo, theo đó là khuôn mặt Lý Mẫn Hạo diên diên đại đại bước bên cạnh, Lý Tư đi đầu đoàn người ánh mắt vẫn cáo già như xưa. Nhưng đôi mắt Vũ chợt khựng lại phía sau lưng anh em nhà họ Lý - Bóng dáng Lưu Hạnh Trang yếu ớt đi theo, cổ tay cô bị xích lại bởi sợi trong suốt rất mỏng khó nhìn thấy nếu như trong tấm hình này không có biển. Đúng vậy, một đầu dây trong suốt đang nằm trong tay Mẫn Hạo, cậu rõ ràng công khai bắt cóc trước bàn dân thiên hạ mà không một ai nghi ngờ nhìn ra.

Rầm

- Chết tiệt!.

Cánh cửa phòng sách bị đá phẳng ra bằng lực đạo rất mạnh, tiếp theo đó là câu chửi của Lưu Ngọc Thái, hẳn tức đỏ mặt bước vào, đôi tay siết chặt về hung hãn:

- Tên chó chết Lý Mẫn Hạo giữa thanh thiên bạch nhật dám sỉ nhục Lưu gia.

Xoa xoa thái dương, Hạ Vũ đang đau đầu lại gặp thẳng chiến hữu miệng to hơn cả cái bô, hẳn xoa tay vào nhau hỏi:

- Mà tính làm gì?.

Ngọc Thái dậm chân ngồi xuống ghế đối diện, mắt hẳn hằn lên tia máu đỏ:

- Tất nhiên là đem chị tao về. Không lẽ để chúng sỉ nhục Hạnh Trang, chơi trên đầu Lưu gia tao sao?.

- Tao hỏi kế sách - Hạ Vũ đáp:

- Không phải bọn chúng muốn là Liễu Bảo Trân? Đưa con bé cho chúng để đổi Hạnh Trang. Cha đẻ của nó cũng chỉ nhìn vào cái khoản tiền khổng lồ đã bị mày rút sạch thôi.

Nhếch mép, Dương Hạ Vũ cười nham hiểm, mắt hấn khê biến thể hiện mưu kế sắp đến, dùng Liễu Bảo Trân để bắt Lý gia rơi vào bẫy bắt cóc giữa bàn dân thiên hạ, khi đó chỉ cần lật úp khiến chúng bại sản. Và lúc đó chỉ cần khơi lại cái chết của Liễu Hạnh Như, một vị tiểu thư có tiếng tăm như thế không thể không làm cho người ta lưu tâm, phần nộ - Tất nhiên có cả việc tranh giành.

Hoa Thiên Tuyết vui vẻ nhận lại Dương Thiên Hải và Liễu Bảo Trân từ tay Dương Tính, ông ấy quyền uy không chịu đi cứ ôm khư khư hai đứa chơi đùa. Cô cười toe, nhẹ nhàng dỗ ngọt:

- Ngày mai hai cháu lại được gặp ông nội nữa mà, rồi sau đó là tới tận một tháng nha.

Mai chính là lễ cưới của Hạ Vũ và Thiên Tuyết, khi tiệc tàn hai người sẽ đi hưởng tuần trăng mật để lại cháu cho Dương Tính trông nom. Ông nghe có lý cũng gật đầu dặn dò:

- Con nhớ cho bọn trẻ ngủ sớm, đừng để chúng thức quá khuya!.

- Con biết rồi ạ.

Dương Tính cười phúc hậu, cầm lấy tay cô:

- Ba rất vui vì cuối cùng Hạ Vũ cũng nhìn ra được đường đi lối về cho nó, sau này phải khổ cho con rồi.

Hoàn toàn trái ngược với hình ảnh uy nghiêm trên tivi, Chủ tịch Dương quả thật là một người hiền lành, lương thiện và rất hòa nhã, Thiên Tuyết nhìn ông đầy kính phục, gạt đầu ngoan ngoãn. Dương Tính rời đi, cô vẫn còn nhìn theo bóng xe ông, một người cha mẫu mực, một người ông yêu thương con cháu, vậy tại sao lại sinh ra một thằng con trời đánh như thế? Nhưng nói đi cũng phải bàn lại, Hạ Vũ thông minh, giỏi giang không kém cha là bao nhiêu. Hồ phụ sinh hồ tử.

Bỗng bàn tay ai đó đặt lên vai cô, xoa nhẹ, giọng ôn nhu hé mở bên tai:

- Em đang mơ tưởng về ai?.

Cô phì cười, quay đầu hôn nhẹ lên bờ môi hấn, tình nghịch trả lời:

- Anh.

Bảo Trân đôi mắt ngây thơ nhìn hai người lớn âu yếm cũng bắt chước theo, Thiên Hải khóc thét khiến Tuyết và Vũ giật thót người nhìn xuống. Khuôn mặt cả hai đang bản thần chợt giãn ra phá lên cười to.

Cô bé này thật bạo ngược mà, mới tí tuổi đã đè con trai người ta ra hôn rồi, Hải sợ sệt bé bỏng ôm lấy chân mẹ, cả khuôn mặt đỏ gấc trong đáng yêu muốn cắn mấy phát. Tuyết đưa Hải cho Vũ ẵm, bản thân cô phải ôm lấy bé con làm loạn, bàn tay nhỏ bé của Trân cứ nắm lấy mái tóc mỏng ngắn trên đầu Hải không buông, có đánh chết cũng không thể tách rời. Ồ thì... Lúc đi bỏ mới nói lỏng một chút.

- Được rồi, Trân bỏ tay ra khỏi Hải đi, dì cho con kẹo nha.

Tiếng nói không rõ nghĩa của Trân vang lên:

- Kẹo Hải... Trân muốn kẹo Hải...

Dương Hạ Vũ đầu óc không được trong sáng, hấn nghe thấy liền bụm chặt nơi giữa hai chân của Thiên Hải lại, môi mím trùng mắt với Bảo Trân. Thiên Tuyết đỡ khóc dở cười, nó còn nhỏ như thế làm gì biết suy nghĩ lặc lặc, chỉ có hấn mới là suy bụng ta ra bụng người thôi.

Sáng hôm sau.

Hoa Thiên Tuyết dậy rất sớm, cô xinh xắn trong chiếc váy bánh ngọt màu kem tuyết, tà váy trước ngắn qua gối nhưng tà sau lại phủ dài qua chân tầm một mét mấy, chiếc váy đơn điệu được thiết kế riêng đây về quyền rũ, những đường viền ren được đính lên hàng hoa mẫu đơn. Tóc thả dài, uốn xoắn đoạn cuối đuôi tóc bồng bênh đưa trước bầu ngực sữa, tay cô cầm một bó hoa hồng màu tím nhạt. Trang sức trên người không nhiều, chỉ đơn lẻ chiếc nhẫn cầu hôn, đôi khuyên tai, lắc tay và chiếc vòng cổ tinh tế, tất cả đều mang hình dáng hồ điệp.

Cô trang điểm nhẹ, bởi làn da đã trắng môi cũng hồng nhuận tự nhiên, cô không thích quá lòe loẹt trông chẳng khác con tắc kè hoa là bao, hương thơm cánh hoa hồng nhàn nhạt trên gáy cổ làm Hạ Vũ mê man đặt mãi cằm trên đó, tham luyện hít lấy từng hơi.

Dương Hạ Vũ lịch lãm, phong độ trong bộ vest trắng, quần tây cùng màu cùng đôi giày đen trang trọng, hắc vuốt mái tóc, giữ nếp bờm ngựa, khuôn mặt vuông vức góc cạnh được hiện ra rõ nét hơn, dưới ánh sáng rực rỡ trong thu hút đến bức người. Sống mũi cao, đôi môi đỏ lựu, đôi vai rộng cùng dáng vẻ to cao, hắc đứng bên cô như bao phủ, ủ ấp, che chở một vật gì đó nhỏ bé yếu đuối lắm.

- Hạ Vũ.

- Ủ?.

- Anh đang có âm mưu gì sao? Hôm nay trông anh rất khác.

Hắn ngừng lại sự dè mê, vẻ mặt tỉnh táo, sừng nịnh vuốt tóc cô:

- Hôm nay là ngày vui của chúng ta, anh hồi hộp thôi chứ nào có thuyết âm mưu đâu đây.

- Chắc không? Sao em lại lo quá!.

- Chắc chắn, anh không lừa em nữa đâu. Tin anh được không?.

Nhìn thấy sự chân thật trong đáy mắt hắn, cô thấy bản thân thật tội tệ vì đã lo nghĩ chuyện không đâu, gật đầu, cô hôn nhẹ lên môi hắn, mắt xin lỗi khẽ chớp mi tiếp, khoe môi cô vẽ vờ đường chỉ mỏng. Hoa Thiên Tuyết thánh thuần, hiền lương chẳng hề mang theo sự tính toán mưu mô khiến Hạ Vũ chùng lòng, hắc biết mình đang lừa cô, nhưng hắc chắc chắn Bảo Trân được an toàn tuyệt đối.

Chỉ là hắc phải làm việc này. Phải khiến Lý gia tán gia bại sản mới hài lòng.

Trước buổi lễ ai cũng âu lo bận rộn, Thiên Tuyết đứng cạnh Hạ Vũ hồi lâu cũng mệt, nói bản thân cần vào nhà vệ sinh một chút, hắc cười trấn an tâm tình rồi rời cửa cô rồi bảo cô đi đi. Hắc quay lưng đi về phía Dương Tính cùng hai đứa nhỏ.

Hoa Thiên Tuyết bước vào nhà vệ sinh của nhà hàng năm sao, mọi thứ được trang hoàng lộng lẫy, cả nhà vệ sinh cũng rộng và sạch sẽ thơm ngát hương làm sao? Vừa bước vào cô liền chạm mặt Tố An.

- Chào cô.

Tố An thoáng đau, sự tức giận được cô kiềm lại trong lòng, phép lịch sự xã giao chìa bàn tay nhỏ trước mặt Thiên Tuyết. Hoa Thiên Tuyết không phải người thiếu lễ độ, người ta đang cố tỏ ra không có chiến tranh thì mình đừng có khơi mào làm gì, cô cũng điệu đà đưa tay bắt lấy.

Dù cả hai đang trao nhau nụ cười tươi như hoa, người khác nhìn vào cứ ngỡ họ thật hòa thuận cứ giống như bạn bè lâu năm gặp lại đầy hào hứng. Nhưng có ai biết trong lòng cả hai là cả ngàn cơn sóng thần, ngầm dâng trào nổi chán ghét.

38. Chương 38: Lễ Cưới (2)

- Hình như cô không hoan nghênh tôi thì phải?.

Tố An khoanh tay, tựa lưng vào tường, ánh mắt cô dường như mang theo sự oán hận nhưng không biểu hiện rõ, khoe môi nhếch nhẹ tạo nên nụ cười giễu cợt, châm biếm. Hoa Thiên Tuyết hừ lạnh, bỏ ngoài tai những lời vô nghĩa, đưa tay định vặn nắm cửa thì bị An giữ lại:

- Đừng khinh người như thế chứ? Cô nghĩ mình thắng hay sao?.

Thiên Tuyết mệt mỗi khi phải đối co cùng những cô gái tầm thường, đúng hơn là những mối tình không có đích đến của Hạ Vũ:

- Thắng? Từ lúc bắt đầu chỉ có mình cô chơi thôi Tố An à! Tôi chưa từng bảo mình sẽ chơi cùng nên đừng bảo ai thua ai thắng cả.

Bặm chặt môi, Tổ An tức giận muốn tát Thiên Tuyết, cô không ngờ vẻ ngờ nghệch, dễ bị ăn hiếp của Thiên Tuyết chỉ là vỏ bọc hoàn hảo. An cắn lấy đôi môi mỏng đến rướm máu, những ngón tay cô bấu chặt vào lòng bàn tay hằn lên từng đường đỏ lún sâu, có sự khinh bỉ nào nặng hơn việc tranh giành thứ yêu thích mà chỉ từ một phía cơ chứ. Bỗng Tổ An ôm bụng cười gập bụng, giọng cười lãnh lút vang lên thu hút sự chú ý của mọi người xung quanh.

Từ xa, Dương Hạ Vũ nhìn thấy Hoa Thiên Tuyết đứng ngay người, vẻ mặt mệt mỏi ngao ngán, hai tay xoa lấy thái dương. Hắn quay lưng đi đến bên cạnh Tuyết, ôm lấy bờ eo thon mảnh của cô:

- Em mệt không? Có cần nghỉ ngơi?.

Hắn xem như sự xuất hiện của Tổ An là không khí trong suốt, tàng hình trước mắt hắn, Hạ Vũ không thêm chú ý đến sự bức bối, đôi má đỏ lên vì nhiệt độ trong người của An. Dĩ nhiên Hoa Thiên Tuyết biết chủ ý của hắn là gì, nhưng cô không hiểu vì sao lại mời Tổ An đến, không muốn làm mất không khí vui vẻ của ngày đám cưới, cô gật đầu, tựa vào lòng ngực rắn chắc của hắn.

Đi Thiên Tuyết đến ghé ngồi, Dương Hạ Vũ mới hỏi lấy Dương Tính:

- Sao cha lại mời tiểu thư Tổ và tên Mặc Nghiêm kia nữa?.

Dương Tính mỗi tay ẵm một đứa cháu, vẻ mặt đôn hậu trả lời:

- Tiểu thư Tổ và cả thiếu gia họ Mặc đều là đối tác làm ăn lớn. Dù có việc gì xảy ra giữa ba người đi nữa, ngày hôm nay họ không thể vắng mặt.

Nụ cười khả ái trên môi Tổ An làm mọi người thì thầm to nhỏ, Hạ Vũ nổi tiếng ăn chơi, đào hoa nên việc người tình cũ đến lễ cưới là điều không thể tránh khỏi. Nhưng họ lại không nhìn vào vẻ yếu đuối đáng thương của Thiên Tuyết, không hề biết những gì cô đã chịu đựng bao năm qua, họ chỉ nhìn lấy vẻ ngoài, người đau khổ hiện giờ là Tổ An, còn kẻ hạnh phúc lại là Hoa Thiên Tuyết.

Đâu đó trong đám đông, Mặc Nghiêm đi xuyên qua đám người ồn ào, ánh mắt anh đã nhìn thấy Thiên Tuyết từ xa, và cô cũng nhìn thấy anh, nhưng một người phục vụ lướt ngang. Mặc Nghiêm liền biến mất.

Lưu Ngọc Thái cùng Đỗ Phương từ ngoài cửa chạy vào, hai tên nói nhỏ gì đó với Hạ Vũ, cả ba cùng trao nhau nụ cười nham hiểm, đi dạo dần ra ngoài, Hạ Vũ dặn:

- Vẫn chưa đến giờ, em cần ngủ tý không?.

Thiên Tuyết lắc đầu, nhận lấy Dương Thiên Hải trên tay Dương Tính, ôm vào lòng cương nung:

- Em không mệt đâu, anh lo việc của anh đi.

Bao năm qua sống chung chỉ cần cái nhẵn mặt của Dương Hạ Vũ cô liền biết hắn khó chịu hay vui, lúc này đây mặt hắn cứ nhìn ra cửa tựa như trông ngóng ai đó đến. Dù lòng Thiên Tuyết buồn bã, chất giọng có chút hờn, nhưng cô vẫn chưa quên đi những nỗi khiếp sợ đối với hắn.

Áp nhẹ tay lên má Tuyết, Hạ Vũ nâng khóe môi, nụ cười đẹp tạc tượng mê hoặc cô:

- Anh đi chút sẽ quay lại.

Cô gật đầu, rời khỏi môi hắn, đôi mắt cô nhìn Thiên Hải trong tay đầy yêu thương hôn nhẹ lên đôi má mằm mằm của nhóc. Và qua khóe mi cô nhìn từng bước chân ung dung của hắn rời khỏi cùng Thái - Phương.

Dương Tính chuyển Bảo Trân cho Thiên Tuyết:

- Cha ra đón khách quý một chút, nếu giữ không được thì nhờ vú hai đi nhé!.

Ông nói rồi xoa đầu hai đứa cháu, từ tốn rời khỏi.

Thế là lúc này chỉ còn mình Thiên Tuyết đối mặt với biết bao ánh nhìn lạ lẫm, đám cưới cô dâu phải xuất hiện ở phút giữa, đằng này cô nhoi nhoi muốn ra xuất hiện từ đầu luôn, giờ thì hối hận quá! Cô gọi vú hai giúp trông giúp hai đứa nhỏ, cô cần phải vào nhà vệ sinh. Lúc này gặp Tổ An nên quên mất.

Hai mươi phút sau.

- Vú hai, sao vú lại ở đây? Thiên Hải và Bảo Trân đâu?.

Vú hai ngơ ngác, vẻ mặt thật thà chất phác trả lời:

- Này cậu chủ bảo sẽ trông chừng.

Hoa Thiên Tuyết chợt cảm thấy lo lắng, không hiểu vì sao tay chân cô bỗng chồm chạy nhanh đi tìm Dương Hạ Vũ, chiếc váy cưới trắng thả dài trên nền đất sỏi, mắt đẹp đảo dáo quan sát. Cuối cùng bóng hình hần cũng xuất hiện phía sau đám đông náo nhiệt.

- Hạ Vũ?.

Nghe thấy giọng cô, hần liền quay đầu lại liền nhìn thấy vẻ mặt chết chững của Tuyết, đối diện cô là nụ cười hiền hòa nhưng có chốc gì đó khôn khéo:

- Nghe anh nói...

- Thiên Hải và Bảo Trân đâu rồi? Chúng nó đâu rồi...

Cô biết ngay là có điều đó không ổn mà, thấy đám người làm hốt hoảng chạy tóa lua, không phải cô nghe lầm đó chứ? Tại sao Lý gia lại có thể bắt cóc hai đứa nhỏ được chứ? Chúng ở bên cạnh Hạ Vũ cơ mà?.

- Lúc đó anh...

- Lý Mẫn Hào, Lý Mẫn Hạo đâu, đưa em đi tìm bọn họ. Đưa em đi đòi lại con.

Giọng nói như muốn khóc của Thiên Tuyết làm Hạ Vũ đau lòng, đưa tay ôm chặt cô vào lòng, đôi mắt cô đã đỏ hoe, nỗi lo lắng của hần cũng chẳng khác cô là bao. Lý gia độc ác như thế không biết sẽ làm gì hai đứa nhỏ, thù hằn giữa người lớn không nên trút lên đầu chúng. Đúng là lúc đầu Hạ Vũ vạch kế hoạch cố tình để Bảo Trân lạc, lơ là với con bé nhưng ai ngờ Thiên Hải biết bỏ thấy Trân Trân đi lệch hướng cũng vui vẻ nối đuôi theo. Rõ ràng đã xếp người xung quanh quan sát, lại không ngờ Lý gia quá ma mãnh ra tay không hề để lại dấu vết, thậm chí nhất cử nhất động đều vô cùng nhanh nhẹn.

- Bọn họ đã rời đi khỏi đây rồi... Nhưng mà anh hứa sẽ tìm được hai đứa, anh...

- Chính anh, từ đầu tôi đã nghi ngờ có gì đó bất ổn mà, đây là kế hoạch của anh... Tôi không hiểu, rốt cuộc trò chơi là của các người sao lại lôi hai đứa nhỏ chưa hiểu chuyện vào cơ chứ? Trả lời đi Dương Hạ Vũ.

Lớp trang điểm bị nhòa bởi nước mắt của cô, vẻ tức giận, khuôn mặt nhỏ quật cường mạnh mẽ sau bao khó khăn đã trở nên đáng sợ lạ thường. Cô ngước mặt nhìn hần chờ đợi:

- Không phải như em suy nghĩ thật ra anh...

- Đừng trả lời, tôi không muốn nghe, tôi muốn con, muốn Trân Trân.

- Được, được, anh sẽ đưa con và Trân Trân về, được rồi ngoan nào, mọi thứ ổn mà, không phải như em suy diễn đâu.

Dương Hạ Vũ kéo cô vào lòng, miệng mím chặt thành đường chỉ dài, mắt khê đảo nhìn bọn thuộc hạ rất nhanh đã hiểu chỉ thị, chúng gật đầu nhanh chóng rời đi.

- Nếu Thiên Hải, Bảo Trân có làm sao? Tôi thề sẽ giết chết anh.

Giữa đám đông, có rất nhiều người chứng kiến, ai cũng nhắm thẳng đến Lý gia, bắt đầu nổi lên từng tiếng xì xầm, sự khinh rẻ và thám tử đã bắt tay vào cuộc. Dường như ai cũng nghe thấy giọng nói trầm ổn của cô vang lên giữa đôi tay rộng lớn của Hạ Vũ, đúng vậy, Thiên Tuyết ôm lấy hần thật chặt, hít vào một hơi dài, môi vẽ lên nụ cười mặc thị những kẻ chết đâm xung quanh.

39. Chương 39: Hiểu Lầm (1)

Một tuần trôi qua, tung tích của hai đứa trẻ vẫn nguyên vẹn con số không, Thiên Tuyết trở nên trầm mặc, Hạ Vũ dùng mọi cách để cô chú ý nhưng Tuyết chỉ nhắm mắt đi sâu vào giấc ngủ xem hần như không khí.

- Anh sẽ tìm được bọn trẻ. Tin anh được không?.

Mặc để hân ôm trong lòng, lời ngon tiếng ngọt dụ hoặc, có sao Hoa Thiên Tuyết vẫn như khúc gỗ ngây ra, nhắm chặt hai mắt để hân nói chuyện một mình. Bỗng nhiên cô mở mắt, ngược nhìn vào nét mặt lo lắng của hân, nhẹ nhàng cô nhếch mép vẽ vờ nụ cười lãnh đạm, đôi ngươi đen láy vô hồn đến đáng sợ:

- Lòng Vũ.

Từ trên ghé một con mèo có bộ lông mượt mà sà vào lòng Thiên Tuyết, nó dùng bộ lông của mình cứ dụi vào ngực cô, hồng đôi vuốt ve. Ôm Lòng Vũ trong tay, Hoa Thiên Tuyết bật người đứng dậy, bước chân từ tốn đi ra ngoài sân, về mặt thần nhiên, thoải mái như chưa có chuyện gì. Cô cúi đầu, nâng mèo nhỏ lên cao, thủ thủ nhỏ vào tai nó như đang nói với chính mình:

- Đến lúc rồi phải không?.

Dương Hạ Vũ khó hiểu nhìn bóng lưng cùng đôi vai run lên của cô, không hiểu là cô đang vui hay buồn tại sao lạnh nhạt với hân? Dù là hân đã có câu trả lời, về đau khổ khi đêm xuống hoàn toàn khác hân với hình ảnh lúc này. Nhìn Thiên Tuyết quay mặt đi hân cảm thấy tim đau nhói. Dù biết rằng chỉ một cái búng tay cũng đủ để cô phục tùng, nhưng từ lúc nào hân đã không muốn sự phục tùng đáng chết đó nữa. Hân muốn tình yêu của Tuyết, và hân cũng tham luyện cả quyền lực tiền tài.

- Hoa Thiên Tuyết, em muốn anh phải làm sao?.

Từ sau lưng Thiên Tuyết, Dương Hạ Vũ choàng tay ôm cô vào lòng, cầm đặt lên đỉnh đầu cô, hân mệt mỏi chỉ muốn dựa hân vào cô, nhưng lại sợ thân ảnh mảnh mai bị thương.

Cơn gió lạnh từ ngoài sân lùa vào, từng chiếc lá rơi rụng rải đầy trên nền sân, vài chú chim sẻ từ phương nao mượn cảnh nghỉ ngơi, mắt đẹp quan sát khung cảnh tươi tắn, xinh đẹp bên ngoài một cách lặng lẽ và khó hiểu. Tuyết lại mỉm cười, rất nhẹ, rất vô tư tự, thân hình thon thả mềm mại tựa vào bờ ngực rắn chắc phía sau:

- Muốn anh trả giá.

Cả người Dương Hạ Vũ cứng đờ với câu nói thanh thoát đan lẫn giọng cười giòn tan của Hoa Thiên Tuyết, cô bùm miệng thả Lòng Vũ xuống đất, điệu cười híp mắt của cô làm hân bàng hoàng không hiểu vì sao miệng cứ như bị khâu lại. Không thể nói thậm chí trong đầu đang bấn loạn, ý của Thiên Tuyết là sao?.

Xoay người, cô đối diện với khuôn mặt của hân, một bạt tay chua chát vang lên.

“Chát”.

- Anh còn chẳng bằng loài cầm thú Dương Hạ Vũ!.

Sau đó để hân đứng mở mắt to kinh ngạc, chân bị đóng đinh dưới sàn, tay đưa lên sờ má, bản thân không biết đã làm gì? Hay kế hoạch bị bể. Thế nhưng...

Tiếng chuông điện thoại vang lên, hân nhìn vào dây số là của Simon Trần. Chần chừ một chút, hân xoa xoa hai bên má, bạnh quai hàm, ánh mắt dõi theo bóng Thiên Tuyết đang lên phòng:

- Có chuyện gì?.

- Có phải cha mẹ của Thiên Tuyết đang ở Úc không?.

- Phải.

- Cậu không biết hai người họ bị sát hại thất bại sao? Tôi nghe đâu người được tìm thấy là thuộc hạ của cậu... Hạ Vũ... Tại sao...

Tút Tút

Hân cúp nhanh điện thoại, cắn chặt môi dưới, mâu quang sa sầm. Tại sao vụ việc nghiêm trọng như vậy mà hân không hề hay biết?.

Rõ ràng có kẻ chơi sau lưng đây mà. Chết tiệt!

Năm phút sau.

Dương Hạ Vũ cuối cùng cũng nhận được thông tin từ những tên thuộc hạ nghiệp dư, Dương Tính dùng tiền tìm tin tức không nên có đó, chỉ mới xảy ra cách đây chưa được năm giờ đồng hồ. Thế nhưng tin tức đang bị xì ra một cách bí ẩn, kẻ chống lưng sau tất cả là ai? Lý gia?.

Không thể nào, bọn chúng làm gì biết cha mẹ Thiên Tuyết đang bên Úc. Kẻ đáng gờm nhất chỉ có...

Dường như đã thông não được rồi, Hạ Vũ ngửa mặt cười trào phúng, khoe mắt hấn còn long lanh vài tia óng ánh của nước mắt, rồi đôi mắt hấn xịu xuống mang theo nỗi đượm buồn, một nỗi buồn khiến người đối diện đau lòng. Một nỗi đau kiềm nén tận đáy tim, Hạ Vũ lắc đầu rồi cười buồn, đây chính là những gì hấn phải trả lại cho Thiên Tuyết.

Trái tim hấn đang dần tan nát, đôi vai nặng trĩu, đôi chân như đeo gồng theo mỗi cái nhấc chân đường như hấn phải dồn tất cả sức lực để đi.

Khi Dương Hạ Vũ biết được bản thân yêu Hoa Thiên Tuyết sâu thế nào, thì cũng là lúc hấn phải gánh quá báo, gánh những tội lỗi trong quá khứ của mình. Hấn không muốn, không mong điều đó một chút nào.

Hai ngày sau.

- Dương Hạ Vũ mày hết đường chạy rồi. Để lại vợ mày lại, ít ra tao sẽ tha cho mạng chó mày đó.

Ngày hôm nay, hấn nhận được tin đã tìm thấy Bảo Trân và Thiên Hải, Hạ Vũ liền đưa Thiên Tuyết đến địa điểm trong tin mật của đám thuộc hạ đưa. Nhưng khi đến nơi hấn mới biết đây là cái bẫy chết tiệt của tên Mặc Nghiêm.

Chiếc xe bị dồn đến ngõ cụt, hấn nắm lấy tay Thiên Tuyết chạy thực mạng, cố nâng cô trèo qua bức tường kia, thế mà đã không kịp nữa, bọn người đó đã đuổi đến nơi.

Một tốp người mặt mày bặm trợn, lực lưỡng và trên tay chúng có vũ khí, những chiếc dùi cui cùng vài cây súng lục màu đen sáng bóng, màu bạc của cây Anaconda lóe lên trên tay tên đi đầu. Hấn dùng thứ giọng khinh bỉ, hắt hàm về phía Hạ Vũ.

Dương Hạ Vũ nhếch môi, đứng chắn trước mặt Thiên Tuyết, hấn nhổ nước bọt vào mặt tên đứng đầu:

- Chưa tối mà mơ sớm thế? Ốc chó!

Tên đứng đầu bị sỉ nhục, máu nóng dồn lên não khiến mặt hấn đỏ như lửa, trên trán đã đen đến nỗi nhô nổi sánh không bằng, hấn giọng hấn quát:

- Thằng chó chết tiệt! Đánh nó cho tao.

Một đám cầm gậy gộc nhào đến nện vào người Dương Hạ Vũ, hấn xoay người ôm lấy Thiên Tuyết trong lòng mà không thèm đánh trả, cả thân người bị đánh bật lên từng nấc, máu từ miệng từng ngụm từng ngụm trào ra nhưng vẫn trao cho cô nụ cười trấn tĩnh.

Còn Hoa Thiên Tuyết, vẻ mặt cô vô cùng bình thản nhìn hấn, đôi mắt phẳng lặng như gương của cô khẽ phản chiếu lại hình ảnh dịu dàng, dùng cả thân thể bảo vệ cô. Môi cô hé mở, một làn hơi nóng phả vào mặt hấn:

- Tại sao? Anh đã biết tất thấy rồi mà, tại sao vẫn muốn bảo vệ tôi?.

Dù bị đánh rất đau, sức chịu đựng của Dương Hạ Vũ sắp kiệt quệ mất rồi, nhưng hấn vẫn cố gắng gượng cười đầy ôn nhu, hôn nhẹ vào đôi môi khô rát của cô, từng giọt nước mắt mặn đắng của hấn Thiên Tuyết đều nếm được chúng, rất cay đắng, rất chua chát:

- Vì anh có lỗi với em...

Tuyết đưa tay ôm lấy khuôn mặt hấn, một tên trong đám lôi cô ra từ trong lòng Vũ, bọn kia cũng ngừng lại. Dương Hạ Vũ đã hết sức chống trả, đôi chân hấn khụy xuống, bóng lưng đối diện với khuôn mặt Thiên Tuyết, bờ vai hấn run lên:

- Em sẽ rời bỏ anh sao? Em không tin anh sao Thiên Tuyết, đến bây giờ em vẫn không tin anh.

Dừng lại những bước chân vô tình, Thiên Tuyết hỏi hấn:

- Vậy cha mẹ tôi thì sao? Dương Hạ Vũ, chính anh là người đưa họ đi mà, cũng chính người của anh muốn giết họ. Tôi làm sao có thể tin anh?.

Hắn nâng tay ôm lấy khuôn mặt, hắn bật cười nhưng còn khó nghe hơn cả khóc, máu cùng nước mắt hòa quện làm một, nổi đau và thất vọng đan xen vào nhau. Thua rồi, hắn đã thua rồi sao? Cả người con gái mình yêu cũng chẳng biết cách để làm cô ấy tin.

Dương Hạ Vũ học ra một ngụm máu, dùng hết sức để đứng dậy đối mặt với Thiên Tuyết, ôm cô vào lòng:

- Cho anh thời gian, anh sẽ chứng minh rằng anh không phải như em tin lúc này.

- Anh đã có quá nhiều thời gian rồi Dương Hạ Vũ à!.

Xô hắn ra, cô quay lưng đi cùng đám người kia, để hắn đau khổ ôm lấy ngực đau đến gục ngã dưới chân, không gian xung quanh bắt đầu tối om. Hắn vươn tay có nắm lấy hình bóng cô, nhưng chỉ có thể chạm vào không khí rồi nặng nhọc buông rơi trong không trung, mọi tâm thức dần rời bỏ hắn cùng Thiên Tuyết đã khuất sau bờ mi đè nặng.

40. Chương 40: Hiểu Lầm (2)

Đám người của Lưu Ngọc Thái và Đỗ Phương sau khi nhận được tin báo có nội gián trong cục bộ liên liên lạc với Dương Hạ Vũ nhưng không thể. Nhờ GPS mà hai người bọn hắn mới tìm thấy Vũ ở một ngô cụt, trên người đầm đìa máu đang trong tình trạng bất tỉnh.

Cấp tốc cứu thương, không thể làm lớn chuyện nên đành chữa trị tại gia, bác sĩ sau khi báo cáo và rời khỏi, Thái, Phương thở phào nhẹ nhõm. Cái tên Dương Hạ Vũ lì lợm này sao có thể bị gì chứ, chỉ là hắn để người ta đánh mà không trả lại, đôi phần hơi khó hiểu.

- Lúc đến tao không thấy Hoa Thiên Tuyết ở đó, nguyên nhân có phải là do cô ta? - Lưu Ngọc Thái mặt mày khê nhủ, lời nói lộ rõ vẻ căm phẫn.

Đỗ Phương sờ cằm, gật đầu đồng ý: - Chỉ có thể là do cô ta, lúc đi không phải là hai người sao? Đúng rồi, tao nhớ ngày hôm qua vô tình nghe được cuộc gọi của Hoa Thiên Tuyết với ai đó rất mờ ám.

Hắn vỗ tay vào trán, sức nhớ ra một chuyện đã quên mất đi.

Ngày hôm qua.

Hoa Thiên Tuyết đi tới đi lui bên hòn đá sơn, điện thoại trên tay bỗng đổ chuông, cô vội nấp vào một hòn đá lớn hòng che đi tầm nhìn của ai đó vô tình bắt gặp. Trời xui quẻ khiến thế nào mà đúng lúc Đỗ Phương đang đi đến, thấy dáng vẻ mập mờ của Thiên Tuyết ở xa hắn vội ngừng bước chân cho đến khi cô khuất sau hòn đá to, hắn chậm rãi bước đến không phát ra một tiếng động nào.

Hoa Thiên Tuyết nhỏ giọng: - Được, chỉ cần tôi làm vậy anh đảm bảo việc tôi nhờ sẽ thực hiện tốt?.

Cô ngừng một lúc như đang nghe phía bên kia trả lời, sau đó nói tiếp: - Cứ như vậy đi.

Vừa nói xong Tuyết liền đứng bật dậy, chỉnh trang lại quần áo, ngó nghiêng xem có biến hay không, nghĩ là không có gì cô mới từ tốn giả vờ ngắm cảnh trở lại phòng khách. Đỗ Phương hoài nghi, neho mắt đẹp nhìn theo bóng dáng xiêu vẹo sợ có người bắt gặp làm chuyện xấu của Tuyết. Điện thoại reo và hắn quên bèn luôn việc đi nói với Hạ Vũ:

- Sao? Tìm được tung tích của Lưu Hạnh Trang rồi à?... Được rồi, tao đến ngay.

Hiện tại.

- Mọi chuyện là vậy đó, nhờ cuộc điện thoại của mày mà tao quên mất luôn.

Lưu Ngọc Thái lắc đầu ngán ngẩm ngồi xuống ghế dài cạnh cửa sổ, hắn cắn môi dưới tức giận:

- Cũng tại cái tên chết tiệt Simon Trần, hắn bảo nhìn thấy bọn Lý gia nào ngờ chỉ là nhìn nhầm.
- Có khi nào hắn là đồng bọn?.
- Cửa Lý gia? Mặc gia? Và buồn tin cho chúng ta? Nếu vậy hắn đúng là một thằng ngốc đó!.

Cả hai lo bàn luận mà không nhìn thấy tên bạn chí cốt đã mở mắt từ lúc nào, Dương Hạ Vũ mở mắt nhìn lên trần nhà, không nói cũng chẳng cử động, ánh mắt vô hồn ấy dường như trống rỗng. Đỗ Phương gắt gồng xoay người định ngồi xuống liền bắt gặp hình ảnh của Vũ lúc này:

- Hạ Vũ tỉnh rồi.
- Vũ, mày làm bọn tao lo chết đi được.

Lưu Ngọc Thái cúi bần huyết nhẹ vào tay Hạ Vũ, lời trách móc của hắn như gió thổi qua tai, Vũ vẫn cứ trơ ra không đoái hoài gì đến Thái.

- Hạ Vũ mày có sao không?. - Đỗ Phương khom người lay má Hạ Vũ, hành động này có tác động đến với Vũ, hắn quay đầu nhìn hai người trước mặt, môi nhợt nhạt khô nứt khó khăn hé mở, giọng khàn khàn:
- Các người là ai?.

Đôi mắt của Ngọc Thái và Đỗ Phương mở to kinh ngạc, cả hai đứng hình vài giây, Thái chống nạnh bật cười sảng khoái:

- Cái thằng này khỏe rồi thích đùa à? Mau đứng dậy đi tìm con vợ phản bội của mày đi.
- Vợ? Vợ tao là ai?.

Ngọc Thái ngưng trọng biểu cảm vui vẻ trên mặt, cơ môi khẽ giật giật, mâu quang sa sầm:

- Giờ này mà mày còn đùa được nữa.

Hắn quát tháo vào mặt Vũ, khuôn mặt tức giận để đồ lụng. Đỗ Phương vỗ vai Ngọc Thái kéo hắn trở về sau cách xa khuôn mặt Vũ đáng thương bị vung vãi nước bọt:

- Tao nghĩ nó không đùa đâu.

Đỗ Phương có vẻ điềm đạm hơn Ngọc Thái, hắn quan sát khuôn mặt của Hạ Vũ một lúc lâu hoàn toàn chẳng có gì là đối trá cả, biểu hiện trên khuôn mặt, vẻ ngây ngô chẳng hiểu gì đến cả ánh mắt vô cảm đó. Ánh mắt đó... hoàn toàn trống rỗng.

Lại một lần nữa bác sĩ chuẩn đoán cho Dương Hạ Vũ, hắn tạm thời bị mất trí nhớ do máu bầm đè lên các dây thần kinh, không có gì lo ngại, sớm nhất là một tuần hắn sẽ bình phục lại tất cả ký ức.

Dương Hạ Vũ ngồi ngây trên giường, hắn nhìn ba người bên cạnh nói chuyện mà chẳng hiểu gì cả. Ai mất trí? Mà hắn là ai? Đây là đâu? Còn bọn người này có liên quan gì đến hắn? Đầu hắn đau quá, âm thanh rít dài như tiếng móng tay cứa vào tấm bảng, rồi như âm thanh của chiếc loa bị nhiễm sóng kêu gào. Hạ Vũ điên loạn bịt hai tai thét lên đau đớn, hình ảnh của ba người trước mặt lo lắng đè hắn xuống, miệng nói gì đó nhưng hắn hoàn toàn không nghe được.

- Giữ yên cậu ấy lại.

Bác sĩ tiêm một mũi thuốc an thần cho Hạ Vũ tác dụng chỉ sau vài giây, hắn dần dần mê man đi vào giấc ngủ. Bên tai những âm thanh nhức óc dần nhỏ lại và biến mất hoàn toàn.

Mặc gia.

- Cha mẹ tôi đâu? Họ có được an toàn khỏi Dương Hạ Vũ và người của anh ta không?.

Hoa Thiên Tuyết hốt hải chạy từ cửa vào, thân chưa đứng yên giọng đã cất từ xa. Mặc Nghiêm đang ngồi trên ghế xoay màu đen bọc da, thư thái nhắm mắt dưỡng thần, giọng nói của Tuyết lạnh lốt vang dội trong phòng sách của anh, từng hợp âm làm anh vui tai lạ thường:

- Tất nhiên, nhưng em đã chưa hoàn thành. Em vẫn nhẹ lòng để hắn sống?.

- Hấn bị người của anh đánh đến vậy, còn muốn giết nữa sao?.

- Hoa Thiên Tuyết, hấn đã làm gì em và cha mẹ em, em không nhớ sao? Cả con em và Trân Trân nữa, nếu hôm đó không có tôi, liệu con bé còn sống để gặp em chắc?. Em còn tiếc thương cho một kẻ chẳng ra gì?.

Cô cuối đầu, bặm chặt môi, ánh mắt đảo quanh chần chờ, lời Mặc Nghiêm nói hoàn toàn đúng, những nỗi đau cô phải chịu, cả việc Hạ Vũ lợi dụng Trân Trân làm mồi nhử Lý gia, cha mẹ cô bị hấn hãm hại nhằm muốn đổ tội cho Mặc Nghiêm. Một mũi tên trúng ba con nhạn. Dương Hạ Vũ không xứng đáng được sống, nhưng cô đã không thể ra tay được.

Tại sao mình không thể... Không thể...

Tay cô ôm chặt lấy bên ngực trái, nơi lòng ngực đang đau nhói từng cơn, hình ảnh của Hạ Vũ bị máu vấy bẩn, dù bị đánh hấn vẫn cố đứng vững, dù biết cô phản bội nhưng hấn không tức giận, đối lại còn ôn nhu mỉm cười với cô.

Vì anh có lỗi với em... Tại sao đến bây giờ anh mới biết bản thân có lỗi với tôi?.

- Tôi chờ câu trả lời của em.

Mặc Nghiêm mở lời cắt ngang dòng suy nghĩ và những giọt nước mắt đang chực chờ lăn dài trên má. Hoa Thiên Tuyết ngược đôi mắt đã hoen mi, sống mũi cô cay xè, cổ họng khô rát:

- Tôi không thể làm tổn hại Hạ Vũ, tôi không muốn hấn chết.

Đôi môi của anh khê nhếch, một nụ cười chế giễu nâng cao:

- Như em mong muốn, Hạ Vũ vẫn chưa chết, nhưng hấn đã mất trí rồi. Việc còn lại của em là trở về và giết hấn từ từ. Nếu em không muốn hấn sống không bằng chết đi.

Vừa nói anh vừa lấy từ trong tủ ra một chiếc hộp có chứa rất nhiều moocphin, Hoa Thiên Tuyết không tin vào mắt mình, đúng là đây là một loại thuốc an thần, giảm căng thẳng,... Nhưng nếu lạm dụng quá nhiều sẽ gây ra những hậu quả khó lường.

- Không được.

- Nếu Hạ Vũ không sử dụng, tiếc thật bỏ rất oan phí, hay tôi cho Thiên Hải và Bảo Trân xài giúp hấn nhé!.

- Không được.

Theo quán tính của một bà mẹ, Hoa Thiên Tuyết đã giật lấy hộp thuốc trên bàn ôm vào lòng, và khi cô giật mình hiểu được việc vừa làm, thì đã muộn màng rồi.

Lúc rời đi cô được gặp lại cha mẹ, Thiên Hải vào Bảo Trân, nước mắt đông đầy cô nhìn Mặc Nghiêm đầy tức giận. Đến bây giờ cô không nhận ra được nữa đâu là người muốn giúp đỡ cô, anh trước mặt toát ra vẻ dịu dàng dễ gần nhưng sao lại làm lòng cô lo sợ, không dám ngẩng đầu. Anh bảo cha mẹ và hai đứa nhỏ sẽ an toàn khi được anh bảo vệ.

Nhưng hình như, cô đang nhận ra rằng...

41. Chương 41: Em Là Vợ Tôi?

Hoa Thiên Tuyết đã nhìn nhận được vấn đề, hiện tại chẳng ai tốt cả, thậm chí cả Mặc Nghiêm người luôn tỏ ra ân cần với cô lại là một kẻ vô cùng nham hiểm. Cô không thể quay lưng bước đi để lại cha mẹ, Bảo Trân và cả Thiên Hải cho anh được, Nghiêm chỉ cần quan sát biểu hiện của cô cũng đủ phỏng đoán ra được, anh xoa nhẹ mái tóc cô, dịu dàng trấn an:

- Em đừng lo, lúc trước chỉ là bắt quá tôi mới hãm dọa em vậy thôi. Chứ nếu em không chịu nhận thì tôi vẫn còn cách khác thuyết phục em, đâu đến mức làm đau đến người vô tội. Huống hồ đó chỉ là những đứa bé.

Sự lo ngại vẫn còn tồn đọng trong tim Thiên Tuyết, vì thời gian qua cô đã đối diện với Hạ Vũ, kẻ chẳng thua kém gì Mặc Nghiêm, từ lời nói cử chỉ đó cô ngẫm thông tỏ, có ma mới tin anh không làm gì bọn trẻ.

Xem vẻ ngoài của Mặc Nghiêm bất cần đời thế thôi, thật chất bên trong lại là một kẻ bất chấp thủ đoạn để đạt được mục đích.

- Tôi sẽ làm những gì anh yêu cầu, và mong anh cũng giữ đúng lời của mình.

- Ôi! Thiên Tuyết, nếu em thất bại lần nữa tôi cũng không hề nuốt lời của mình đâu.

Nói rồi anh nở nụ cười tươi tựa hoa hướng dương hướng về phía mặt trời mà tỏa sáng, khoảnh khắc đó làm trái tim Tuyết nhảy cẫng cả lên.

Anh ta đang đe dọa!.

Đến bây giờ cô mới nhận ra bản thân quá ngốc, luôn bị người khác lợi dụng mà không hề hay biết, không hiểu vì sao trong vài giờ thôi cô dường như thông minh hẳn ra:

- Giờ tôi mới biết, kẻ âm mưu thâm độc không phải Hạ Vũ mà là anh. Kẻ bày trò tạo hiện trường giả đó để tôi quay lưng với Hạ Vũ cũng là anh, và anh đúng thật là cao nhân. Hai bên tàn sát nhau anh chỉ việc ngồi xem, mượn gió bẻ măng.

Mặc Nghiêm không chần chừ đưa tay vuốt má Thiên Tuyết, nhìn dáng vẻ nhu nhược như thế này không ngờ cũng thông minh phết, trong mắt anh lúc này cô thật đẹp. Dáng vẻ tức giận như muốn giết chết anh lại làm anh say đắm, một người con gái đúng nghĩa trong lòng anh đừng quá yếu đuối hay lạnh lùng, mà phải vừa ngây thơ lại đáng thương thế này. Kiểm lòng không đậu Mặc Nghiêm cuối đầu khom lưng bắt ngờ hôn lên môi Tuyết mặc cho cô có cựa quậy vùng vẫy cỡ nào cũng không buông lời, cơ mà lực của một nữ tử mềm yếu chỉ như một con mèo nhỏ ra sức gào, vừa đáng yêu vừa thú vị.

Anh tham luyện thưởng thức đôi môi hoa đào mềm mại, còn cô cứ quẩn quại trong lòng anh, sự chống cự ấy chẳng khác nào khiêu gợi dục vọng trong lòng Nghiêm, anh hỗn hển trong giọng nói, kiểm nén lại cơn nóng bừng chạy dọc cơ thể:

- Tuyết Tuyết, khi nào mọi chuyện kết thúc tôi nhất định sẽ lo cho em thật tốt!.

Lưu luyện rời khỏi đôi môi Thiên Tuyết, cô như chết đứng tại chỗ, khuôn mặt ảm ức đến đỏ chót, anh cười sáng khoái đề đầu cô tống thẳng vào xe. Hoa Thiên Tuyết đi được một đoạn dài nhưng vẫn còn ngóng về phía sau nơi thân ảnh những người Tuyết yêu thương đang dần mờ nhạt.

Đoạn đường trở về quen thuộc nhưng cũng lạ lẫm, con đường ngắn này trong mắt cô dường như đang dài ra thêm, sự bất tận phía chân trời làm trái tim Tuyết đang tan nát, vụn vỡ giữa những hàng cây xanh buồn bã.

- Em xin lỗi, xin lỗi đã không tin anh.

Cổ họng khô khốc cô nước nỡ khóc, khuôn mặt bé nhỏ úp vào lòng bàn tay, qua từng khe ngón tay thon dài trắng muốt của Thiên Tuyết là muôn vạn giọt nước mắt trong suốt rơi dài. Cô cố khóc thật nhỏ, để nếm cảm xúc bi thương lúc này, cô đã không tin Hạ Vũ, khiến hắn trở thành người không còn ký ức, không những vậy bây giờ cô trở về cùng những liều moocphin và nhiệm vụ phải hoàn thành, khiến hắn đột quỵ rồi sẽ trở thành một người bệnh hoạn, tàn tật hay cả đời còn lại phải sống như người thực vật.

Thật sự Hoa Thiên Tuyết không thể làm được, Dương Hạ Vũ dù có tội tệ đến đâu đó cũng là việc của ngày hôm qua, những hiểu lầm đều là do cô ngốc nghếch không nhận ra. Còn thực tại...

Dương Hạ Vũ rất yêu Hoa Thiên Tuyết! Đó không phải là điều cô luôn chờ đợi bao năm qua sao?.

- Cui ai trở về kia? Không ngờ lại tự chui đầu về đây!.

Khi Thiên Tuyết bước vào phòng của cả hai, ánh mắt cô đã luôn cuối xuống cũng phải ngẩng lên đầy kinh ngạc và lo lắng. Bọn Thái, Phương sao lại xuất hiện ở đây?.

- Nhà và chồng tôi ở đây, không lẽ tôi không được về?.

- Hahaha... Thiên Tuyết à không ngờ cô lại trở tráo như vậy. - Lưu Ngọc Thái chỉ ngón tay vào giữa trán Thiên Tuyết dúi mạnh.

- Tôi ra sao không đến phiên các người phán xét.

Vẻ cười cợt của cô khiến Thái khó chịu quát:

- Vú hai.

Bà vú già tội nghiệp đang thất thần dưới nhà chạy nhanh lên phòng:

- Cậu Thái gọi tôi?.

- Tại sao vú hai lại cho hạn người này vào nhà?.

Lưu Ngọc Thái cúi bấn với vú hai, hần nắm lấy cổ áo Thiên Tuyết kéo mạnh khiến cả người cô đứng không vững chúi nhủi về phía trước xem tỳ đã nằm trong lòng hần rồi. Đỗ Phương nãy giờ im lặng bất ngờ lên tiếng:

- Thái! Vú hai không có tội, mày tức giận đúng người đừng có đổ lên đầu ai khác cả.

Sau đó Phương đưa vú hai một mẻ, đứng chờ tại chỗ xuống nhà dưới.

Chát

Một bạt tay như trời giáng đập mạnh lên đôi má trái của Thiên Tuyết, theo phản xạ đau rất cô đưa tay sờ lên má trái, đôi mắt óng ánh nước vì đau, khóe môi rỉ máu. Tuyết bật cười khinh miệt:

- Đánh nữa đi, đánh chết tôi luôn đi.

Đúng vậy, đánh chết cô luôn đi, đừng để cô sống mà phải hứng chịu nhiều nỗi đau nữa, nếu để cô sống chắc hẳn Hạ Vũ sẽ gặp nguy rồi cả cha mẹ, Trần, Hải nữa. Không phải cô chết thì mọi chuyện sẽ đơn giản hơn sao?.

Lưu Ngọc Thái tức đến bốc lửa, hần đưa tay lên cao định giáng thêm vài bạt tay cho hả giận nhưng giờ lên rồi lại không hạ xuống được. Có một bàn tay to lớn khác đang nắm chặt lấy tay hần. Và khi cả Tuyết - Thái cùng nhìn lại mới hay ra Dương Hạ Vũ tỉnh dậy và tiến lại sát bên từ lúc nào:

- Trở về đi ở đây để tao lo.

- Mày nhớ lại rồi sao?

- Không.

Bốn mươi lăm phút sau.

- Em nói em là vợ tôi? - Hạ Vũ đưa mắt to kinh ngạc nhìn Thiên Tuyết.

Cô sà vào lòng hần, khẽ dụi khuôn mặt bé nhỏ vào bờ ngực dày vạm vỡ, ấm áp đó:

- Phải, em xin lỗi. Em đã không tin anh!

Dương Hạ Vũ hơi chần chừ không biết làm gì, nhưng cảm giác đối với cô rất khác lạ, nhịp tim hỗn loạn vui mừng và cũng đau đớn tận xương tủy:

- Mọi chuyện qua cả rồi.

Một lúc chần chừ hần cũng ôm lấy cô bằng đôi tay siết chặt, Hạ Vũ nhắm mắt suy tư một lúc. Nói là suy tư vậy thôi chứ trong đầu hần giờ đây hoàn toàn trống rỗng.

Đến khi mở mắt ra đã thấy ánh nhìn mê hoặc ngập trong nước của cô đang trao cho hần đầy dịu dàng:

- Khi anh nhớ lại tất cả, anh sẽ hạn em.

Thở dài, Hạ Vũ một mẻ chớp mi, đưa tay lau đi những giọt nước mắt trên má cô:

- Sẽ không đâu.

Rồi hần nắm lấy đôi tay lạnh ngắt, tê cứng vì sợ của cô áp vào lòng ngực trái nơi hần, hơi ấm nóng lượn lờ khiến bà tay cô dần trở nên hồng hào. Đó là câu trả lời của hần, dù ký ức có quay về thì trái tim cũng là thứ quyết định tất cả.

Thiên Tuyết nhìn đôi tay bé nhỏ của cô đang nằm trọn trong lòng bàn tay của hắn đặt nơi tim, trái tim cô bị đâm nhuyễn rồi được hắn dùng máu kết lại. Thiên Tuyết chỉ muốn xin hắn khiến cô hận để không phải đau lòng vì tình yêu của hắn đối với cô lúc này.

Đêm xuống hắn cùng cô cùng một giường, không gian tĩnh lặng đến nỗi có thể nghe thấy hơi thở của nhau, cả hai cùng nhìn sâu vào khoảng không yên bình đó. Đôi mắt chạm vào khoảng không ấy chất chứa biết bao nhiêu chấp niệm.

- Em là Hoa Thiên Tuyết, con chúng ta là Dương Thiên Hải, anh là Dương Hạ Vũ?.

- Phải.

- Khi anh nhớ lại tất cả, khi mọi thứ về đúng vị trí của nó. Hoa Thiên Tuyết, em đừng rời bỏ anh nữa.

- Vâng, sẽ không rời bỏ anh.

Dương Hạ Vũ mỉm cười ôm cô vào lòng, dù người con gái trong lòng không khiến hắn nhớ lại được điều gì, nhưng lại khiến tâm tình hắn trở nên khó hiểu.

Em thật sự quan trọng đến vậy sao? Hoa Thiên Tuyết, em đã làm gì để tôi phải suy nghĩ nhiều thế này?.

42. Chương 42: Đừng Làm Loạn

Ngày hôm sau Lưu Ngọc Thái lại đến, hắn không những nổi cáu mà còn chuẩn bị hành hung Hoa Thiên Tuyết nữa, cô đứng núp sau lưng Dương Hạ Vũ tay chân run hết cả lên. Vũ không thể chịu nổi cái cảnh ồn ào này:

- Đừng làm ồn nữa! Chuyện nhà tao, không cần mày nhúng tay vào.

- Mày bị mất trí rồi hay sao hả? - Trong một phút nóng quá quên mất luôn sự thật hiển nhiên. Thái sực tỉnh nhìn biểu hiện cứng đờ của Vũ: - Tao xin lỗi! Được rồi, mày nghỉ ngơi đi, có gì cứ gọi cho tao.

Trước khi rời khỏi Ngọc Thái không quên trao cho Tuyết ánh mắt cảnh cáo sắc bén hơn cả lưỡi dao, cô nhìn hắn khuất xa dần mới thở phào nhẹ nhõm ôm từ sau lưng Hạ Vũ:

- Cảm ơn anh.

Dương Hạ Vũ vỗ nhẹ vào mu bàn tay đan xen trước bụng hắn, đôi môi cong nhẹ tạo nên nét cười đẹp mê hồn:

- Em là vợ của anh mà sao lại cảm ơn, em không cần phải lo bất cứ điều gì cả.

Hắn xoay người đối diện khuôn mặt của cô, khẽ khàng cúi đầu đặt lên trán cô nụ hôn mềm mại, Thiên Tuyết đỡ người nhìn cứ chỉ thân mật không mấy xa lạ của hắn, lòng cô rối bời. Nếu Hạ Vũ cứ đối tốt với cô như thế mãi, cô chỉ sợ mình không dám ra tay. Và hậu quả của việc nhẹ lòng sẽ vô cùng quần bách, đánh đổi bằng mạng sống của bốn người cô yêu thương.

- Hạ Vũ... em...

Cô ấp úng cuối đầu nhìn vào lòng bàn tay đang được hắn nắm chặt, mắt đảo quanh, cô không biết phải nói gì nữa. Trái tim cô đau quá! Đầu óc thật rối bời.

Bỗng đôi tay hắn nâng cằm cô, nhẹ nhàng đặt lên nụ hôn đầy ma mị, Thiên Tuyết dần hòa vào cơn mê của chiếc hôn điêu luyện. Hạ Vũ nhắm mắt thưởng thức bờ môi căng mọng ngọt lịm như mật ong của Tuyết, hắn hôn nhẹ rồi mút dần, chiếc lưỡi ương bướng tách đôi bờ môi đang để mở hờ, tinh nghịch, cuồng sát. Hắn như rút sạch hết tất cả mật ngọt bên trong, và tham luyến muốn cướp luôn cả hơi thở của Hoa Thiên Tuyết.

Rời khỏi, hắn vẫn còn hơi luyến tiếc mà mút nhẹ cánh môi sưng tấy đỏ chói của Tuyết lần nữa, cô đau đến ứa nước mắt. Nhìn hắn cười mà làm nũng:

- Đau chết người ta rồi!.

Hắn ngửa cổ cười lớn, tròng cười dài vang vọng cả ngôi nhà, tay hắn xoa đầu cô khiến mái tóc dài ngay ngắn trong phút chốc trở nên rối tung chẳng khác nào ổ quạ. Dương Hạ Vũ vì vết thương trên người chưa lành hẳn cộng với việc đứng hơi lâu, dồn sức tấn công cô mà giờ đây cảm thấy buốt hết cả sống lưng:

- Anh sao vậy? - Cô nhìn thấy khuôn mặt hắn biến sắc, đôi môi tái nhợt, mồ hôi lạnh cũng bắt đầu rịn ra ướt đầm cả trán.

- Anh hơi mệt, em giúp anh lên phòng được không?.

Gật đầu, cô dìu hắn lên từng bậc thang, một kẻ cao to được một người nhỏ bé chống đỡ, hắn dường như nghiêng về phía cô hết cả, bao trùm lấy Tuyết khiến cô thở không ra hơi. Không phải hắn muốn trả đũa, mà thật sự vết thương sau lưng đang bị rách ra, đau buốt, hắn mới khỏe lại nên sức chịu đựng không thể như trước được.

- Ráng tý nào, gần tới rồi. Lần sau mà bị nữa thì dọn phòng xuống dưới cho dễ đi lại.

Hắn đang đau đến nghiêng răng, bỗng nghe giọng than phiền của cô mà khóc không ra nước mắt, khoe môi giật giật:

- Còn có lần sau?.

Biết mình lỡ lời, Thiên Tuyết lắc đầu lia lịa, cười trừ với hắn. Hoa Thiên Tuyết ngốc nghếch, tại sao có thể nghĩ đến lần nữa làm hắn thành ra nông nổi này chứ?.

Thấy dáng vẻ hối lỗi của cô đáng yêu như con mèo nhỏ sợ chủ la, hắn dường như quên mất hiện tại vết thương đã bị bung ra, máu thấm đầm chiếc áo sơ mi trắng, những bông hoa huyết kinh điểm nở rộ. Dương Hạ Vũ không thèm quan tâm đến.

Đến khi đến giường cô mới sững sốt nhìn chằm vào lưng hắn, Vũ lắc đầu, chớp nhẹ mi tiếp, cởi nhanh chiếc áo trắng quăng xuống đất:

- Giúp anh lau sạch vết thương đi.

- Vâng.

Hoa Thiên Tuyết ngoan ngoãn đi lấy một ca nước đầy cùng chiếc khăn mềm, vài dụng cụ y tế, giúp hắn nằm úp xuống, cô từ tốn sơ làm hắn đau. Vắt chiếc khăn không quá khô, cũng chẳng để ướt quá, nhẹ nhàng lau lên vết thương hắn. Hạ Vũ hơi nhói giật nhẹ tấm lưng rộng làm Tuyết ngừng tay, lo lắng:

- Đau lắm sao?.

- Không, chỉ là nước lạnh quá!.

Mắt hắn nhắm hờ, không muốn cho cô thấy hắn đang phải chịu đựng cái đau rát, buốt nhói trên lưng thế nào. Hoa Thiên Tuyết cau mày liễu, khó hiểu nhìn ly nước ấm. Thật sự nước lạnh sao?.

- Nếu đau thì nói em biết, đừng cố chịu đựng.

- Không sao thật mà.

Thấy hắn cứ chịu đựng không nói làm tim cô chùng sâu, khoe mắt hoen đỏ, hắn như vậy thật không hề giống Dương Hạ Vũ chút nào. Trông hắn hiền hòa, yêu chiều cô nhưng có gì đó rất buồn, rất đau khổ, nét mặt của hắn khi cười cũng vậy, luôn mang theo một lớp mặt nạ vui vẻ để ngụy trang. Nhưng Hoa Thiên Tuyết không phải mù mà chẳng hề nhận ra, nụ cười tươi đó hoàn toàn không thật lòng, nó gượng gạo trông còn khó coi hơn khi khóc.

Chợt giọt nước mắt lạnh tanh của cô rơi lên vai hắn, Hạ Vũ mở mắt quay đầu nhìn khuôn mặt đỏ gấc cùng hàng nước mắt như trân châu rơi nhẹ xuống vai hắn:

- Đừng khóc.

Hắn ngồi dậy, vuốt má cô rồi ôm chặt cô vào bờ ngực ấm. Mùi hương của vị sữa vồn quanh cánh mũi cô, Thiên Tuyết như đứa con nít thèm được hít lấy hơi mẹ, tham lam cựa quậy để tìm được góc độ thích hợp chiếm hết tiện nghi.

Da thịt của hắn thật ấm, làn da trắng mềm tiếp xúc với chiếc áo thun mỏng của cô. Hoa Thiên Tuyết sau một lúc vật vã cuối cùng cũng ngồi yên, cô ngồi áp chặt ngực mình vào ngực hắn, chân quắp ngang hông, chiếc cằm nhỏ đặt trên hõm vai hắn, hít thở không thông.

Một lúc lâu, hắn cứ bị tiếp xúc da thịt và cảm giác ngứa ngứa nơi cổ đến không chịu đựng nổi, cậu bé bắt đầu có phản ứng. Dương Hạ Vũ vuốt mặt khuê nhẹ lấy vai cô:

- Hoa Thiên Tuyết, anh thấy không ổn rồi... Tuyết Tuyết à?.

Thế nhưng cô đã ngủ rất ngon giấc rồi, khóc nhiều làm cô mệt, dù tiếng thút thít vẫn chưa nín hẳn. Dương Hạ Vũ dẹp đi điệu bộ từ hôm qua đến giờ, đôi môi hắn không còn nhếch lên cao mang theo ý cười nữa, ánh mắt sa sầm, chút gì đó rất buồn đọng trên mi hắn. Chớp nhẹ mi, hắn hé môi thở hắt một hơi dài, nhìn xuống chiếc tủ đựng vật dụng của cô, hắn không biết nói gì, chỉ có đôi mắt tràn đầy hy vọng pha lẫn trong nỗi thất vọng đang che lấp hết tình yêu của hắn.

Hoa Thiên Tuyết.

Liều moocphin Mặc Nghiêm đưa cô đang lặng thinh nằm dưới tủ vật dụng, lạnh tanh không chút hơi ấm, bóng tối càng tôn lên khuôn mặt tử thần mỉm cười, đôi tay đưa cao vẫy gọi ẩn sâu trong những liều thuốc kia.

Lúc cô tỉnh dậy liền thấy mình nằm gọn trong chăn, tự trách bản thân vô dụng chưa gì đã ngủ như chết trên người bị thương. Thiên Tuyết nhớ đến hắn đưa mắt tìm xung quanh.

Cạch

Tiếng mở cửa vang lên, hắn mang theo ly nước lọc ấm đến bên giường đưa cho cô:

- Em thật là...

Tuyết xấu hổ cuối đầu nhận ly nước, nhấp nhẹ một ngụm rồi đưa lại cho hắn, bèn nhớ ra một việc, cô xốc chăn lên và kiểm chứng hắn chẳng làm gì cô cả. Thật sự khác xa Dương Hạ Vũ mà cô biết. Thấy biểu hiện kỳ lạ của Hoa Thiên Tuyết, Dương Hạ Vũ nhìn từ đầu đến chân cô rồi hỏi:

- Có chuyện gì vậy? Em bị đau ở đâu à?.

Cô lắc đầu như chong chóng, mặt khó tin nhìn sâu vào đáy mắt hắn:

- Em ngủ mê mệt mà anh không làm gì em hết sao?.

- Anh không muốn quan hệ với cái gổ đầu!.

Nói rồi Dương Hạ Vũ cóc yêu cô, nụ cười trào phúng của hắn làm cô ngượng chín mặt, cuối đầu lằm bằm gì đó. Hình như hắn định đứng dậy rồi đi, cô liền chụp lấy thời cơ nắm chặt cổ tay hắn tiện đà kéo về hướng mình, nhưng vì lực kéo quá nhỏ, thêm việc hắn dường như đã đoán ra được nhanh chóng phòng bị. Nhìn cô hệt hắc hắn cũng không đành lòng, nhẹ hôn lên vầng trán rộng bóng nhẵn của Tuyết:

- Đừng làm loạn.

Hoa Thiên Tuyết không cho là đúng, sao có thể gọi chuyện vợ chồng là làm loạn được?.

Cô liền lên nhảy người hắn, choàng tay quanh cổ:

- Dương Hạ Vũ, anh nói xem thế nào là làm loạn hả?.

43. Chương 43: Bệnh

Dương Hạ Vũ mệt mỏi, ê ẩm cả người ngồi dậy, hắn nhìn cô mỉm cười sợ hãi, còn Hoa Thiên Tuyết liếm lấy bờ môi căng mọng, nháy mắt với hắn. Sau gần một giờ mệt mỏi hoạt động không ngừng nghỉ, Hạ Vũ phải choáng váng với tốc độ của Thiên Tuyết.

Không hiểu vì sao hôm nay Hoa Thiên Tuyết lại chủ động ăn sạch Hạ Vũ, cô bỗng nhiên thêm thường thái quá, mạnh bạo đè hắn dưới thân mặc sức nhún nhảy. Hắn đạt đỉnh điểm thở hắt một hơi, còn cô thì không,

cứ làm nũng đòi nữa, khổ nỗi cậu nhỏ của hấn không còn sức đâu mà ngóc đầu dậy, nó nằm im lìm và khép chặt mắt rồi.

- Dương Hạ Vũ, chưa gì anh đã bị yếu sinh lý rồi?.

Dở khóc dở cười, Dương Hạ Vũ muốn quỳ lạy xin bái phục khả năng của Tuyết, hấn buồn cười làm sao khi bị hạ nhục bản lĩnh đàn ông:

- Đợi anh lành vết thương đi, khi ấy chúng ta khám nghiệm lại nhé!.

Dương Hạ Vũ đâu chịu thua Thiên Tuyết, hấn đứng dậy nháy mắt cắn nhẹ một bên môi đầy ma mị, dáng vẻ gợi tình của hấn làm cô không thể nào chịu nổi, xốc chăn định một lần nữa ăn sạch hấn. Thế mà Dương Hạ Vũ đã nhanh tay hơn đề chặt Hoa Thiên Tuyết xuống giường.

Đôi mắt chạm vào nhau, làn da mềm mại, bóng nhẵn những giọt mồ hôi khê cọ sát, đôi gò bồng tuyết trắng của cô bị hấn đè ép đang phập phồng cố gắng ổn định nhịp thở. Mái tóc Hạ Vũ hơi dài chấm qua mắt nhẹ phủ xuống bên má Thiên Tuyết, hấn nở nụ cười tươi bằng đường cong hoàn hảo trên môi:

- Đã bảo là giữ sức đi, đừng để lúc ấy lại ngủ vì kiệt sức đấy.

Giọng nói trêu chọc cả nụ cười trào phúng thoáng chói mắt Thiên Tuyết, rằng hấn thật trắng thật đẹp, đôi môi cũng hồng hào như con gái, ánh mắt lạnh đậm ánh lên làm tim cô rung rinh, bắn loạn, bất ngờ nâng đầu hôn lấy môi hấn:

- Đợi lúc đó chúng ta phân thắng bại, ai thua phải hoàn thành ba nguyện vọng của người thắng ghen chưa?.

- Đồng ý.

Ba ngày sau.

Hoa Thiên Tuyết đang trong lúc cùng Dương Hạ Vũ ra ngoài đi dạo, lúc này Dương Tính đang quản lý công ty, có thêm hai thằng bạn chí cốt giúp đỡ tình trạng công ty với Dương Tính, hấn chẳng có gì phải lo cả. Hấn thấy có một chiếc xe bán kem di động liền hỏi Tuyết ăn không, hấn chạy đi mua còn cô ngồi ở ghế đá gần đó chờ.

Tin nhắn vang lên: “Đã ba ngày rồi em vẫn chưa ra tay sao? Cha mẹ, Trần, Hải rất nhớ em!”.

Cô cầm điện thoại trên tay run rẩy, phía dưới là bức hình Thiên Hải khóc quanh đồng hồ chơi, thằng bé trông gầy đi rất nhiều, khóe mắt cô cay xè, cô bặm miệng mình lại để thôi không nấc thành tiếng, nhanh tay trả lời: “Đừng chạm vào họ, xin anh. Tôi sẽ làm những hãy cho tôi thời gian”.

Sau đó cô xóa hết tin nhắn cũng là lúc Dương Hạ Vũ cầm hai cây kem ốc quế trở về, thấy đôi mắt cô nổi lên từng đường máu đỏ, đoán chắc sắp khóc, hấn ngồi xuống bên cạnh hỏi:

- Em sao vậy?.

Thiên Tuyết lắc đầu:

- Em nhớ con.

Hấn ôm cô vào lòng, lòng bàn tay ấm áp vuốt lấy tấm lưng nhỏ bé của cô:

- Sẽ tìm được thôi, anh hứa!.

Ở một nơi không ai biết đến:

- Lưu Hạnh Trang.

Lý Mẫn Hào mỉm cười chỉ đến phía chân trời xa xa sau dãy núi lưng chừng thấp thoáng bóng dáng của mặt trời đang nhô cao. Cậu nắm lấy bàn tay thon dài của Trang chẳng khác nào đứa trẻ ham chơi. Trang xoa nhẹ hai bên thái dương, vỗ vào vai cậu:

- Cậu đã hồi phục rồi thì hà cố gì giữ tôi ở lại nữa, hay thả tôi ra đi.

- Không, tôi không thả. Em là của tôi, chỉ của tôi thôi.

Cậu nhào đến ôm chặt cô, giờ đây Hào chẳng khác nào đứa nhóc to xác, khuôn mặt lộ rõ vẻ sợ hãi mất đi Lưu Hạnh Trang. Cô không nỡ đẩy cậu ra, chỉ biết thở dài thườn thượt trấn an Mẫn Hào.

Ngôi nhà gỗ trên núi cao, Lưu Hạnh Trang không nhìn thấy bất cứ con đường mòn nào xuống núi thậm chí nhà lân cận còn không có mà, đã một tuần bị nhốt ở đây cùng Lý Mẫn Hào cô không hề thấy bóng dáng của con người đi ngang qua đây.

Còn Lý Mẫn Hào và Lý Tư ở đâu? Có trời xuống mới biết, bọn họ đến cùng nhưng bất ngờ biến mất, cô hỏi Hào mấy lần nhưng cậu đều lắc đầu không biết. May mắn đồ ăn trong nhà gỗ rất nhiều, có thể giúp cô và cậu sống sót đến sáu tháng đó chứ, nhưng bây giờ cậu đã phân biệt được ai ra ai rồi, cô cũng nhanh chóng tìm đường xuống núi, bắt được đường lớn càng tốt. Chứ ở mãi nơi đây không phải ý hay, không chết vì đói cũng chết vì chán và thú dữ thôi.

- Lý Mẫn Hào này hay là tôi với cậu cùng xuống núi?.

Mẫn Hào suy nghĩ một lúc liền tươi cười gật đầu, hồn nhiên nói:

- Mang theo Mẫn Hạo và ông ta nữa.

Ông ta ở đây chính là Lý Tư, Hạnh Trang không hiểu ý của Mẫn Hào nên hỏi lại:

- Mang theo? Họ ở đâu mà mang theo?.

Rất nhanh Mẫn Hào đã tháo chạy ra ngoài, lúc sau đi vào cùng chiếc bọc to bốc mùi hôi thối, hình như là mùi tanh nồng của xác chết cả mùi bùn đất ẩm ướt. Lưu Hạnh Trang bịt miệng nôn ọ, bao tử tiết dịch chua chát đang trực chờ tuôn trào lên, cô không thể chịu nổi liền tiến ra ngoài nôn thốc nôn tháo:

- Gì vậy?.

Mẫn Hào rất vô tư đặt cái bọc đen kế giường gỗ, cậu ngồi bên cạnh vỗ vào tạo nên từng tiếng khó nghe, rồi quay đầu tươi cười trả lời cô:

- Mẫn Hạo và ông ta ồn ào quá, nên tôi cho họ nằm trong đây một cách im lặng rồi.

Bỗng nhiên ánh mắt của Mẫn Hào trở nên cực kỳ độc ác, khóe môi nhếch lên cao mang theo hàm ý cả hàn khí của sự nguy hiểm chết người, cậu quay mặt qua chiếc bọc đen:

- Tuấn Kiệt, cậu nói tôi làm đúng hay sai?.

- Đúng mà, đâu có sai.

- Hay quá!.

Cuộc đối thoại đó chỉ có một người nói nhưng biểu hiện lại là hai, một khuôn mặt trẻ con, một lớp nạ lạnh lùng hiểm ác. Lưu Hạnh Trang ôm bụng, sợ hãi lùi lại sau cửa, đôi mắt cô mở to, cánh tay run rẩy cả bước chân cũng run lên, cô không còn đứng vững nữa. Trang cứ ngỡ Hào đã khỏi bệnh, ai ngờ đầu cậu chỉ đang bệnh nặng thêm thôi, vì cậu vừa điên vừa tỉnh nên càng trở nên độc ác, tàn nhẫn hơn. Không ngờ kẻ đáng gờm như Lý Mẫn Hào còn chết thảm như thế, thì cô đây sẽ thành cái gì? Bị cắc đầu, xuyên gỗ treo tường, hay lóc thịt ép kiếng bỏ tử trưng?.

Ý nghĩ đó làm Hạnh Trang không còn bình tĩnh nữa, cô bắn loạn lao ra khỏi nhà gỗ chạy một mạch thật nhanh không dám ngoái đầu lại, không thêm xác định hướng, mà đứng hơn còn thời gian đâu mà đứng lại định hướng, cô chỉ biết chạy, liên tục la toáng lên:

- Cứu tôi với... Ai đó cứu tôi với...

Bên trong ngôi nhà gỗ, Lý Mẫn Hào đứng dậy gãi ót khó hiểu, cậu quay sang phải hỏi:

- Sao Hạnh Trang lại chạy trốn chết vậy Tuấn Kiệt?.

- Vì cô ấy đang muốn cùng cậu chơi trò chơi đấy.

- Trò chơi?.

- Đúng vậy, cô ấy đang muốn cậu đuổi theo bắt lại và sau đó... Muốn được im lặng như hai người kia.

Khuôn mặt của Lý Mẫn Hào trở nên âm trầm, khóe môi khê khàng nâng cao, cậu đưa tay cầm lấy con dao gọt trái cây trên bàn vắt vào lưng quần, chắp tay sau lưng cậu vô cùng từ tốn bước ra khỏi nhà:

- Lưu Hạnh Trang tôi chấp em chạy đấy, tôi chỉ cần đi và bắt em thôi.

Cậu nói hết mức thanh quản có thể thoát ra, nụ cười trên môi vẫn còn thoang thoảng mùi xác chết, tiếng nói của cậu vang vọng khắp khu rừng, thanh âm truyền đi xa trầm dậm.

Lưu Hạnh Trang nghe đến hoảng hồn, sợ đến hồn vía bay mất, cô bịt chặt hai tai, nhắm thẳng mà chạy, dù đã cố gắng chạy nhưng tại sao tiếng bước chân phía sau càng lúc càng gần, càng lúc càng to, và cả giọng cười lạnh toát như thoát ra từ địa ngục ấy cứ bám theo sau lưng cô.

- Đứng... Đứng... Đứng...

Làm ơn đừng đuổi theo tôi nữa, làm ơn!

44. Chương 44: Thoát Chết

Lưu Hạnh Trang bán sống bán chết chạy ra khỏi khu rừng, trời đối tốt với cô nên đã không để cô phải chết, con đường xa lộ màu xám mang theo màu nắng tà hoàng hôn khiến tim cô nhẩy lên vui sướng. Chỉ vài chục bước chân nữa thôi cô sẽ thoát khỏi đây, thoát được kẻ bệnh hoạn phía sau lưng nhưng...

- Em chạy chậm quá!

Hào bắt ngang từ bên hông rừng đi ra chặn lấy con đường đầy ánh sáng phía trước của Hạnh Trang, trên môi cậu thấp thoáng ý cười, nhưng sao có thể giấu được sự tức giận trong đôi mắt đói khát đó. Cô sợ hãi quay đầu chạy hướng ngược lại, nhưng chỉ được vài bước đã vấp phải cành cây ngã lộn nhào.

Chân cô bị mắc vào một cái bẫy lớn được nguy trang trong lớp cỏ khô, Lý Mẫn Hào lấy con dao từ lưng quần ra, vừa đi lại vừa đoán chừng độ sắc bén của con dao trong tay. Đau đớn ở cổ chân Trang chỉ biết lùi lại bằng cả sức lực, nước mắt nóng hổi đã ướt đầm hết cả khuôn mặt của cô, giọng nói lắp bắp vì sợ hãi mà cầu xin:

- Đứng... đứng mà... Mẫn Hào... tôi không muốn chết... làm ơn...

Mẫn Hào mỉm cười:

- Đâu, sao tôi phải giết chết em? Em ồn ào quá! Chúng ta cần phải im lặng hiểu không?.

- Tôi sẽ im lặng... im lặng mà...

Cô gật đầu như gà mổ thóc, ánh mắt đáng thương khấn khiết van nài, cô không muốn chết, không muốn vùi trong bùn đất của nơi hoang dã này đâu.

Lý Mẫn Hào ngửa cổ cười to, ngồi chồm hổm trước mặt cô, tay cậu vén mớ tóc mai nhễ nhại mồ hôi bên má cô ra sau tai, cậu tặc lưỡi rồi lắc đầu:

- Em lại ồn ào rồi.

Bỗng nhiên hắt quăng con dao ra xa, gỡ đòn bẫy ở chân cho cô một cách nhẹ nhàng còn ẵm ngang người Hạnh Trang nữa, cô bất ngờ đến bất động, loạn ngữ:

- Sao tôi lại ẵm cậu... Không... cậu định đưa tôi đi đâu?.

- Về nhà Hoa Thiên Tuyết thôi.

Cậu cuối đầu trao cho cô nụ cười sáng tỏa, dưới khung trời hoàng hôn tuyệt đẹp, nụ cười của Mẫn Hào càng trở nên ma mị bắt cóc trai tim hoảng loạn của Hạnh Trang. Đúng là cậu không nói dối hay đưa cô trở về nhà gỗ mà một mạch đi ra ngoài đường lộ, một chiếc xe màu đỏ chói sáng hiệu Porsche.

Đặt Lưu Hạnh Trang vào ghế bên, cậu vào ghế lái không quên sơ cứu tạm vết thương ở chân cô, tình trạng lúc này của Mẫn Hào hoàn toàn khác xa lúc nãy, cứ như căn bệnh đến bất ngờ cũng đột ngột biến mất. Không cần ngược nhìn Lý Mẫn Hào cũng biết được ánh mắt của Lưu Hạnh Trang sắp rơi ra ngoài mắt, cậu bật cười:

- Lý Mẫn Hào và Lý Tư đã bị công an bắt rồi, còn bên trong chiếc bọc ấy chỉ là một con nai thoi.

- Vậy cậu giả vờ bệnh?.

- Không.

- Vậy tại sao cậu lại biết được hai người kia bị bắt?.

- Tôi đã đưa bằng chứng về cái chết của Liễu Hạnh Như và việc làm sai trái của bọn họ ra trước pháp luật. Và vì tôi biết kẻ kia vẫn còn bên trong tôi nên... Tôi đã mang em đến đây, vì cậu ta tin em với Thiên Tuyết là một.

Giờ đây Lưu Hạnh Trang mới hiểu chuyện, thì ra cô chính là phương thuốc để cậu không bị phát tán làm chuyện tồi tệ, nhưng sẽ xảy ra chuyện gì nếu như Tuấn Kiệt bên trong kia vô tình thức giấc lúc này? Nếu trở về được cô nhất định phải chữa trị cho Mẫn Hào, vì mấy ngày qua tiếp xúc lúc cậu tỉnh, quả thật Hào là một người đàn ông tốt, hiền lành lại mẫn cảm. Vì sao lại mẫn cảm? Vì mỗi lần Trang vô tình chạm vào ngực Hào, cậu y như rằng bị giật điện.

Thật may mắn cả một đoạn đường dài đến nhà Hoa Thiên Tuyết, cậu không hề bị phát bệnh. Lưu Hạnh Trang vô tình ngủ quên khi tỉnh dậy trời đã tối hẳn. Chiếc Porsche đỏ lửa trong đêm, màu đen của con đường càng khiến chiếc xe trở nên rực rỡ, dễ thu hút ánh nhìn.

- Chúng ta tới rồi, xuống thôi.

Lý Mẫn Hào cầm lấy tay Lưu Hạnh Trang dẫn vào khuôn viên nhà Dương Hạ Vũ một cách dễ dàng, vì từ xa Thiên Tuyết đã thấy và báo với bác bảo vệ cho họ vào. Thiên Tuyết ngồi trên ghế dài đối diện trực tiếp hai người trước mặt. Khi thái của Tuyết không lạnh cũng chẳng nóng, cô hơi hợt đá xoáy vào Hào, vụ việc của Liễu Hạnh Như cô vẫn còn mang một nỗi niềm nghi to lớn:

- Đã khuya thế này còn tìm đến đây? Tôi có nên gọi cảnh sát đến tóm cổ cậu không? Tuấn Kiệt.

Dường như cậu đã dự đoán được biểu hiện này của Hoa Thiên Tuyết, Hào điềm đạm uống tý nước để lấy tiếng, chạy mấy giờ đồng hồ cổ họng cũng đã trở nên khô khốc rồi.

Hạnh Trang đưa mắt đẹp nhìn quanh tìm kiếm bóng dáng của Dương Hạ Vũ, Tuyết đánh vào tâm lý của Trang ngay tức khắc, cô đã quá quen với những biểu hiện này rồi, cô gái nào vào nhà mà chẳng tìm Dương Hạ Vũ:

- Anh ấy đã ngủ rồi, không cần phải tìm kiếm chồng tôi đâu.

Lưu Hạnh Trang bị chạm đúng tim đen khốc củi đầu, ho khan một tiếng rồi lấp loáng nhìn biểu hiện của Mẫn Hào qua khóe mi. Cậu nghiêng đầu mỉm cười với Hạnh Trang khiến cô chột dạ củi đầu, dồn ánh mắt nhìn vào đôi tay cậu chặt gấu áo. Lúc này cô mới nhớ ra khóe mắt cay cay, đưa tay giạt nhẹ cổ tay áo Hào.

Mẫn Hào nhìn theo ánh mắt của Trang, phát hiện ra vết thương bắt đầu sưng tấy làm mủ. Quỳnh quáng gọi ngay xe cứu thương.

Vừa đúng lúc Lưu Ngọc Thái gấp rút đến nhà Dương Hạ Vũ, bởi hắn nghe tin lá cải của Simon Trần, không biết Simon làm chuyện đó rình mò ở đâu mà chuyện gì cũng biết, nhất cử nhất động đều bị hắn thâm tóm.

- Thăng khôn!.

Thái lao tới như con mãnh thú hung hăng đòi tác chiến, tàn bạo vung nắm đấm nhưng vội dừng lại khi Hạnh Trang đứng ra ngăn cản:

- Em muốn đánh Hào, thì đánh chị trước đi.

- Chị...

Lưu Ngọc Thái cứng họng, tức giận lôi Hạnh Trang tổng vào trong xe cấp cứu, đồng thời xô Mẫn Hào không cho cậu lên xe tiếp cận cô.

Lý Mẫn Hào dở khóc dở cười, đúng là cậu sai nhưng đâu phải do cậu muốn. Với lại Hạnh Trang thế nào cũng là người phụ nữ của cậu rồi, đâu thể vô tâm đứng nhìn. Cậu quyết nói rõ với Thiên Tuyết để còn đi đến bệnh viện nữa.

Thuật lại mọi chuyện xong xuôi, Mẫn Hào nhìn biểu hiện cứng đờ khó tin của Thiên Tuyết mà thiếu kiên nhẫn. Cậu móc từ túi ra một tờ giấy và đoạn băng được sao chép:

- Bản chính tôi đưa cho cảnh sát cả rồi. Đây là tờ giấy mà Hạnh Trang ký với Hạo, bên trong còn có lá thư củ Như gửi cho cô, đoạn băng này toàn diện khuôn mặt của hung thủ.

Nói rồi cậu đứng dậy xin lỗi phải rời đi, Tuyết cũng không muốn giữ lại cô cứ thần thờ cầm hai vật trên tay. Chẳng lẽ bắt được hung thủ rồi cô phải vui chứ, cuối cùng cái chết của Liễu Hạnh Như đã đưa ra ngoài ánh sáng. Nhưng còn hai người kia? Hai người xấu số đã bỏ mạng Quốc Hòa, Minh Thư, cái chết của họ vẫn chưa có kết luận rõ ràng. Có phải cũng là do Lý gia giết chết?.

Người mất rồi, hiềm oan cũng giải rồi cô không muốn giữ những thứ này, tiện tay vụn bếp lửa đốt cháy lá thư.

Lúc đi được nửa đường ra sân, Mẫn Hào sức nhớ ra điều quan trọng nói vọng vào:

- Cần thận với Dương Hạ Vũ.

Hoa Thiên Tuyết gật đầu nhưng lòng lại lo ngại, cô cần đề phòng hấn hay hấn cần cẩn thận với cô?.

Trong lúc cô chìm vào suy nghĩ riêng thì điểm góc khuất tối tăm nơi bật thang gần lối vào bếp, một bóng dáng to cao cô độc đứng bất động nhìn Thiên Tuyết. Hấn tựa vào tường, tay đặt nơi tim, hơi thở ngắt quãng che giấu đi sự thống khổ chịu đựng.

Tôi tin em.

45. Chương 45: Làm Sao Để Có Thể?

Hoa Thiên Tuyết buồn rầu cả ngày ăn không ngon, ngủ không yên, cứ nhăm mắt lại hình ảnh của Mặc Nghiêm liên hiện ra. Anh nở nụ cười với cô cùng một cây súng ánh bạc, nhẹ nhàng bóp cò, một âm thanh vang vọng khắp không gian thật điếc tai, một bóng dáng bé nhỏ yếu đuối ngã sụp xuống. Đôi mắt cô trợn tròn, hơi thở như bị trút sạch khỏi khí quản rồi cô thét lên thật to chạy đến bên cạnh Thiên Hải, thân xác bé con nằm vùi trong vũng máu tươi, và chiếc lỗ tròn to hoáy giữa đỉnh đầu trong đáng sợ làm sao.

Cô còn nhớ rõ như in ánh mắt của Nghiêm, anh nhìn cô như không có chuyện gì xảy ra cả, bỗng từ đâu bản nhạc có giai điệu mượt mà, dịu dàng vang lên, thân xác bé nhỏ trắng bệch trong tay cô thấp thoáng biến mất vào hư vô. Mặc Nghiêm nắm lấy tay Hoa Thiên Tuyết diu dắt cô theo từng nhịp của bản nhạc kia

Không thể làm chủ được bản thân, cô cứ như con rối mặc anh điều khiển, anh khẽ cuối đầu nói nhỏ vào tai cô:

- Dương Hạ Vũ phải chết!.

Rồi cô bật người thoát khỏi vòng tay anh, một cú ngã đau điếng khiến cô giật mình tỉnh giấc, mồ hôi lạnh tuôn không ngừng nơi trán, Hạ Vũ giọng còn ngáy ngủ, lơ mơ hỏi:

- Em gặp ác mộng sao?.

Hoa Thiên Tuyết gật đầu, dụi mắt, cô mệt mỏi quá!

Dương Hạ Vũ xích lại gần, nhẹ nhàng kéo Hoa Thiên Tuyết nằm vào lòng ngực rắn chắc, vạm vỡ, hấn vuốt ve tấm lưng lạnh toát của cô, nói giọng an ủi:

- Có anh ở đây rồi, không còn ác mộng nữa.

Thầm cảm ơn Dương Hạ Vũ, cô vùi khuôn mặt xanh xao của mình vào lòng ngực rộng lớn nơi hân, hít thở dần đều rồi mê man đi vào giấc ngủ, và lần này đúng như lời hân nói. Mặc Nghiêm không còn quấy rầy cô nữa.

Ngày hôm sau Dương Hạ Vũ dậy rất sớm, chính hân còn không biết bản thân đang suy nghĩ điều gì nữa, hân để cô ngủ đến mặt trời vượt qua rào, gà cũng đã ăn no ngủ kỹ. Lén lén lút lút, thập thò như làm điều gian ác sợ bị phát hiện, hân đi đến bên cạnh cô không một tiếng động và rồi:

- Tỉnh rồi thì dậy đi, đừng có nường nữa.

Hoa Thiên Tuyết chán chường vươn vai:

- Một chút nữa thôi.

Không cho cô nói nhiều, cũng chẳng để cho lười biếng nữa, Hạ Vũ bế Thiên Tuyết lên đi nhanh vào nhà tắm giúp cô làm vệ sinh cá nhân, cô hơi ngạc nhiên hỏi hân:

- Hôm nay mặt trời mọc đằng tây à? Hay anh bị sốt?.

Cô đưa tay lên trán Hạ Vũ, hân hoàn toàn không có nóng, không thể nào mê sảng được, đến lượt cô để tay lên trán. Hoa Thiên Tuyết cũng hoàn hảo chẳng bị gì cả, có lẽ là đang mơ, cô mỉm cười tự ngắt mình một phát đau điếng. Không phải mơ, vậy hân đang có âm mưu gì?.

Đôi mắt ngạc nhiên mở to tầm cỡ quả banh của Hoa Thiên Tuyết làm Dương Hạ Vũ bật cười cóc nhẹ vào trán cô:

- Hôm nay là ngày chào đón anh hết bệnh, tròn một tuần rồi còn đâu.

- À... Vậy anh nhớ được gì chưa?.

Dương Hạ Vũ lắc đầu, khoe mi hạ thấp lộ vẻ đau khổ. Thiên Tuyết buồn rĩ rượi, nhưng cũng vui mừng khôn siết, hai cảm xúc trộn lẫn làm khuôn mặt cô trông biến dạng khó coi, cô sợ hân nhớ lại sẽ hận cô và tránh xa cô ra, còn hân quên đi mãi mãi chẳng phải là quá tốt sao?.

Chân Hoa Thiên Tuyết cứ nhún lên nhún xuống, bụng đau, bàn tọa thốn, đây chính xác là cảm giác hồi hộp trước mỗi vấn đề nghiêm trọng, ví dụ như đi thi hay biết điểm chẳng hạn.

Thấy cô cứ luống cuống không biết làm gì cứ đi qua đi lại làm hân chóng cả mặt, hoa cả tai, nhanh chóng chụp con mèo nhỏ lại:

- Đừng có chạy loạn nữa, anh chóng mặt.

Và sau đó cô rất ngoan ngoãn để hân tùy ý sắp xếp, Hạ Vũ lấy một mảnh vải dài buộc chặt che kín đôi mắt cô lại, không gian tối om càng làm lòng Thiên Tuyết hồi hộp. Hai tay Thiên Tuyết nhịp nhịp trên đùi, môi cứ bặm lấy nhau, vành tai thì gắng ngóng lên để nghe, hôm nay trông hân bí ẩn mà ngọt ngào quá!.

Không cho cô đi, Dương Hạ Vũ đích thân làm kiểu công Hoa Thiên Tuyết cả một đoạn, cô còn cảm nhận được cái gì đó lạnh lạnh trên lưng hân áp sát vào ngực cô, và dần cái sự lạnh lẽo đó biến thành nóng. Hân đang vã mồ hôi vì đuối đây mà, ôi lãng mạn quá! Lần đầu tiên Hoa Thiên Tuyết mới được biết đến khuôn mặt con nít, ngây ngô, bình dị như người khác của Hạ Vũ.

Hân cũng như những người con trai khác, khi yêu rồi liền trở nên sến súa đến mức khiến lòng tơ người khác phải dựng đứng, choáng ngợp. Nhưng cách của hân thì hơi bị quá cầu kỳ.

Đặt Thiên Tuyết xuống đất, chân cô chạm vào nền cỏ xanh um tùm tươi mát, cái không khí thanh bình ở khu vườn làm lòng Tuyết trở nên yên ổn. Dương Hạ Vũ đưa tay mở khăn choàng đang che kín mắt Thiên Tuyết ra:

- Tặng em.

Chẳng có gì nhiều ngoài cái cây cổ thụ trong vườn được trang trí thêm ngôi nhà gỗ nhỏ giữa những cành cây, trông nó xinh đẹp và nhí nhố làm sao. Hoa Thiên Tuyết bắt ngờ ôm chầm lấy Hạ Vũ:

- Sau này anh và em cùng sống trên cây nhé?.

Hắn buồn cười vì câu bong đùa của cô, đôi môi cong lên một đường vẽ tuyệt hảo:

- Nó chỉ để giành ngắm cảnh đêm thôi, nhưng nếu em muốn thì chút nữa anh sẽ dọn hết quần áo em ra đây, còn anh vẫn ở trong phòng.

- Anh chơi kỳ.

- Không phải chơi kỳ mà là không muốn trở thành nơi hiến máu nhân đạo cho muỗi.

Từ khi nào Dương Hạ Vũ lại lẻo miệng đến như thế chứ. Hoa Thiên Tuyết chẳng buồn đôi co với hắn, cô vui vẻ, tinh nghịch chạy ùa lên cây nhưng bị Hạ Vũ kéo ngược về.

Hắn giành lên trước!

Hoa Thiên Tuyết phồng má, chửi thầm trong miệng, đã nói tặng người ta mà không cho cô lên trước, tên độc tài gia trưởng, ki bo, bốc phét là đây.

Dương Hạ Vũ biết tổng Thiên Tuyết đang không ngừng rửa hắn, nhưng hình như mặt hắn càng ngày càng dày ra, leo lên tới nơi mới đưa tay đỡ cô lên. Hoa Thiên Tuyết âm ực tự mình leo lên không cần tay hắn giúp. Nhưng tới lúc leo được phân nửa cô mới phát hiện ra... Hoa Thiên Tuyết rất sợ độ cao dù chỉ cách có một hai mét thôi, té xuống cũng bất tỉnh, gãy xương chứ có nhẹ gì cho cam.

Lúc này Thiên Tuyết mới chịu đưa tay lên nắm lấy sự cứu rỗi của Hạ Vũ.

Một ngày vui vẻ, ăn uống trò chuyện trên cây, cô kể cho hắn nghe rất nhiều về chuyện của quá khứ, có mất chi tiết giấu nhem đi, nhưng cảm xúc lúc kể ấy cô dường như nghẹn ngào, bật khóc như đứa con nít. Bao nhiêu đau khổ cô đều nói hết, những nỗi hận còn chôn chặt trong tim Tuyết cô không ngần ngại trút bỏ. Dương Hạ Vũ im lặng, hắn chỉ ngồi lặng đi để nghe cô nói, ôm cô vào lòng dỗ dành từng chút một, chính trái tim lúc này của hắn cũng đang trở nên đau nhói, rách nát, hắn giấu đi những giọt nước mắt thiếu chút nữa đã rơi cùng cô.

Dương Hạ Vũ biết hắn nợ cô rất nhiều, nhưng không ngờ đã để cô hận quá sâu, nhưng vì sao Hoa Thiên Tuyết vẫn yêu hắn, vẫn đợi hắn quay đầu lại nhìn cô chỉ lấy một lần. Và bây giờ đây cô sẽ làm gì? Hắn đã quay đầu lại, cô mỉm cười nhìn hắn, hay trả thù bằng cách moi trái tim hắn ra rồi thỏa mãn bằng cách dẫm nát nó.

- Nếu có thể quay trở lại, anh sẽ không làm như thế.

Thiên Tuyết cười nhìn sâu vào đôi mắt trở nên sống động ấy:

- Trên đời này không có chữ nếu. Nhưng nếu có, em sẽ chẳng bao giờ tiến lại gần anh, vì anh của bây giờ không thể nào là ngày trước được. Anh đã nhớ ra được những gì rồi?.

Dương Hạ Vũ không dám nhìn vào mắt cô, hắn cúi đầu, buồn bã lắc nhẹ, đôi mắt hắn trông buồn và khuôn mặt đã gầy đi rất nhiều. Hoa Thiên Tuyết không muốn nhắc nữa, cô lặng lẽ ôm lấy hắn, tựa vào ngực hắn bình yên trôi qua một ngày đầy cảm xúc. Lòng cô trở nên nhẹ hơn, trái tim đã thôi không còn bị linh hồn cấu xé nữa.

Tối đến, cô trần trọc không ngủ được, chợt điện thoại sáng đèn, tin nhắn của Mặc Nghiêm gửi đến với chín chữ ngắn ngủi đầy xúc tích:-“Nếu em còn muốn nhìn thấy họ bình an”

Tim cô quặn thắt, cô phải làm sao đây thì tin nhắn lại gửi đến:-“Em có một phút để ra tay, người tôi đang ở rất gần em, không còn thời gian nữa Thiên Tuyết à chỉ một mũi tiêm thôi mà, em có muốn cha mẹ, Trân, Hải hưởng thay hắn không? Bốn đổi một em quá lời rồi còn gì?”.

Cô hốt hoảng nhìn ra ngoài cửa sổ, chẳng lấy một ai ngoài đó, Mặc Nghiêm đang ở đâu, anh ta đang trốn ở nơi nào để quan sát nhất cử nhất động của Thiên Tuyết.

Chừng chừ, cô không tin anh có thể nhìn thấy được, cũng hoài nghi anh sẽ làm gì với những người thân của cô. Cô cứ ngồi thừ ra cho đến khi tin nhắn nữa vang lên:-“Em còn ba mươi giây”.

Kèm theo một bức ảnh là Dương Thiên Hải, thằng bé bị bịt miệng, cột chặt vào yên ghế sau xe hơi, những đường đỏ chói trong đêm ánh lên làm cô đau lòng, thằng bé có tội tình gì chứ, nó chỉ là đứa trẻ thôi, da thịt non mềm cứa vào những sợi dây thừng cứng ngắc đó làm sao nó có thể chịu nổi.

Hoa Thiên Tuyết bịt chặt miệng, nước mắt cô tuôn ra không ngừng. Cô rối bời, cô phải làm sao đây? Làm sao mới có thể vẹn cả đôi đường đây?.

46. Chương 46: Hạ Lan

Hoa Thiên Tuyết cuống lên, cô không còn tỉnh táo để suy nghĩ nữa, ba mươi giây, chỉ ba mươi giây thôi. Cô không thể để Mặc Nghiêm làm điều đó với Dương Thiên Hải được, thằng bé còn quá nhỏ để chịu đựng, nó có thể chết mất, còn Dương Hạ Vũ bên cạnh ngủ say, hấn mạnh mẽ như vậy một mũi tiêm thì có nhầm nhò gì.

Cô liều, bấp chấp Hạ Vũ sẽ hận cô nếu như mũi tiêm này đâm vào người hấn, cô vội vã nhưng làm việc rất trầm lặng, tay chân run rẩy cầm cả mũi tiêm cũng không vững.

Thiên Tuyết đưa mũi tiêm lên cao nhắm ngay vào tay của hấn, cô không biết rằng nếu không tiêm đúng sẽ bị sốc thuốc và có thể chết sao?.. Nói bằng giọng ray rứt:

- Em xin lỗi.

Nắm chặt mắt, Thiên Tuyết không muốn nhìn thấy việc sắp xảy ra đâu nhưng đôi tay cô chưa kịp hạ xuống đã bị giữ chặt giữa khoảng không.

Cổ tay Hoa Thiên Tuyết đau nhói, cô mất sức thả mũi tiêm rớt xuống dưới đất, ánh mắt cô mở to ra một cách bàng hoàng, cô nhìn hấn đau khổ. Và hấn cũng đáp lại cô cái nhìn thất vọng đến thương tâm:

- Anh đã tin em, Thiên Tuyết! Anh đã hy vọng em sẽ không làm như thế!.

Hoa Thiên Tuyết nước mắt tuôn như mưa, cô không giật lại tay cũng chẳng phủ nhận hay biện minh điều gì, tiếng khóc nức nở trong đêm nghe sao quặn tim, cô cứ khóc mà chẳng thể nào cất nên lời. Dương Hạ Vũ cứ chờ đợi từ môi Thiên Tuyết nói ra một lời minh bạch cho bản thân, nhưng cô đã không nói.

Tiếng chuông điện thoại của cô vang lên, Hoa Thiên Tuyết chậm tay hơn Hạ Vũ, hấn bắt máy mở loa, giọng nói bên kia nghe sao vui mừng quá, cả tiếng cười khanh khách đến rợn óc nữa:

- Dương Hạ Vũ, tao đoán ngay là mày còn tỉnh táo lắm mà! Tốt rồi, muốn cứu con mày và lấy lại lòng mỹ nhân không?.

- Đừng có vòng vo nữa.

- Mày chẳng có tí máu hài hước gì cả, thôi được rồi, ngày mai tại Bến Cảng của Thành phố A, mười bảy giờ chúng ta gặp và trao đổi nào.

- Mày muốn trao đổi thứ gì?.

- Mạng chó của mày.

- Được.

Dương Hạ Vũ tắt máy, quảng luôn cái điện thoại vào tường, một tiếng va chạm lớn vang lên, những người làm trong nhà đều nghe thấy nhưng lại vờ như chẳng có chuyện gì, tiếp tục nhắm mắt ngủ tiếp.

Hấn cuối người cầm lấy cây tiêm dưới đất, Hoa Thiên Tuyết cứng ngắc người ra nhìn hấn, cô muốn cắn lưỡi chết quách cho rồi, cô phải nói làm sao với hấn đây? Nhưng lúc này hấn nói...

- Ngày mai đừng đi.

Cô không muốn hấn đến đó, chắc chắn là cái bẫy. Một cái bẫy chết người mà tử thần đang trực chờ vẫy gọi.

Dương Hạ Vũ đáp lại sự lo lắng của cô bằng nụ cười dịu dàng, hân ôn nhu, sủng nịnh kéo cô vào lòng, đưa mũi tiêm lên ngang tầm mắt cô và rồi hân bình thản nói:

- Em biết thứ gì trong đây không?.

Cô ngây thơ trả lời:

- Moocphin, nó không độc hại nếu như ta không lạm dụng.

Hân lắc đầu, cười vào vẻ ngốc nghếch dễ bị đánh lừa của cô:

- Bên ngoài nó là moocphin theo như em nghĩ, nhưng bên trong nó lại là một thứ khác.

Cô kinh ngạc, run rẩy nhìn chằm vào mũi tiêm:

- Thứ khác? Là thứ gì?.

- Hoa anh túc, heroin, ma túy. Nó mang nhiều cái tên khác nhau và những cái tên vô cùng đáng sợ.

Hoa Thiên Tuyết lạnh toát cả sống lưng, cô ngồi trong lòng hân run lên, chỉ một chút nữa thôi cô đã biến Dương Hạ Vũ thành kẻ mà xã hội luôn tẩy chay?.

Cô im lặng chỉ biết dụi mặt vào lòng ngực hân, cô nhức đầu quá:

- Đừng đi, em không muốn mất anh, không muốn mất ai cả.

Dương Hạ Vũ vuốt nhẹ đôi má bị nước mắt bao phủ của cô, Thiên Tuyết thật dễ khóc, cô yếu đuối và cần phải được hân chở che nếu không cô sẽ vỡ tan thành nước. Hân cúi đầu hôn lên từng giọt nước mắt trên má cô, khẽ an ủi:

- Sẽ không mất ai cả, anh sẽ ổn. Anh là Dương Hạ Vũ, không phải kẻ dễ dàng bị Mặc Nghiêm giết chết đâu.

Dù lời hân nói như thế nhưng cô không thể nào yên tâm được, Mặc Nghiêm không phải là dạng vừa, chẳng tầm thường như vẻ bề ngoài đâu, anh quả thật chẳng khác nào ác quỷ đội lớp thiên thần, chiếc mặt nạ thánh thiện ấy được chế tạo thật hoàn hảo.

Hoa Thiên Tuyết cũng không thể trách được Mặc Nghiêm, đúng là anh sai, Dương Hạ Vũ cũng sai nhưng người tội nghiệp nhất, cội nguồn của tất cả lại là Yên Nhi, nếu cô ấy không gặp Hạ Vũ, không yêu hân có lẽ cô đã không chết và chẳng thể nào biến Mặc Nghiêm trở thành điên loạn như thế.

- Anh hứa chứ?.

- Hứa.

Cô như đứa trẻ muốn lấy làm tin liền đưa ngón út bé nhỏ ra trước mặt Dương Hạ Vũ bắt hân phải ngoéo tay cho bằng được. Hạ Vũ cũng làm như cô, còn yêu chiều hôn lên môi Tuyết:

- Qua ngày mai, mọi thứ sẽ ổn cả thôi.

Ừ thì mọi chuyện sẽ ổn cả thôi, Thiên Tuyết gật đầu ôm lấy Dương Hạ Vũ, cả hai không ngủ cả đêm, hân ôm lấy cô thật chặt, siết mạnh như sợ rằng không còn cơ hội để ôm cô, còn Thiên Tuyết cứ nghe mãi nhịp đập ở tim hân. Cô rất sợ ngày mai nơi đây sẽ trở nên im lặng, lạnh ngắt không còn sức sống.

Mỗi người ôm một tâm trạng riêng nhưng cùng chung một nỗi sợ, Dương Hạ Vũ dù lòng biết chắc rằng sẽ bình an, nhưng trên đời ai đoán được chữ ngờ cơ chứ?.

Sáng hôm sau.

Không khí trông chẳng vui vẻ gì cho cam, Dương Hạ Vũ hiền hòa đưa cô đến một nơi rất xa đó là thành phố H, nơi vùng quê yên tĩnh với những ngôi nhà san sát nhau, trông thật bình dị, gần gũi và thanh thản nhẹ lòng.

- Chúng ta đến đây để làm gì?.

Hạ Vũ nở nụ cười buồn nhưng lại ngây ngô như cậu bé:

- Viếng mẹ anh.

Hoa Thiên Tuyết thôi không cười nữa, cô theo bước chân của hắn đi vào ngôi nhà bằng gỗ quý phái, bên ngoài có vài ông bà cụ quét sân tám chuyện phiếm, thấy Hạ Vũ bước vào họ liền hiền lành cười, chẳng ai tỏ ra sợ hãi với cậu thiếu gia ngang tàn này. Vũ nói:

- Đó là những người làm cho mẹ anh ngày trước, họ đã luôn ở đây.

Thiên Tuyết gật đầu hiểu ý, những người làm trung thành, những người làm bạn đến già đơn giản chỉ muốn ở bên cạnh nhau, khi buồn lòng ngồi cùng chiếc chiếu mây để nhắc lại chuyện xưa.

Đi một đoạn vào tới gian phòng, căn phòng không ai ở nhưng lại sạch sẽ thơm mát, hương khói thơm dịu vờn quanh cánh mũi Tuyết, cô ngược đầu nhìn vào chánh điện gian phòng. Một khung hình không to cũng chẳng nhỏ đang chứa đựng dung nhan của người phụ nữ phúc hậu, khuôn mặt của Hạ Vũ rất giống bà từ nét cười xinh đẹp ấy, đến cả ánh mắt tinh tường sáng rọi lên sức sống mãnh liệt.

- Mẹ anh tên gọi Hạ Lan, bà qua đời năm anh được sáu tuổi, bà bị một khối u ác tính hành hạ. Dù đã mổ bỏ thành công nhưng thân thể bà quá yếu nên không thể qua khỏi, đã hơn mười lăm năm rồi. Mẹ anh vẫn cứ trẻ mãi, vẫn cứ mỉm cười như thế với anh, mỗi lần cùng cha về viếng mẹ, hai cha con đều trò chuyện với bà, và bà chỉ mỉm cười và lắng nghe. Tuy vậy nhưng anh biết bà đang rất vui, đúng không? Hôm nay anh còn dẫn cả con dâu về rồi ngày mai sẽ ra mắt cháu nội nữa cơ.

Hoa Thiên Tuyết lắng nghe Dương Hạ Vũ nói, nghe thấy lời nói nghẹn lại nơi yết hầu của hắn. Cô dường như hiểu ra những gì hắn nói chính là đang che đi sự cố không may xảy ra, và điều bất trắc đó thật sự rất nghiêm trọng.

Cô ôm lấy thất lưng hắn, nước mắt cô lưng tròng nhưng đã không tuôn rơi, cô không muốn khóc, cô kìm nén lại. Bởi vì hắn sẽ không sao đâu:

- Đúng vậy, ngày mai chúng ta lại đến viếng thăm mẹ, cho Thiên Hải nhìn thấy bà nội xinh đẹp của nó nữa.

Dương Hạ Vũ xoa lấy mái tóc cô, hắn đặt cằm lên đỉnh đầu cô, cười, hắn đang nở một nụ cười hạnh phúc:

- Ủ, sẽ đến cùng nhau.

Hắn nhất định không thua Mặc Nghiêm, hà cớ gì hắn phải sợ anh. Dương Hạ Vũ chẳng thua kém ai, chẳng sợ người nào cả. Huống hồ hắn còn có hy vọng để và quyết tâm phải trở về bình an.

47. Chương 47: Bến Cảng

Trời chiều không khí sáng tỏ và thanh mát, những áng mây vẫn lặng lẽ trôi, những con người vẫn cứ hối hả trên làn đường. Dù bây giờ có ai đó biến mất thì mọi thứ vẫn cứ bình lặng, chẳng có điều gì thay đổi cả trên cái thế giới này cả.

Dương Hạ Vũ nắm lấy đôi tay Hoa Thiên Tuyết hòa vào làn người đông đúc ấy, dạo quanh và cảm nhận lấy thế giới vội vã đó. Hắn siết chặt đôi tay cô, Thiên Tuyết ngược mặt mỉm cười với hắn, cô bước nhanh hơn dẫn hắn đi đến một nơi.

Nơi cô đưa hắn đến chẳng phải nơi xa lạ gì, những anh chàng hát rong đang mệt và mồ hôi nhưng trên môi vẫn nở nụ cười rất tươi và giọng hát ấy làm cho cô lẫn hắn, cảm nhận được nỗi yêu đời tha thiết dù cuộc sống có khổ cực ra sao. Thiên Tuyết vẫy tay với bọn họ, họ gật đầu với cô rồi chẳng làm gì nữa. Dương Hạ Vũ thấy lạ bèn hỏi:

- Em mới ra ám hiệu gì thế?.

- Không có gì đâu.

- Cóm ư?.

- Không, em chưa muốn cha mẹ, con trai và Trần Trần bỏ mạng đâu.

Dương Hạ Vũ nheo mắt nhìn cô rồi đánh mắt về phía nhóm nhạc dạo bốn người kia, hắn cau mày nhìn một người đội nón cúi gầm mặt sao quen quen. Cô nói với hắn:

- Anh có nhớ lời anh từng hứa với em không?.

Hắn vờ quên lắc đầu, mặt tỏ vẻ tội nghiệp, Hoa Thiên Tuyết chu môi làm nũng:

- Đi biển.

Lúc này hắn mới cười hì, gật đầu, còn tinh nghịch xoa đầu cô đến bù xù, Thiên Tuyết cũng muốn đánh vào tay hắn lắm nhưng cô đã không làm. Thời khắc sắp đến rồi, cô muốn được thấy hắn vui vẻ như thế lâu hơn. Rồi cuộc điện thoại định mệnh đã đến, Dương Hạ Vũ bóp nát chiếc điện thoại trong tay, những mảnh kiếng vỡ ghim vào tay hắn đến chảy máu, Thiên Tuyết đau nhói lấy chiếc khăn tay băng lại cho hắn.

Mười bảy giờ tại Bến Cảng thành phố A.

Dương Hạ Vũ cùng Hoa Thiên Tuyết đi lên một chiếc tàu chở hàng hiệu AJ50, bên trong khoang chứa hàng Mặc Nghiêm đang ngồi trên chiếc ghế bọc da, bắt chéo chân nhip nhẹ. Trân Trân cả Thiên Hải vừa nhìn thấy Hoa Thiên Tuyết và Dương Hạ Vũ đã khóc thét lên:

- Ba...ba...

Hoa Thiên Tuyết mở tròn mắt nhìn hai đứa nhóc kêu lên những từ đầu tiên trong nước mắt, Dương Hạ Vũ thì hạnh phúc khôn siết, cả người hắn cũng không còn đứng yên được nữa. Hắn muốn lao đến cướp lấy bọn trẻ trong tay Mặc Nghiêm.

Mặc Nghiêm nhếch nhẹ bên mép, hắn đứng dậy một cách nhẹ nhàng rồi đi đến bên trước mặt cô và hắn:

- Giờ thì chỉ cần hai người ở lại uống cùng tôi chén trà thôi.

Thiên Tuyết quát:

- Thả họ ra chúng tôi sẽ ở lại, anh muốn cái quái gì cũng được.

Đúng như lời hứa, Mặc Nghiêm kêu người hộ tống cha mẹ, Trân Trân và Thiên Hải ra khỏi khoang chứa hàng chuẩn bị xảy ra ẩu đả này, Tuyết muốn ôm lấy nhưng bị người của Mặc Nghiêm giữ lại, cô lo lắng hỏi:

- Anh định mang họ đi đâu.

Nghiêm phủi vài hạt bụi dính trên tay áo, lời lẽ sắc bén trả lời:

- Ra khỏi chỗ này, em muốn cho con em thấy cha nó chết thế nào à?.

Câu nói của Mặc Nghiêm làm Thiên Tuyết tức giận, cô cay nghiệt, hồng hách nạt vào mặt anh:

- Ai chết vẫn chưa định rõ đâu.

Dương Hạ Vũ bên cạnh không nói được một chữ nào nhưng hắn phải giơ ngón cái lên khen Thiên Tuyết, hôm nay trông cô mạnh mẽ, gan dạ và tự tin làm sao, nói không cần suy nghĩ hay chớp mắt luôn. Thế nhưng, ngón tay của Hạ Vũ sắp bị Thiên Tuyết bóp gãy rồi, cô sợ hãi bao nhiêu đều đã trút xuống ngón tay hắn cả rồi.

Lúc này Mặc Nghiêm thấy đáng vẻ quật cường lỗ lã của Hoa Thiên Tuyết mà bật cười, anh chẳng có ý định hành hạ cô, vì kẻ anh muốn trút giận không phải cô. Nghiêm chuyển hướng đến bên Dương Hạ Vũ, hắn ưỡn ngực, ngẩng cao đầu đầy kiêu ngạo:

- Tới luôn đi.

Mặc Nghiêm phẩy tay ý bảo bọn thuộc hạ lui ra, anh bật cười quay mặt đi, chưa được ba bước anh đã quay đầu nhanh đến bất không kịp, một cú đâm nhắm thẳng vào mặt Hạ Vũ. Nhưng hắn thân thủ vốn nhanh nhẹn vội đẩy Thiên Tuyết ra để né đòn, Mặc Nghiêm thu cú đâm trở về trở người vung lên đòn đá xoáy, Dương Hạ Vũ lách người dễ dàng né tránh.

Cứ như thế Mặc Nghiêm tấn công thì Hạ Vũ lại thủ, từng chiêu trò võ thuật chẳng nhằm nhò gì đến Hạ Vũ, anh thu đòn, đứng cười như kẻ điên:

- Tao đã đánh giá thấp mày rồi Hạ Vũ.

Không gian trở nên im bật, Mặc Nghiêm đầu mắt với Dương Hạ Vũ, hai người đờ đờ sát khí với hai bộ mặt khác nhau hoàn toàn, một người mang theo khuôn mặt phát cáu nóng đến đỏ rần, từng đường gân xanh lồi lõm trên cổ, còn kẻ kia cứ nở nụ cười nửa vờ, cái dáng khinh người ấy khiến người khác lạnh buốt đến từng chân tơ kẽ tóc.

Mặc Nghiêm gật đầu nhẹ lập tức đám thuộc hạ ăn theo nhào đến tấn công Dương Hạ Vũ, Hoa Thiên Tuyết lo ngại quay quẩn tìm những khúc gỗ. Mặc Nghiêm quan sát thân ảnh bé nhỏ luống cuống bên ngoài đám hỗn lộn mà buồn cười, anh sải bước nắm gọn Thiên Tuyết trong tay:

- Đừng nghĩ đến việc giúp hắn.

Nhìn bóng lưng cao to của Hạ Vũ một mình độc chiến mà Thiên Tuyết nhói lên, xô Mặc Nghiêm ra xa, khinh bỉ với dáng vẻ ngụy quân tử kia:

- Đừng động đến tôi.

Mặc Nghiêm cũng không thèm chấp, anh còn nhiều thời gian để giam giữ cô nếu như Dương Hạ Vũ biến mất vĩnh viễn mà.

Đoàng

Một tiếng súng vang lên, Hoa Thiên Tuyết mở to mắt, những âm thanh la hét lẫn át đi tiếng gọi của cô, nước mắt cô rơi trong vô thức. Mọi thứ như di chuyển chậm lại, đến những bước chân của cô cũng rất nặng và khó nhọc nâng lên, Thiên Tuyết lao đến bên cạnh Hạ Vũ bất ngờ, Nghiêm không tin bàn tay của anh đã để hụt mất cô.

Phát súng ấy do Mặc Nghiêm bóp cò, còn nơi nó đến chính là bắp đùi phải của Hạ Vũ, viên đạn xuyên qua lớp da thịt đến đau điếng khiến Hạ Vũ không đỡ đòn kịp. Từng tên thuộc hạ thừa cơ hộ mà cầm những thanh gỗ to nện vào người Dương Hạ Vũ, hắn đưa tay che đầu mình lại, chân rỉ ra từng dòng máu đỏ tươi bao phủ cả một khoảng sàn đen của khoang chứa hàng.

Từ đâu Hoa Thiên Tuyết bay đến ôm lấy Dương Hạ Vũ, một thanh gỗ chuẩn bị nện xuống lưng Thiên Tuyết thì...

Đoàng

Âm thanh chưa dứt đó lại vang lên, đôi mắt tên thuộc hạ đang giơ thanh gỗ trọn tròn, máu tươi ọc ra từ miệng nhanh chóng đổ ịch xuống sàn. Giọng Mặc Nghiêm cất bần quát:

- Dừng tay.

Bọn thuộc hạ làm sao dám cãi lời, cả bọn đứng yên ngay ngắn xếp thành hình tròn bao quanh Dương Hạ Vũ, anh quăng cây anaconda xuống sàn vang lên anh thanh kim loại va chạm vào nhau.

Thật sự Mặc Nghiêm không biết nên nói Hoa Thiên Tuyết dừng cầm hay chửi cô ngu ngốc đây, nếu anh không kịp ra tay có lẽ cô mất mạng chỉ là chuyện đương nhiên. Dương Hạ Vũ ôm lấy Thiên Tuyết vào lòng tránh xa Mặc Nghiêm ra.

- Vũ mày không xứng với cô ấy, nếu mày để Thiên Tuyết lại tao sẽ tha cho mạng chó của mày.

Dương Hạ Vũ bật cười, một bãi nước bọt phun thẳng vào người Mặc Nghiêm, có chút máu hòa quện vào đó dính dóp trên chiếc áo vest đen nghiêm trang của anh. Mặc Nghiêm nhếch môi, anh lau vạt áo bằng chiếc khăn màu trắng tinh, mặt không biến sắc.

- Vậy mày phải chết, sau đó Hoa Thiên Tuyết là của tao.

Tên thuộc hạ sau lưng truyền đến tay Mặc Nghiêm một vật ánh bạc, lạnh lùng cùng chiếc nòng đen hoáy nhắm thẳng vào giữa trán Dương Hạ Vũ.

Hoa Thiên Tuyết càng lúc càng kinh tởm Mặc Nghiêm hơn, hắn chơi số đông đã đành còn dùng vũ khí áp đảo, thuận theo chết mà nghịch ý cũng chết, chết sớm hay muộn gì cũng như nhau thôi, viên môi cô nâng lên hình bán nguyệt, tay đưa ra chạy lấy nòng súng đưa thẳng vào giữa trán mình:

- Ai đi trước cũng được mà, vậy cho tôi một vé đặc biệt đi.

Dương Hạ Vũ thoáng giật bắn cả người kéo tay Thiên Tuyết, nhưng cô cố gồng người lại, giờ đây Hạ Vũ đang bị thương nặng, vết thương cũ tính cả mới làm hấn không còn đủ sức để giằng co với cô nữa:

- Hoa Thiên Tuyết, em điên à?. - Dương Hạ Vũ không biết phải làm sao chỉ còn cách quát cô:

- Ừ em điên rồi - Thiên Tuyết ngang nhiên trả lời Hạ Vũ, ánh mắt sắc bén xoáy sâu vào ánh nhìn lạnh lẽo của Mặc Nghiêm.

Anh trao cho cô một tràng cười trào phúng:

- Nếu em đã thành tâm như thế tôi cũng nên thuận theo ý nguyện của em chứ nhỉ?.

Mặc Nghiêm trở nên âm trầm, giọng nói của anh rất nhẹ nhàng nhưng nghe sao cứ như mang theo cả một Bắc Cực lạnh giá, Tuyết nhắm chặt mắt đôi tay vẫn nắm lấy họng súng kê sát giữa trán.

Phút giây ấy Hoa Thiên Tuyết không còn nghe thấy gì ngoài những âm thanh vo ve tựa muỗi kêu, nhưng cô biết đó chính là những lời của Dương Hạ Vũ, hấn đang quát cô, đang van nài cô từ đằng sau, và những tên thuộc hạ kia đang tách biệt hấn và cô.

48. Chương 48: Đại Kết Thúc

Mặc Nghiêm hít thở nặng nhọc, anh bệnh quai hàm, cấu tiết muốn điên lên, ánh mắt anh lóe lên tia độc ác chết người, trong đầu anh lại xuất hiện ra hình ảnh của Yên Nhi khi ấy, tình nghĩa bao năm chỉ vì Dương Hạ Vũ mà phản bội anh.

Dương Hạ Vũ dùng hết sức thoát ra khỏi bọn thuộc hạ để chạy đến bên Hoa Thiên Tuyết, hấn muốn kéo cô ra, nước mắt của cô đang dần làm tan chảy trái tim của hấn, chính hấn lúc này cũng đang rơi lệ vì cô đây.

Bùm Âm...

Bỗng nhiên chiếc tàu rung chuyển phát ra một tiếng nổ lớn, lửa bắt đầu nổi lên, khói đen mịt mù khiến Hoa Thiên Tuyết, Dương Hạ Vũ, Mặc Nghiêm nghẹt thở ho sặc sụa, cô nắm lấy tay hấn tìm đường chạy ra khỏi con tàu đang bị bốc cháy.

Anh đứng giữa biển lửa nhìn đôi tay hai người họ lúc hoạn nạn đan chặt vào nhau, rồi nhìn lại chính bản thân cô độc chỉ phút chốc nữa thôi sẽ chìm vào biển lửa, anh dường như hiểu ra đạo nghĩa nào đó mà trước giờ anh vẫn luôn giả mù mờ.

Nước mắt anh rơi lên đôi tay đang đưa ra, và hình như trong làn khói mịt mờ ấy bóng dáng mờ ảo của Yên Nhi hiện lờ mờ, nghịch ngợm hiện ra, cô đang đặt tay lên tay anh, mỉm cười nhẹ vòng tay ôm lấy anh. Cảm giác ấm áp như thực, cả hình ảnh sống động này nữa, có phải Nghiêm đang mơ hay không? Anh đan những ngón tay vào mái tóc bồng bềnh bay lượn trong làn khói của Yên Nhi:

- Đừng rời xa anh.

Yên Nhi gật đầu, vùi khuôn mặt bé nhỏ hồng hào vào lòng ngực anh thật sâu, Mặc Nghiêm trở nên ôn hòa, sủng nịnh ôm lấy cô, rồi anh nhẹ nhàng ngã xuống sàn bên cạnh hình bóng của Yên Nhi. Ánh lửa đỏ đáng sợ bao nhiêu thì trong mắt Mặc Nghiêm nó lại xinh đẹp tô điểm làm nền cho Yên Nhi nhu thuận trong lòng, anh không cảm thấy nóng hay khó chịu, Mặc Nghiêm nhắm mắt, đây chính là con đường của anh chọn. Anh không muốn cô đơn nữa, dù đây có là ảo giác thì sao, còn hơn phải đối mặt với thực tại. Chẳng ai cần anh cả, chẳng còn ai để cho anh vì họ mà sống nữa.

Lúc thoát ra ngoài được rồi, Hoa Thiên Tuyết mới nhớ đến Mặc Nghiêm, cô tìm anh nhưng chẳng thấy đâu cả, đúng là cô rất hận rất kinh tởm Mặc Nghiêm, nhưng anh không thể chết được:

- Không, Mặc Nghiêm còn trên tàu.

Một đội cứu hỏa đến rất nhanh, họ nhanh chóng lên thuyền cứu hộ nhưng không kịp nữa, chiếc tàu văng lên một tiếng “BÙM” lớp rồi bùng cháy thật to thiêu rụi tất cả những thứ xung quanh. Hoa Thiên Tuyết nhìn đến cứng người, cô không tin Mặc Nghiêm mới vừa đứng trước mặt cô bằng da bằng thịt trong phút chốc đã vùi mình trong biển lửa.

Bỗng dưng cô lại khóc, không phải cô khóc vì cái chết của anh mà chết vì những ký ức ngày trước, nếu ngày trước mọi thứ không tồi tệ có lẽ cô và anh đã trở thành những người bạn tâm giao rất tốt. Anh quả thật không xấu xa, chỉ là anh đã quá đau buồn, đổ lỗi cho kẻ khác vì sai lầm của bản thân.

- Tại sao chiếc thuyền lại bốc cháy.

Bác sĩ, y tá đang sơ cứu cho Dương Hạ Vũ, hắn còn chưa hết tức giận tay nắm chặt lấy cổ tay Thiên Tuyết siết chặt, ánh mắt hung hăng đã ngang dọc đến những cảnh sát bên cạnh.

Từ xa bóng dáng điên loạn của Lý Mẫn Hạo bị tổng vào xe cảnh sát, miệng cậu không ngừng cười hả hê, nói thật to:

- Bọn chúng chết hết rồi... Haha... Chết hết rồi...

- Tại sao hắn lại có thể ra khỏi tù?.

Lý Mẫn Hạo cũng chạy đến gần Hoa Thiên Tuyết bên cạnh là Lưu Hạnh Trang được Ngọc Thái đẩy xe lăn đến, Bạch Nhu đâu đó lấp ló sau lưng cảnh sát, khuôn mặt chị biến sắc xanh xao đến đáng sợ, đôi môi trắng nhợt như người mất hồn, chị cũng bị cảnh sát tổng vào xe trong tình trạng khủng hoảng.

Lưu Hạnh Trang lên tiếng:

- Có lẽ là Bạch Nhu đã bảo lãnh Lý Mẫn Hạo, thật tội, cô ấy hoàn toàn không nghĩ đến kết quả!.

Đó chỉ là phỏng đoán của riêng Hạnh Trang thôi, những người khác cũng không còn ý nào hay hơn đồng loạt gật đầu đồng ý.

Khi Hoa Thiên Tuyết thở dài quay lại nhìn Dương Hạ Vũ, cô đã phải dở khóc dở cười bởi biểu hiện hờn dỗi của hắn, không ngờ hắn cũng có bộ mặt này đây.

Cha mẹ Thiên Tuyết từ xa ẵm hai đứa nhỏ đi đến bên cạnh Hoa Thiên Tuyết, cô ôm lấy cha mẹ bình an mà khóc, khóc vì hạnh phúc, không vì niềm vui bé nhỏ này. Dương Thiên Hải đòi Hạ Vũ ẵm, hắn đương là người cha tốt đưa tay ẵm lấy con trai, môi chu ra bảo:

- Gọi ba đi con, gọi lại đi nào!!!.

Thế nhưng Dương Thiên Hải chỉ nhìn lấy hắn một lần duy nhất rồi đòi Thiên Tuyết bế, Hạ Vũ chề môi mắng yêu:

- Đồ mê gái.

Thiên Tuyết huýt nhẹ vào người Hạ Vũ:

- Hay anh muốn con trai ta lớn lên mê trai như Simon.

Lúc này ngón tay cô mới chỉ đến bóng dáng cái tên đội mũ che kín mặt lúc này, Hạ Vũ bỗng tỉnh hèn chỉ lúc này trông quen quen mà chẳng đoán ra được là ai.

Simon Trần vốn là đi theo những thanh tra viên giám sát an toàn của Hoa Thiên Tuyết và Dương Hạ Vũ, chẳng lẽ phải giải cứu cô và hắn nhưng bọn họ còn lo giải quyết đám thuộc hạ định mang con tin đi mất cũng là lúc phát hiện ra Lý Mẫn Hạo đặt bom gần đó. Cảnh sát điều động và người gỡ bom đã phá được một trái nhưng không kịp tắt tất cả ba trái quanh tàu.

Dồn thêm việc trên tàu hàng loạt xạ thủ, những tiếng súng bị cách âm nên bọn người Mặc Nghiêm, Thiên Tuyết, Hạ Vũ bên trong không thể nghe thấy.

Hai tháng sau.

Lưu Hạnh Trang cùng Lý Mẫn Hào kết hôn trong sự phá hoại của Lưu Ngọc Thái, hẳn chính là phản đối hôn nhân này. Sao con tin có thể yêu kẻ bắt cóc được, Đỗ Phương lại phải mệt nhọc trời Ngọc Thái, bịt luôn mồm của hắn hết cả buổi lễ.

Hai đứa nhóc nhỏ được cùng ông bà ngoại lẫn ông nội đưa đi chơi, nhưng trước đó Trân Trân và Thiên Hải đã được đi viếng bà nội của chúng.

Còn Dương Hạ Vũ và Hoa Thiên Tuyết sau những biến cố xảy ra, họ mới nhận ra tình yêu của họ dành cho nhau sâu nặng thế nào, Thiên Tuyết tập tha thứ và cắt đi những sai lầm kia vào sâu màn ký ức. Còn Hạ Vũ trở thành người đàn ông lý tưởng trọn đời chỉ yêu thương, bảo vệ cho gia đình bé nhỏ này.

Đời đâu có bao nhiêu năm nữa đâu, bọn họ đã làm lỡ quá nhiều thời gian để nhận ra tình yêu, để nhận ra họ thuộc về rồi.

Trên bờ biển cát trắng, từng cơn gió mang theo mùi mặn dịu của biển, ánh tà của hoàng hôn buông lơ nơi xa phía chân trời, dội lên hình bóng ẩn hiện in vào làn sóng kia, hắn nắm lấy tay cô bước dạo qua từng cơn sóng kia. Dịu dàng thủ thỉ vào tai Thiên Tuyết:

- Chúng ta sinh thêm một đứa nữa nhé?.

Hoa Thiên Tuyết nghe thấy nóng bừng hết hai má, vành tai bị hắn mút nhẹ đến ửng hồng, cô cúi mặt thẹn thùng, bặm lấy môi dưới cô cười đến ngoác cả mồm:

- Anh đi mà để, em còn phải giữ eo.

Mặt Hạ Vũ bỗng nhiên đen lại, mâu quang sa sầm, cởi áo ngoài bao bọc cô lại:

- Định cho thằng nào nhìn?.

Cô cứng đờ không còn cách nào giải thích, cô chỉ đang trêu lại hắn thôi mà làm gì mà ghê vậy. Hắn không nói không rằng bế xốc cô lên chạy thật nhanh về ngôi nhà nhỏ bên bờ biển. Hoa Thiên Tuyết vẫn còn chưa được ngắm và hưởng thụ cảnh biển đã mà, hắn định làm cái gì đây? Cô vùng vẫy, khóc rống. Dương Hạ Vũ liếc xéo:

- Đi sinh cho anh thêm một đứa nữa, miễn bàn cãi.

Cô ngã ngửa, nước mắt vì buồn cười mà chảy:

- Anh đang ép buộc em sao?.

- Không phải ép mà là mệnh lệnh phải thi hành.

Hoa Thiên Tuyết bó tay, choàng tay ôm lấy cổ hắn, nhẹ nhàng nói:

- Chúng ta phân thắng bại nào!.

Cánh cửa nhà nhỏ bị cô đẩy mạnh đóng chặt, hắn cứng đờ vì bàn tay kia của cô rất nhanh đã nắm lấy cậu bé, yêu chiều vuốt ve. Càng ngày mèo nhỏ của hắn càng trở nên bạo dạn mà, nhưng mà hắn thích. Cuộc vui chưa được diễn ra bên ngoài cánh cửa đã có giọng nói cực kỳ éo lá vang lên:

- Dương Hạ Vũ.

Là giọng con gái, Hoa Thiên Tuyết nheo mắt và tội nghiệp cho cậu bé đang bị cô bóp đến đau thốn, Dương Hạ Vũ oan uống cười không giống cười, mà nói là khóc cũng chẳng thể nhìn ra được.

- Oan cho anh!.

- Hoàn -

49. Chương 49: Ngoại Truyện

Sau vụ nổ tàu Mặc Nghiêm sống sót một cách kỳ diệu, anh không sao hoàn toàn bình phục, lúc anh trở về có nhiều người còn ngỡ ngàng bất tỉnh tại chỗ nhưng có điều gì đó bất ổn:

- Tôi là ai?.

Đôi mắt anh vô hồn cứ luôn miệng hỏi mình là ai, lắm lúc còn phát điên đánh người nữa, người làm trong nhà ai cũng sợ anh đến bỏ chạy, Tổ An từ Úc trở về theo lời mẹ mà chăm sóc anh, ban đầu anh còn chửi mắng xua đuổi cô, nhưng dần dần anh cũng không còn phát điên nữa.

Hoa Thiên Tuyết thường xuyên cùng Dương Hạ Vũ ghé qua xem anh thế nào, dù sao Mặc Nghiêm cũng trở nên ngoan rồi, sự tình ngày trước bỏ qua được cứ bỏ.

Bảy năm sau.

Hôm nay là ngày các nhóc tì nhà Dương Hạ Vũ, Hoa Thiên Tuyết đi học, thẩm thoát bọn chúng đã học lớp hai rồi cơ đấy, còn cậu bé kháu khỉnh nhà Lý Mẫn Hào cũng tập tễnh nắm tay mẹ vào lớp một. Thăng nhóc đấy tên Lý Chữ Thiên, lanh lợi, tinh nghịch có chút phá phách và độc đoán từ bé.

Ai cũng đùa Hào và Vũ bị tráo nhầm con rồi, Dương Thiên Hải hiền lành, tốt bụng cứ như Mẫn Hào lúc bé, còn Lý Chữ Thiên thì thôi rồi, tính cách cứ như học thuộc lòng từ Hạ Vũ.

- Hôm nay Bảo Trân phải đi học với tôi.

Chữ Thiên hốc hách chống nạnh, cậu không quên lôi Bảo Trân từ trong tay Thiên Hải về giấu sau lưng, cổ họng phát ra từng tiếng hừ hừ cảnh cáo chống cự là có chiến tranh. Lưu Hạnh Trang vỗ nhẹ vào mông con:

- Không được hỗn với anh.

Dù bị đánh nhưng Chữ Thiên không cho là đúng, cậu ậm ừ trả Liễu Bảo Trân lại cho Dương Thiên Hải, hất cằm rời đi không thèm xin lỗi. Thiên Hải rất ngây thơ đúng hơn là hiền quá mức.

Bảo Trân thấy bản thân chẳng khác nào quả bóng, cô bé cũng chẳng ưa chi cái tên Lý Chữ Thiên ngang bướng ấy, cô nắm lấy tay Thiên Hải lôi đi đến xe, đôi chân bé nhỏ di chuyển nhanh. Thiên Hải cười cười với Trân:

- Chữ Thiên thích Bảo Trân lắm!

Trân quay mặt về, đôi má múm mím hồng hào có chút đáng yêu muốn cắn vào:

- Vậy Thiên Hải có thích Trân hông?.

Dương Thiên Hải nheo mắt nhìn Bảo Trân từ trên xuống dưới, đánh một vòng qua lại, suy ngẫm và đánh giá thật lâu cuối cùng rút ra một kết luận:

- Nếu Trân Trân đẹp được tý nữa như Tiểu Mi cùng lớp... Chắc là có thể thích...

Liễu Bảo Trân thấy mình đang bị sỉ nhục, bị chê xấu còn dám đem ra so sánh với con bé xấu nhất nhì lớp kia nữa, không lẽ trong mắt Thiên Hải cô nhóc này lại xấu ma chê quỷ hờn thế sao?. Tính tình trước giờ của Bảo Trân rất hung hăng, con gái mà còn hơn cả con trai nữa.

Con bé làm một chuyện mà ngay cả Hoa Thiên Tuyết cũng phải ngao ngán lắc đầu, Trân Trân đương nhiên lột quần Thiên Hải giữa thanh thiên bạch nhật và đưa lệnh:

- Vì Trân đã cởi quần Hải nên từ đây về sau Hải chỉ được nhìn Trân thôi. Hải phải lấy Trân!

Ngược lại biểu hiện hét rống lên của Trân Trân, Thiên Hải khom người, đôi tay bé ngẩn ngẩn tròn tròn lại trắng trắng như cái bánh sữa của cậu nâng quần lên, mặc lại, từ tốn hỏi:

- Ai nói lột quần là phải lấy?.

Lúc này Liễu Bảo Trân đã muốn khóc rồi, con nít đúng là mít ướt, chỉ cần phật ý một chút là nước mắt liên lưng tròng, bé chỉ tay về phía Simon Trần gần đó, Simon ngây đơ, tròn mắt nhìn Hoa Thiên Tuyết đầy oan ức, còn Tuyết thì bẻ tay răng rắc, dạy gì không dạy. Lại đi dạy cho tụi nhỏ tuốt quần nhau.

Dương Thiên Hải nhìn theo tay của Liễu Bảo Trân liền thấy bóng dáng của Simon Trần, cậu bé bỗng nhiên vui vẻ hẳn lên bỏ luôn cả Trân Trân đứng méo bên này, cong đít lên chạy đến ôm Simon:

- Chú Simon, ẵm ẵm.

Tự nhiên Hoa Thiên Tuyết cảm nhận điều gì đó không ổn, chẳng phải Dương Thiên Hải luôn tỏ ra già dặn trước tuổi mọi người sao? Thằng bé chẳng bao giờ thích cô hôn hay nựng, mới bé tý tuổi đã khó tính rồi.

Vậy mà mỗi lần gặp Simon Trần, Thiên Hải cứ như là đứa bé đúng tuổi, nhí nhố, ngây ngô và thích làm nũng, thích ngồi trong lòng anh và cứ hôn má anh ta mãi.

Hoa Thiên Tuyết mặt méo xẹo véo lấy tay Dương Hạ Vũ, cô không nói được nên lời.

Còn Dương Hạ Vũ cùng Lý Mẫn Hào phá lên cười, khóe mắt giật giật hiểu được vấn đề. Không phải người cha như Hạ Vũ vô tâm, mà là thằng bé còn quá nhỏ để khẳng định nó có bị vấn đề về giới tính hay không thôi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sung-vat-hay-mon-do-choi>